

DEVRİMCİ YOL

SAYI: 10 21 EKİM 1977

5 LİRA

«FAŞİST ZULME VE PAHALILIĞA KARŞI DİRENİŞ KAMPANYASI» GENİŞLİYOR!

- Faşizme karşı mücadelede birlik sorunu ve demokratik kitle örgütleri eylem birliği platformu..
- Grevci Hekimhan işçilerine selâm!
- Yaşasın Aşkale Maden işçilerinin direnişi
- Devrimci Gençlik faşizme karşı mücadelesini sürdürüyor
- Türkiye'de Kürt meselesi ve Devrimci Hareketin görevleri (2)
- ODTÜ açılsın, faşistler atılsın
- Devrimci memurlar faşizme karşı mücadele bayrağını yükseltiyor

Faşizme karşı mücadelede birlik sorunu ve demokratik kitle örgütleri eylem platformu

Halk cephesini oluşturma mücadelesi, proletarya partisini yaratma mücadelesi ile birlikte ele alınmalıdır. Birlik sorunu, öz

olarak anti-faşist halk güçlerinin birleşik cephesini yaratma sorunu olarak bu temel perspektif içinde ele alınmalıdır.

FAŞİZME karşı mücadele ve birlik" sorunu seçimlerden sonra daha bir yoğun tartışılmaktadır. Bunun bir nedeni de herhalde, bir CHP iktidarı umudunu taşıyan bir kısım "sosyalist" grupçuk ya da "particik" lerimizin bu umutlarının suya düşmesinden ileri gelen umutsuzlukları olsa gerekir. Kimilerinin birlik çağrıları öyle bir telaş ifadesi olarak ortaya çıkarılıyor ki, bunu karanlıkta -korkudan-böylenen bir türküyü benzetmemek elde değil.

Tabii ki faşizme karşı birlik sorununu daha bir güncelleştirmenin asıl nedeni faşizmin saldırılarının genişlererek artmasıdır. Ülkemizin her yanında geniş halk yığınları faşizmin resmi ve sivil güçleri aracılığıyla yarattığı baskıların altındadır. Bu baskıların artması ve toplumun tamamıyla faşizmin kontrolü altına alınma ve devlet aygıtının bütünü tam olarak faşistleştirme çabalarının artması, toplumun en geniş kesimlerinde bir savunma ve birlik ihtiyacının doğup gelişmesine neden olmaktadır. Faşizme karşı en geniş emekçi halk kesimlerinin birliğini yaratma sorunu işçi sınıfını ve emekçi halki devrimci bir önderliğe kavuşturma sorunu gibi temel ve çan alıcı bir sorun olmaya devam edecektir.

Faşizme karşı birlik sorunu gerçik herkesin çokça sözüne ettiği ve üzerinde durduğu bir konudur, ama ülkemiz dışında her konuda olduğu gibi, bu konuda da doğru ve çözüme götürülecek bir yönlü takibedilebildiğini söylemek olanaklı değildir. Oysa her konuda olduğu gibi bu konuda da doğru çözümler ve doğru sonuçlara, konuyla ilgili temel soruların doğru sorulması ile ulaşılabilir. Tartışmanın bir yararının olabilmesi ve entellektüel ukalâlıklardan öte bir anlam taşıyabilmesi için bu temel sorularla ilgili olması zorunludur. Bizde ise alışık olduğumuz şey herkesin kendi subjektif konumuna uygun bir çıkış noktası bulabilmek için "teorik" bir kilit bulma çabasıdır. Kuşkusuz ki en iyi çare sınıf mücadelesinin ve siyasi pratiğin somut sorunlarının daima öne çıkarılmasıdır. Faşizme karşı mücadele hangi siyasi hedefe yönelmelidir? Nasıl bir anti-faşist iktidar alternatifini hedeflenmelidir?

Ekonomik, sosyal siyasi programın içeriği ne olmalıdır? Siyasal katılım-itifakları nedir? Bütün bunların gündemimizdeki devrime (program-itifakları vb. açısından) farklı olan ve olmayan yanları nelerdir? Faşist saldırılar karşısında geniş halk kesimlerinin savunması nasıl bir örgütlen-

me ve mücadele anlayışı ile sağlanabilir? Cevabını aramak ve tartışmak durumunda olduğumuz bütün bu temel sorunlar karşısındaki tavır alışlar faşizme karşı mücadele konusundaki görüşlerin niteliğini belirlemektedir.

Bugüne kadar Dikemizde, bu konularda iki farklı siyaset belirlemiştir. Bunlardan birincisi faşizme karşı mücadelede mevcut sınırlı demokratik ortamın savunulması çizgisi" olarak ifade edilebilir. İkinci çizgi ise mevcut nisbi demokratik ortamın savunulması çizgisinin temel alınmasını reddeden ve bizim tarafımızdan savunulan çizgidir. ("Sosyal-faşizm"e karşı mücadele v.b. görüşleri bir tarafa bırakıyoruz.) Bu iki farklı çizginin anti-faşist iktidar alternatifini, anti-faşist mücadele programı, ittifaklar ve birlik anlayışı ve mücadele anlayışları tabiatıyla temelden farklı özellikler göstermektedir. TIP, TSİP, TKP ve KSD tarafından savunulan birinci çizgi bir anti-faşist mücadelede bir CHP iktidarına bel bağlama çizgisidir. Siyasi programları sonuç itibarıyla bir CHP iktidarında ya da CHP'li bir koalisyonda doğrulanır. Mücadele anlayışları, faşizme karşı birlik anlayışları, ittifaklar sorununa bakışları, kendi içlerindeki tutarsızlıkları ve eklektik yönlere sonucu belirli bir çeşitlenme gösterse de üç aşafı beş yukarı aynıdır. Bize göre bu çizgi faşizme teslimiyet çizgisidir. CHP'ye bel bağlama (ya da müttefik olma) sonuca tekeleli burjuvazinin bir kanadı ile faşizme karşı ittifak aramaya götürür. Ölkemizde, faşizme karşı mücadelede bu siyasi çizgide, faşizme karşı mücadeledeki bu siyasi çizgi faşizme karşı reformist bir mücadele anlayışdır ve kaçınılmaz olarak yenilgiye götürür. Faşizme teslimiyet çizgisidir. Bu, onların mücadelede, birlik ve örgütlenme anlayışlarında da iyice belirginleşir.

Faşizme karşı mücadele, anti-faşist bir halk iktidarını yaratma doğrultusunda, devrimci bir anlayışla kavranmalıdır. Faşizme karşı, bir burjuva demokrasisi alternatifini durumu bugün söz konusu değildir. Demokratik halk devrimi hedeflerinden, faşizme karşı mücadelede açısından geri çekilmek durumu söz konusu değildir. Ölkemizde bir anti-faşist halk iktidarı, demokratik halk iktidarı olabilir. Programı ve sınıfsal katılımı (itifakları) açısından bu olanaklıdır. Bu sınıfsal ittifaklar açısından böyledir. Siyasal arenada ise bugün tekeleli burjuvaziyeye yamanma konusundaki CHP'nin durumu ayrıca tartışılabilir.

Anti faşist mücadelenin

ancak böyle bir devrimci bir anlayışla kavranması tüm anti faşist halk güçlerinin zaferini sağlayabilir.

Faşizme karşı birlik sorunu

FAŞİZME karşı en geniş halk kesimlerinin birliği, anti-faşist halk cephesinin oluşturulması sorunu olarak kavranmalıdır, ki bu sorunun temel çözümü ulaştırılması anti-faşist halk güçlerinin devrimci bir önderliğe ulaştırılması ile olanaklıdır. Halk cephesini oluşturma mücadelesi, proletarya partisini yaratma mücadelesi ile sıkı bir ilişki içinde, birlikte ele alınabilecek iki temel görevdir.

Birlik sorunu, öz olarak anti-faşist halk güçlerinin birleşik cephesini yaratma sorunu olarak bu temel perspektif içinde ele alınmalı ve anti-faşist güçlerin birliği yolundaki mücadele böyle bir anlayış doğrultusunda yönlendirilmelidir.

Bugün bu doğrultudaki mücadeleler her alanda sürmektedir. Tüm halk güçlerinin devrimci bir önderliğinin olmadığı bugünkü koşullarda anti-faşist halk güçlerinin birleşik birliğini oluşturma mücadelesi öncelikle tabanda, faşist saldırılar karşısında halk yığınlarının savunma birliklerini oluşturma çabalarında yoğunlaşacaktır ve bugünkü süreçte bu kendisini dayatmıştır.

Bugün bir yandan, bu şekilde, en geniş halk kesimlerinin birleşik direnişini yaratma ve örgütlenmeye çabaları sürerken diğer yanda demokratik meslek örgütleri düzeyinde "eylem birliği platformu" çalışmalarını sürdürmektedir. Demokratik kitle örgütlerinin oluşturduğu "eylem birliği platformu" da anti-faşist halk cephesinin yaratılması mücadelesinin bir parçası olarak ele alınmalıdır. "Eylem birliği platformu" nun sürdürdüğü çalışmaların bu doğrultudaki olumlu bir gelişme olduğuna şüphe yoktur.

Ölke çapındaki anti-faşist halk güçlerinin birleşik direnişini oluşturma mücadelesinin bir parçası olan D.K.Ö. eylem birliği platformu şimdiki belli başlı iki yönden engellenen çabalarına ve saldırılara hedef oluyor. Bunları burada sırasıyla ele alarak inceleyelim. Birinci engel ülkemizde "İlerlemeciler" olarak tanınan "TKP" çizgisinden gelmektedir. Bu çizgi önce, yakınlara kadar sultas altında aldığı işçi sınıfının meslekçi örgütü olan DİSK'i platform dışında tutmak için çaba göstermiştir ve başarmıştır. Ne idiği belirsiz

(daha doğrusu belli) bir UDC maslahatlığı icadederek herkesi kendi peşine takmak isterken herkesi kendine karşı birleştirmeyi başaramamıştır. (1) Bu şekilde, demokratik kitle örgütleri platformunun işçilerin meslekçi örgütlerini de kapsayan bir geniş tabana kavuşmasını önleyen "İlerleme" siyaseti diğer yandan da eylem birliği platformunun çalışmalarını ve düzenleyeceği eylemleri de içerden köstekleme ve önlemek gayreti içine girmiştir. İGD, İKD ve TUS-DER'deki tekke şeyhliklerinde tüneyen revizyonistlerin eylem birliği çalışmalarını önleme gayretleri onların demokratik kitle örgütleri platformunda tecrit olmalarıyla sonuçlanmıştır.

DKÖ eylem birliği platformu çalışmalarına yönelik ikinci saldırı da diğer revizyonist çizgiden PDA ve eklentilerinden gelmektedir. Platform içinde İGD ve İKD gibi revizyonist örgütlerin "hasbel kader" varlığı nedeniyle anti-faşist eylem birliği çalışmalarını "Rusya'nın Türkiye'yi işgal çabalarına" hizmet etmekle, devrimcileri "sosyal faşistlerle" işbirliği yapmakla suçlamaya kalkmışlardır. PDA'nın saldırıları gerçekten uygulamaya çalıştığı Çin dış politikasının nesnel içeriğine uygun düşüyor. Onlara göre Rusya'nın Türkiye'yi işgaline karşı bir gücün varlığı yapmak gerektirmişti PDA'dan başka bir tutum beklenemezdi. Onlar kendi hayal hanelerine uygun bir dünya yaratmışlar, orada yaşıyorlar. Her olayı ve her olguyu kendi hayal dünyalarındaki "gerçeklere" uygun olarak hikaye ediyorlar. Tabii ki bizim hikayelerle uğraşacak fazla vaktimiz yoktur. Ama üç beş laf da tabanlarımızın zoruna -PDA'nın kuşruğundan uzaklaşmaya çalışan HK vb. leri için söylenmeli. Bu gruplar, sözde ÇKP siyasetinin yanlışlığını kabul etmek zorunda kalmışlardır, ama hatalı görüşlerin temelini oluşturan dünya görüşünün etkilerinden kurtulamamışlardır. PDA'nın kendilerini "İlgen"le işbirliği içinde göstermesinden duyduğu korku nedeniyle olmalı, her hadisede, pratik olarak PDA'nın tavırını takib etmektedirler. Pratikte izledikleri siyaset, tümüyle eski "Üç dünya" siyasetini reddetmeden önceki siyasetlerinin aynısıdır. Bir teorik çizgiyi kabul edip etmemek bir süs olsa gerek (1) Onlar bu şekilde davranmaya devam ettikleri sürece PDA'nın bir kuşruğu olmakdan bir adım uzaklaşamazlar. PDA'nın hayal hanesinden kaldıkları şüphe olmayan DKÖ'lerinin İGD'nin "sosyal faşist" siyasetine hizmet ettiği v.b. suçlamasına gelince, haydi canım sende

FAŞİZME karşı birlik ve eylem birliği çalışmalarına yönelik yanlış yaklaşımlar şüphesiz ki bu ikinin ibaret değildir. Biz bu yazımızda bu konudaki yanlış yaklaşımlardan bir tanesine daha kısaca değinmekle yetinmeyeceğiz. Bu sonuncusu, kendilerinin ifadesiyle kendisini "şimdilik" "soldaki partilerden biri" olarak kabul eden "işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi" TIP'ten geliyor. Birlik sorununu sosyalist partilerle demokratik kitle örgütlerinin eşit ou ilkesi ile bir araya gelmeleri olarak gören TIP'in bu görüşünü Behice Boran "Yürüyüş" te şöyle dile getirdi: "Somut durum ne? Bir yanda siyasal partiler var, bir yanda demokratik kitle örgütleri. Güncel, ivedi sorun bu iki tür örgütlerin bir araya gelip ortak bir eylem programı üzerinde anlaşabilmeleri ve ortak eylemler düzenleyip yürütülebilmeleridir." (Yürüyüş s. 130 s.3)

Gerçekten böyle bir güncel, ivedi sorun var mı Türkiye'de? Birlik sorunu, demokratik kitle örgütleriyle sosyalist partilerin (hatta haydi onu da kabul edelim: "işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisinin") ilişkileri bu şekilde ele alınabilir mi? Bunlar, artık tartışılmayacak kadar açık konular.

Bugün Türkiye'deki anti faşist mücadelenin ve devrimci mücadelelerin ivedi sorunları arasında yukarıdaki gibi bir sorunun olmadığı ortadadır. Aslında yukarıdaki sorun TIP'in kendi sorunudur. TIP'in somut sorunu şudur? Bir yanda "işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi" olma iddiası. Diğer yanda demokratik kitle örgütleri platformunun ağır aksak giden eylem çalışmalarından bile geride kalan, somut konumu TIP, siyasi çizgisi, dünya görüşü, mücadele anlayışı örgütlenmesi itibarıyla demokratik kitle örgütlerinin bile gerisinde kalan, (bir-iki salon toplantısından öte) yapacak bir şeyleri olmayan bir çıkmanın içinde tıkanıp kalmıştır. O halde çözüm nedir? Çıkış yolu, "işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi" iddiasından yenkenleri biraz "şimdilik" indirip, soldaki partilerin arasına girmek. Sonra soru: Bu partilerle D.K.Ö.'leri nasıl bir araya gelir? Bundan sonrası artık bu soruna teoriden ve dünya pratiğinden "kanıtlar" bulmaya kalyor! Vah, marksizm-leninizme, teoriye ve dünya pratiğine.

İleri sürülen kanıtlarla, şu ya da bu tuhalkı ve tutarsızlıkları ilgilendirmiyoruz. İlginç olan Yürüyüş'ü okur, görür, şu kadarını söyleyelim ki TIP içinde bulunduğu soruna bulduğu çözümler sadece "işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisini" soldaki partilerden biri olarak görmeyi şimdilik kabul etmekle" kalmamakta daha ötesi "işçi sınıfının partisini demokratik kitle örgütlerinden biri olarak" görmeye de "şimdilik" razı olmaktadır. Bu da belki gerçekçi bir çözümdür!

Faşizme karşı birlik sorunu, bütün halkın anti-faşist mücadelesini devrimci bir önderliğe kavuşturma mücadelesine sıkıca bağlı bir sorun olarak kavranmalı ve hayatın her alanında tüm anti-faşist halk kesimlerinin birleşik direniş mücadelesini örgütlenip geliştirilmesi çabaları sürdürülmelidir. Siyasal örgütler düzeyindeki ilişki, dayanışma ve tartışmalar bu mücadelenin sorunlarını çözmeye yönelik ve ona bağimli olarak ele alınabilir.

Elazığ halkı faşist zulme karşı direniş destanları yaratıyor.

LAZIO'da 14 Ekim günü polis, jandarma ve faşist milisler anti-faşist halkın yoğunluğu olduğu mahallelere saldırdılar. Ağır makineli silahlarla, otomatik silahlarıyla, helikopterlerle ordu birlikleriyle bir seferberlik düzenlediler bu mahallelere. Bu silahlı saldırı, devrimcilerin ve halkın kenetlenmiş gücü ile göğüslendi. Halk üç saat direndi. Sokak sokak, ev ev diye dış bir mücadele sürdürüldü oligarşinin kolluk kuvvetlerine karşı. Analar, bacalar, evlâtlarıyla birlikte, devrimcilerle birlikte ölümüne bir kavganın yığıt nefesleri oldular. 14 Ekim'de Elazığ'da faşizme karşı direniş mücadelesinin yeni bir destanı yaratıldı.

Elazığ son yıllarda faşist saldırıların en yoğun olduğu şehirlerden birisidir. Bu saldırıların büyük bir bölümü başına yansız bile. Zincirleme bir gelişim gösteren bu olayların en sonuncusu ve en önemlilerinden birisi 14 Ekim günü düzenlenen faşist saldırıdır.

OLAYLARIN ÖNCESİNDE

Bu yıl okulların açılmasıyla, polis desteğindeki faşist komandolar, daha önceden işgal ettikleri okullara devrimci öğrencileri almamaktaydılar. Devrimciler ise okullardaki faşist işgali kırmak için kuralsular. Ne pahasına olursa olsun bu işgaller kırılmak, faşizmin terörüne boyun eğilmemeliydi. Çünkü böyle bir şey faşistlerin saldırılarını daha da ağırlaştırmaktan, halk evlâtlarına daha fazla eziyetten başka bir anlama gelmeyecekti. Bunun için, tüm yurtta olduğu gibi Elazığ'da da gün faşist zulme karşı direniş günü, mücadele günü oldu.

Olaylar Veteriner Fakültesinin açılmasıyla başladı. Bu okul yeni bir binaya taşınmıştı ve faşistlerin işi burada nispeten daha zordu. İlk olay imtihanların başladığı gün meydana geldi. Faşistler, polisten de destek alarak, devrimcileri içeri almak istemediler. İçeriye girilen 10 kadar devrimcinin üzerine silâhla bıçakla saldırıya geçtiler. Okulun çevresinde ise devrimci öğrencilerin güvenliği sağlamaya gelen devrimciler ile polis desteğindeki faşistler arasında silâhlı çatışma başladı. Bunun üzerine polis ve faşistlerin okulu terk ederek kaçmak zorunda kaldılar. Bu arada faşistlerden ve polislerden yaralananlar oldu.

Polis ve faşist komando ikilisi bu okuldaki oluşturdıkları faşist işgali sürdürmek için çok uğraştılar. Daha son-

raki günlerde bir kaç kez devrimci öğrencilere saldırdılar da, karşılaştıkları sert direniş sonucu yine kaçmak zorunda kaldılar. Veteriner Fakültesindeki faşist işgalin süremeyeceğini anlayarak okulu terketmek zorunda kaldılar.

Bu olayların başladığı günlerde, bir devrimci (Pir Ahmet Solmaz) işkence ile öldürülmüştü. Anti-faşist potansiyel Devrimcilerin önderliğinde ve inisiyatifinde kararlı bir şekilde yükseliyordu.

Artık faşistlerin saldırılarını en sert bir şekilde geri püskürtmekte, üstelik bundan zararlı çıkan de hep kendileri olmaktadır. Kitlelerle kaynaşmış olan Devrimcileri bir türlü sindiremediler, onlara boyun eğdiremediler. Oligarşinin kolluk kuvvetleri ve onun uşağı faşist milisler bu gelişmeler karşısında çığnna dönmüşlerdi, "bir şeyler" yapmaları gerekiyordu kendilerine...

ELAZIĞ HALKININ YIGIT DİRENİŞİ

Yapacakları şey belliydi. Onlerinde saldıracakları bir hedefi duyuyordu. Devrimçiliği ile tanınan, faşistlere karşı yığıtçı direnen üç mahalleye saldırmak için bahaneleri hazırdı. Oligarşinin kolluk kuvvetleri devrimci halkın yaşadığı bu üç mahalleyi kuşatmaya başladılar. Bu mahallelerin etrafına bir ölüm çemberi kurdular. Kuş uçurtmuyorlardı.

Şu noktanın vurgulanması gerekir: Olay günü, polisin ve jandarmanın, birbirine bitişik bu üç mahalleyi dışardan çembere alarak kuşatmasına "gerekeç" olabileceği bir olay meydana gelmemiştir. Saldırı önceden planlanmıştır. Amaç belliydi: Bu mahallelerdeki halkın devrimci mücadelesini kanlı bir şekilde bastırarak.

Halk bu kuşatmayı önceden sezemediği için yeterli hazırlığı yapamamıştı. Uzun menzilli silâhlar kullanan oligarşinin vurucu güçleri karşısında, halk neyi varsa (taş, sopa vs.) onunla karşı koydu. Üç saat kahramanca savaştı. Bu mücadele, halkın kararlılığının, tüm halk güçlerinin birleşik gücünün kenetlenmesinin bir ürünü oldu.

Bu direnişe kadını-erkeği, tüm mahalle halkı katıldı. 5 kadın polislerin uzun menzilli silâh ile yaralandı. Sokak sokak, ev ev süren bu çatışma sonucunda sokaklar boş mermi kovanları ile dolmuştu. Bu kovanların çok azı taban çermisi olup, büyük çoğunluğu polislerin elindeki uzun menzilli otomatik silâhla-

ra aitti.

Oligarşinin vurucu güçleri işgal ettikleri her evde halktan kimselere (kadın - erkek - çocuk demeksiniz) işkence etmekten de geri durmadılar. Gelişi güzel, sokaktan topladıkları insanları karakollara götürerek dövüyor, küfrettiler, işkence ettiler. Hiçbirini çıkarmak için olmadık yollara baş vurdular....

Bu mahalleler Kürt ve Alevisi halkın oturduğu mahallelerdi. Faşistler bu durumu fırsat bilip azgın bir gövzenim ortamı yaratmaya çalıştılar. MHP yetkilisi yaptığı açıklamada, başkaldıran bu insanların bu tavırlarının yeni bir şey olmadığını söyleyerek Kürt halkının Dersim isyanını hatırlatmak istiyordu. Dersim de reva gördükleri milli zulmü bugün faşist zulümle-birleştirerek emekçi halka saldırmaları da zaten başka bir anlam gelmiyordu. Kürt halkının yaşadığı bu mahallelere en vahşi saldırıların düzenlenmiş olması, sürdürülen milli zulüm politikasının bir sonucuydu.

Ne var ki, bu saldırısında oligarşi ancak geçici bir başarı kazanmış sayılabilir. Asıl başarı faşist zulme karşı yığıtçı direnen emekçi halkındır. Oligarşinin vurucu güçleri, havadan da iki helikopterin desteği sayesinde bu mahallelere girebildi. (Helikopterler üç mahalleye yönelen saldırıyı havadan takviye ediyor, kolluk kuvvetlerine vurulacak saldıracak hedefleri gösteriyorlardı.) Diş dış mücadelede sonra ancak mahallede hakim olabildiler.

ELAZIĞ DİRENİŞİNİN ORTAYA KOYDUĞU DERSLER

14 Ekim saldırısında oligarşi istediğine ulaşmış sayılmaz. Örneğin 1 Mayıs katliamını burada gerçekleştirmeyi başaramadı. Bunun nedeni, bu mücadelede önderlik edenlerin, oligarşinin sol içindeki uzantıları değil, Devrimciler olmasındır. Devrimcilerin bu şehirde yıllardan beri edindikleri tecrübe ve kararlılıkla mücadeleyi sürdürmeleri ve bunu kitlelere kavratmış olmalarıdır. Tüm halk güçlerinin faşizme karşı eylem birliğinin sağlanmasının bir örneği olmuştur bu direniş.

Şimdi Elazığ halkı ortaya koydukları bu örnek direniş sayesinde, yani kendi öz deneyimleriyle faşizme karşı nasıl ölesiyse savaşmak gerektiğini daha iyi kavramışlardır. Olup bitenleri bir savaş anısı gibi anlatmakta, bunlardan gereken yeni dersleri de çıkarmaktadırlar. Kadınlar evlâtlarına, "siz durum bu karşı koyacağınız. Hep siz ölüyorsunuz, yetsin artık, biz de varız"

diyerek ön saflara fırlayıp yığıtçı mücadeleye girişmişlerdir. Kendilerini, faşistlerin silâhlarından korkmadan cesurca öne atmaları tüm devrimcilere örnek olmuş, onların mücadele azmini bir kat daha artırmıştır, coşkunluk yaratmıştır.

Bu olaylardan çıkarılan önemli ders ise şuydu, halk bir kez mücadeleye atıldım hiç bir güç onun mücadelesini durduramaz.

Bu gerçek, aynı zamanda faşizme karşı mücadelede teslimiyetçiliği savunmanın mücadeleye ihanet demek olduğunu bir kez daha vurgulanmıştır.

Ayrıca bu durum, tüm yurtta olduğu gibi Elazığ'da da faşizme karşı mücadelede savunulan iki çizginin, teslimiyet çizgisinin ve aktif mücadele çizgisinin muhtevanında ortaya koymaktadır. Elazığ'daki mücadele pratiğinin gelişim süreci bunu çok iyi bir şekilde yansıtmaktadır. 1974 Şubat'ında teslimiyetçiliğin temsilcisi olan TSİP'in önderliğinde bir yürüyüş düzenlenmiş; faşistler demagoji yalan ve özellikle mezhep ayırımı kullanarak bu yürüyüşe saldırmışlar ve kitleyi çember içine almışlardır. Revizyonistlerin oluşturduğu yürüyüş komitesi kitlenin elini kolunu bağlamıştı. Elini yerinden kıpırdatmamıştı. FAŞİSTLER BU TESLİM OLUŞ KARŞISINDA O GÜNDE İTİBAREN ELAZIĞ'DA HAKİMİYETLERİNİ İLAN ETMİŞLERDİ. O günden sonra devrimciler sokakta gezemez, okula gidemez oldular. Alevli kökenli halkın yoğun olduğu bir orta dereceli okul hariç, tüm okullar faşistlerin eline geçti. Devrimcilerin devam edebildiği bu okula da çatışmalar sürdü gitti.

Teslimiyetçilerin tutumu yüzünden yenilgiyle sonuçlanan Şubat 1974 yürüyüşü aynı zamanda anti-faşist güçlerin moralini de bozdu, mücadele azimlerini gerilettiler. Bu olay, güçler dengesini faşistlerin lehine değiştiren bir dönüm noktası olmuştu.

Bundan sonra devrimciler ağırlıkla, dağıtan kitle temelinin yeniden yaratmak, anti-faşist potansiyeli yeniden örgütlemek için çaba gösterdiler. Bunca zaman boyunca bu yenilginin sonuçları ortadan yok etmek için çaba harcanmaktan başka bir şey yapmak mümkün olmadı. Etkin bir anti-faşist gücü kısa sürede oluşturmak elbette gerçekleştirilmedi. 4 Eylül 1976 tarihine kadar süren bu dönemde en önemli olay Nuray Erenler'in cenaze töreni oldu. İlk defa bu törende bir kitle eylemi yapılabildi. Faşistlere en etkili darbe 4 Eylül günü vuruldu. Dört faşistin ölmüyle sonuçlanan olaylarda faşist saldırılar karşısındaki

Dün Uşak, Ümraniye. Bugün Elazığ halkı faşizme karşı nasıl direnileceğini öğretiyor.

aktif savunma, halka mücadele azmi verdi. Bu olay da faşist terörün etkisinin parçalanıp devrimcilerin halkta bu-tünleşmesini sağlayan bir dönüm noktası oldu. Ve Elazığ'da faşistlerin tek yanlı hakimiyetleri kırıldı. Artık faşistler devrimcilere ve halka yönelik pervasız saldırılarını eskisi kadar rahatlıkla sürdürmez durumdadırlar. Dağılan güçlerini toparlayamamaktadırlar.

Bu durum, saldırıların esas olarak sivil mihrakını değil resmi mihraklardan kaynaklanmasını da beraberinde getirdi. Artık polis baskıları eski saldırıların yerini almaya başlamıştı. 1976'dan sonraki dönemde özellikle polis ve halk güçleri karşı karşıya geldiler.

Bütün bu gelişmeleri anlatmaya çalışmamızın nedeni, faşizme karşı mücadelede hangi çizginin savunulması gerektiğini bir kez de Elazığ somutundan yararlanarak göstermek içindir. Bu somut pratikte devrimciler tüm oportünist skımları (faşizme karşı mücadele yerine hayali "sosyal faşizme" karşı mücadele sürdürdüklerini söyleyenler dahil.) kitleden teccit ettiler. Kitle bağlarını giderek geliştirip güçlendirdiler. Faşizme karşı mücadeleyi bir devrim mücadelesi olarak kavradılar. Mücadele anlayışlarına sadece faşistlerin saldırılarına cevap vermek, onların belirlediği yer ve zamana boyun eğmek olmadı. Faşistlerin etkisiz ve hareketsiz hale getirinceye kadar çok yönlü bir mücadeleyle esas olarak sürdürdüler militan mücadelesini. Elazığ'da faşizmin etkinliği ancak bu mücadele anlayışının hayata geçirilmesiyle igeriltildi. Faşist saldırılar karşısında pasif savunmanın, aslında teslimiyet olduğu bunun faşizmi geriletmeyip aksine güçlendirdiğini gösterdi Elazığ pratiği. Ve son 14 Ekim olayı bu gereğini yeni bir vurgulanması oldu.

Bu gelişmelerde CHP yöneticilerinin olumsuz tavırları da teşhir edilmesi gereken bir olgudur. CHP il başkanı ve CHP heyeti gelişen devrimci mücadeleyi pasifize etmek için, "bu olayların sağ-sol aşırı uçlardan kaynaklandığı, halkın bu kişilerin tertiplerine alet olmaması gerektiği" şeklinde propaganda yaptılar. Mücadeleyi arkaдан hancerlemeye çalıştılar. Ne varki bu sıcak pratik içinde onların bu öğütleri, kendilerini çalıp kendilerinin dinlediği bir kaval sayılmaktadır. Faşizme karşı olan CHP'liler, halkın birleşik gücünün kopmaz bir parçası olarak mücadelenin göbünde yer almaktadırlar. Halkın bu tür valanlara karni toktur artık. Çünkü gün bir kögede sessiz sedasız oturmuş gibi değil, gün FAŞİST ZULME KARŞI DİRENME GÜNÜDÜR.

DEMOKRATİK kitle örgütlerinin oluşturduğu "eylem birliği platformu" ünvanı belirlenmiş bölgelerinde, faşist baskıları ve hayat pahalılığını protesto amacıyla kitle eylemleri düzenlenmektedir. Bu eylemlerin bir parçası olarak Niğde ve Antalya'da birer miting yapılmıştır. Önümüzdeki günlerde de Denizli ve Bursa'da faşist baskıları ve hayat pahalılığını protesto mitingleri düzenleneceği bildirilmiştir.

NİĞDE MİTINGİ

27 DKO'nun ortaklaşa düzenledikleri "Taban fiyatlarını ve pahalılığı protesto" mitingi 9.10.1977 günü Niğde'de yapıldı. Çevre il ve ilçelerden gelen üreticiler, memurlar gençler ve teknik elemanların da katılımıyla binlerce kişinin katıldığı miting, faşizmin, taban fiyatlarının lanetlendiği, devrime sloganlarının tüm kitleler tarafından benimsendiği tam bir anti-faşist gösteri oldu.

Mitingte, Niğde'deki demokratik kitle örgütleri (TÖB- DER, Niğde İşçi Köylü Derneği, Niğde Yüksek Öğretmen Derneği) adına bir devrimci, KÖY-KOOP Nevko Birlik Başkanı Yardımcısı Halit Çelik Köy-Koop adına Akın Birdal, Halk evleri adına Ahmet Yıldız, yaptıkları konuşmalarda faşist zulmu ve pahalılığı protesto ettiler. Miting saygı duruşu ve devrim arından sonra, devrimci sloganlar atılarak disiplinli bir şekilde sona erdi.

ANTALYA MİTINGİ

1.5 ay kadar önce Antalya'daki demokratik kitle örgütleri tarafından oluşturulan demokratik güçler eylem birliği platformuna 23 demokratik kuruluş katılmıştı. Daha sonra DKO'nun genel merkezince oluşturulan platforma katıldı. Ve Antalya'daki çalışmalarını yürütecek eylem birliği yürütme komitesi TÖB- DER, TÜM- DER, TÖS- DER, TÜT- ED, TMMOB İl Temsilciliği, SOSYAL-İŞ, ANT- GÖR ve DGDİF üyesi GENÇ- BİR olarak saptandı.

Bu gelişmelerin sonunda "eylem birliğinin" ilk eylemi olarak 9.10.1977'de "Hayat Pahalılığını, Artan Faşist Saldırı ve Baskıları, Protesto Yürüyüş ve Mitingi" yapıldı. Bu eylemin tertip komitesi DGDİF üyesi Genç-Bir, Ant- GÖR ve TÖB- DER'den oluştu. Miting çağrı bildirisini ve afişler, tertip komitesi ve demokratik kitle örgütleri tarafından en yaygın şekilde ilçeler ve köylerde dağıtıldı. Mitinge katılımı yaygınlaştırmak amacıyla Gazipaşa, Alanya, Manavgat, Korkuteli, Elmalı, Kumluca ve köylerinde toplantılar düzenleyecek devrimci pazar yerlerinde, sahricalarda köylerde geniş çapta bildiri dağıtıldı.

Binlerce kişinin katıldığı Antalya Mitingi işçilerin, köylülerin, memurların, gençlerin katıldığı, coşkulu bir anti-faşist gösteri oldu. Anti-faşist sloganların altına hakim olduğu, devrimcilerin kitlelerle kaynaştığı bu mitingte yapılan konuşmalarla faşizme ve hayat pahalılığına karşı mücadelenin yurt çapında sürdürüleceği bildirildi.

YERALTI MADEN-İŞ ÜYESİ İŞÇİLER HEKİMHAN'DA GREVE BAŞLADI

MALATYA-Hekimhan'da Bilfer Maden Ltd. Sirkentinin 8 işyerinde Yeraltı Maden-İş Sendikasında örgütlenmiş işçiler Bilfer patronunun tüm çağrılarını cevapsız bırakması üzerine "1975 yılından bu yana bizleri yok pahasına, can pahasına çalıştırıp soyup sömürünlere ceva-bımız grevdir" diyerek 5.10.1977 tarihinde greve başladılar.

Grevin başladığı Bilfer Sirkentinde her yıl 800.000 ton demir ve 60.000 ton krom üretilir. İşçilerin teriyle, kanıyla, emeğiyle üretilen doğru yerli-yabancı sermayedarların ceplerine iner. Krom madeni ise Amerikan, Alman ve Japon emperyalistlerine gider. Bilfer şirketi sömürden payını Hekimhan maden işçilerinin sırtından kazanır. Bilfer patronunun bir yıllık kârı 150 milyon liradır.

Bilfer şirketinin Hekimhan'da çalışmaları 1955 yılında başlamıştır. İşçiler aylarca zulüm ve terör altında ücret verilmeyen, hiç bir sosyal hak tanımadan, can güvenliğinden yoksun çalıştırılmışlardır. Toprak diye neleri varsa şirket el konulmuş, isten atma tehdidiyle siyasette çevredeki egemen güçlerin yanında yer almaya zorlanmışlardır. Maden patronunun dediği gibi yıllarca "bir paket tütüne" çalıştırılan, bıçak kemiğe dayandığında ise örgütsüz, öndersiz çıkışları yenilgiye sonuçlanan bu aynı işçilerdir bugün greve çıkan. Tek farkları ki, bugün bu aynı işçiler güçlülüdür. Güçleri örgütlü olmalarından gelmektedir. Hepbirlikte mücadele vermeleri gerektirir bilincine varmış olmalarından gelmektedir.

Hekimhan işçisinin Yeraltı Maden-İş Sendikasında örgütlenmesi de kolay olmuştur. Daha önce Türk-İş'e bağlı bir sarı sendikada örgütlenmiş olan işçilerin bu sendikadan istifaları patron-sarı sendika işbirliği ile engellenmek istemiş; ancak işçilerin ve içinde örgütlenmiş oldukları sendikaları Yeraltı Maden-İş'in kararlı tavri, sarı-sendikayı (feshetmeye hiç de niyetli olmadıkları) toplu sözleşmeyi feshetme zorunda bırakmıştır.

İşyerinde yetkiyi Yeraltı Maden-İş Sendikasının alma-

sından sonra toplu sözleşme taslağı işçiler tarafından hazırlanmıştır. İşçi sağlığı, iş güvenliği, ücretler, sosyal haklar, çalışma düzeni gibi konularda işçiler tarafından hazırlanan taslağın görüşülmesi için işveren toplantıya çağırılmıştır. Ancak işçileri asgari ücretten çalıştıran, daha çok kâr edebilecek için iş güvenliği ve can güvenliği için hiç bir önlem almayan Bilfer maden patronu defalarca çağrı yapılmasına rağmen toplantılara katılmaya yanaşmamıştır.

GREV KARARI ALINDI

Bilfer patronu, kış sezonunun gelmesi sonucu, üretimin zaten belirli bir süre duracağına güvenerek, işçilerin 7-8 ay gibi uzunca bir süre grevi sürdüremeyeceklerine güvenmektedir. Ne var ki işçiler önderindeki güçlüklerin bilincindedirler ve bu güçlükleri yenmeye, Bilfer patronunu dize getirmeye kararlıdır. Bu kararlılık ve bilinç çikilmiştir bu greve. Ve grev kararı, bu mücadele azmiyle, coşkuyla alınmıştır Hekimhan işçilerince.

Bilfer Maden İşletmeleri işçilerinin haklı mücadelesi birçok demokratik kuruluş ve devrimci örgüt tarafından desteklenmektedir. Bunun yanında işçilerin mücadelesinin en büyük yardımcısı grevin başlangıcında işçilerin yanı başında ver alan köylüler olacaktır.

Şimdi Bilfer maden ocaklarının grev yeri, işçilerin köylülerin, gençlerin öğretmenin ve aydınların kaynaştığı ve işçilerin kendi sınıflarının ve de tüm Türkiye halklarının gerçek ve nihai kurtuluşunun yolunu öğrenecekleri bir SAVAŞ OKULU haline gelmiştir. Bu okulda Bilfer patronu dize gelecektir! Ve işçi sınıfının tüm emekçi halklarımızın kurtuluşu gütürecek olan devrimci bilincinin çiçekleri açacaktır.

Yaşasın Hekimhan işçilerinin haklı direnişi. Yaşasın işçilerin-köylülerin- gençlerin ve tüm emekçi halklarımızın devrimci mücadelesinin birliği Yaşasın emekçi halklarımızın faşizme karşı birleşik devrimci savaşı. GREVCI HEKİMHAN MADEN İŞÇİLERİNE SELAM...!

AÇIKLAMA

Dergimizin 8. sayısında yayınlanan ve içinde Dev-Maden-Sen'den "Sarı reformist" bir sendika olarak söz edilen bir yazıyla ilgili olarak, söz konusu sendikamızın MTA işyeri temsilcisi Hacı Demir'den bir mektup aldık. Hacı Demir yazımızda kullanılan bu ifadeyi eleştirerek düzeltilmesini istemekte ve

bazı olaylarla ilgili görüşlerini açıklamaktadır. Sendika yönetimini hedefleyen bir ifadenin içinde bir çok ileri ve devrimci unsur da barındırılan bir sendikamızın bütününe kapsayacak şekilde kullanılmamasının hatalı olduğunu ve bu noktada bize ybnetilene eleştiriyi haklı bulduğumuzu açıklarız.

DISK

EKİM ayının başından beri Türkiye'deki ileri ve sol eğilimli bir çok sendikayı ve geniş bir işçi potansiyelini bağrında toplayan bir konfederasyon içinde, günlük basına geniş ölçüde yansayan gelişmeler oldu. "DISK KARİSTİ!" Kimilerini özen, kimilerine bayram ettiren bu karışıklık, günlük basında da kısmen aksottirilen değişik görüntülerde sürdükten sonra, tarafların aralık ayında kongre yapılmak üzere "anlaşmaları" ile kısmi bir uzlaşma noktasına girdi. DISK içindeki gelişmeler konusundaki görüşlerimizi ayrıca ortaya koymaya çalışacağız. Burada ise bu olaya bakış açımızı kısaca belirtmekle yetineceğiz.

DISK'teki çatışma, iki tarafın niteliklerine bakarak bir "koltuk kavgası" olarak görülmemelidir. Gerçi, tarafların özelliklerini belirleme bakımından bu nitelene doğrudur. Ancak, gelişmeler bir bütün olarak çok daha geniş bir perspektif içinde değerlendirilmelidir. Bu "post kavgası" ya da reformist-revizyonist ittifakın çatlaması ülkemizdeki sınıf mücadelesinin keskinleşmesinden ve siyasal gelişmelerden (onun etkilemelerinden) bağımsız olarak değerlendirilmemelidir. Fakim sınıflar arasındaki çatışmalar da, her zaman bir post kavgasıdır, ama bu çatışmayı zorunlu hale getiren (ortaya çıkaran) nedenler yine her zaman, tarafların koltuk taleplerinden daha geniştir.

Bugün, DISK'teki çatışan taraflar konusundaki tavrimizin ne olması gerektiği açıktır. Bizim için, işçi sınıfı

için bir seçme, tercih söz konusu değildir. Devrimciler açısından DISK içindeki gelişmelerimizde herhangi bir değişim olmamıştır. Gerçekten Devrimci bir muhalefetin (ve unsurlarının) yaratılması için mücadele etmek. Bu devrimci muhalefetin şimdiden oluşum içinde bulunan unsurlarının, çatışan taraflardan herhangi birinin kuşruğuna takılmaması öneme dikkat edilmesi gereken bir noktadır. "Revizyonistlere karşı herkesle birleşmeye hazırız" düşüncesi oportünist bir tutumdur. Bugünkü gelişmelerde TKP revizyonizmi büyük bir darbe yiyor. Burjuva ideolojisinin bu kez bir başka kılıkla, bir başka revizyonist-reformist aklını ortaya çıkabileceği unutulmalıdır.

Özellikle TKP revizyonizminin yüzü geniş işçi kesimleri içinde açık olarak teşhir edilmelidir. DISK'te ve tüm işçi sınıfı içindeki mücadelemizin özü, işçi sınıfı içindeki burjuva ideolojisinin etkilerini yok etmektir. Revizyonizme karşı mücadele bu özde kavranmalıdır. Revizyonistler y'netimde hakimiyetlerini kurabildikleri dönemde, işçi sınıfı düşüncesine yabancı ne varsa, hepsini kendi bünyelerinde taşıdıklarını yeterince sergilemişlerdir. Şimdi DISK içindeki kısmi denge, daha önceki revizyonist bürokratinin diktatörlüğünün kırılması ve geçici, kısmi belirli bir "demokratik" ortamın doğmasına yol açacaktır.

Bu ortamda revizyonistlerin ve tüm burjuva ideolojilerinin etkilerinin kırılması ve devrimci görüşlerin geniş işçi yığınları içinde benimsenmesi ve yaygınlaşması için yoğun bir çaba sarfedilmelidir.

Devrimci memurlar faşizme karşı mücadele bayrağını yükseltiyor

EMEKÇİ halkımızın bir parçası olan memurların emperyalizme ve faşizme karşı mücadelesi gün geçtikçe yükseliyor. Oligarşik diktatörlük tarafından sendikal hakları gaspedilen memurlar, TÜM-DER çatısı altında örgütlenerek mücadelelerini sürdürüyorlar.

Ne var ki, bütün çalışanların olduğu gibi, memurların da, bir örgütte birleşmeleri yetmiyor. Mücadelelerinde başarıya ulaşmaları, izledikleri politik çizgiye ve sahip oldukları dünya görüşüne bağlı. Doğru ve tutarlı bir politik önderliğe ve devrimci mücadele anlayışına sahip olmayan örgütlenmeler, nicele olarak güçlü olsalar bile yalpalanmaya ve faşist saldırılar karşısında yenik düşmeye mahkumdurlar.

Reformist ve revizyonist siyasal demokratik kitle örgütleri pasifizmin batığında tutma çabaları artık yıkılmaya başladı. Politik mücadele ile ekonomik demokratik mücadele ve ideolojik mücadele bütünselliğini kavrayan, başka bir deyişle tabanın ekonomik taleplerini politik taleplerle birleştiren Devrimci Memurlar kitleleri kurdukları sıcak ilişkilerle ve yaptıkları çalışmalarla memurların mücadelesine doğru önderlik yapabileceklerini bir kere daha kanıtlamışlardır.

Öte yandan TÜM-DER şubeleri de oligarşinin azgın faşist saldırılarından nasibini almaktadır. Bugün bir çok TÜM-DER şubesi valilerin keyfî kararlarına kapatılmış durumdadır. Son olarak Konya Valisi, Konya Devrimci Gençlik Derneği ile birlikte devrimcilerin yönetiminde bulunduğu Konya TÜM-DER şubelerini de kapatmıştır. Ancak ne faşizmin saldırıları ne de oportünistlerin ihanetleri Devrimci Memurların mücadelesini engelleyebilir.

TÜM-DER İSTANBUL ŞUBESİ SEÇİMLERİNİ DEVRİMCI MEMURLAR GURUBU KAZANDI

Geçtiğimiz günlerde TÜM-DER İstanbul Şubesi 2. Olağan kongresinde seçimleri DEVRİMCI MEMURLAR gurubu tekrar kazandı. Başkanlık Divanı seçimlerinde 483 oy toplayan Devrimci Memurlar, seçime katılan diğer üç gurubun toplamından fazla oy alarak ezici bir çoğunluk sağladı. Genel kurul öncesi 10 aylık yönetiminde bulunan Devrimci Memurlar, doğru devrimci mücadele anlayışını pratiğe geçirip, doğru öncülük yaptıkları, en geniş kitleyle sıkı organik ilişkiler kurdukları, kitlelerinin somut sorunlarından kalkarak mücadelelerini sürdürdükleri içindir ki, bu ezici çoğunluğu sağlayabildiler.

Kongre sonucu, divan seçimleriyle başından belli oluncaya revizyonistler çeşitli kongre oyunlarıyla sehtekâflıklara başvurduklar, tutturamayınca da çareyi salonu terk etmede buldular. ("Birlik Dayanışma" ve arkasından "Demok-

rasi için Birlik" kongreden ayrıldılar)

Kongrede tasfiyeceğimize ve şube fesihlerine karşı çıktık ve demokratik kitle örgütlerinde anti-faşist olan herkesin bulunabileceği bir kez daha vurgulandı.

Yapılan seçimlerde, DEVRİMCI MEMURLAR GURUBU 442 oy alarak yeniden yönetime seçildi. "Yurtsever Demokratik Birlik" gurubu 87, "Demokratik Merkeziyetçiler" 17 oy aldılar.

ERZURUM ŞUBESİ

23.5.1977 tarihinde Erzurum'da Devrimci Memurlar tarafından kurulan TÜM-DER şubesinin 1. Olağan Genel Kurulu 24. 9. 1977 günü yapıldı. Genel Kurulda seçime, yine Devrimci Memurlar tarafından oluşturulan tek liste katıldı. Zaten Erzurum'da hiç bir etkinlikleri bulunmayan diğer "grup"lardan yönetime talip olan olmadı. Devrimci Memurlardan oluşan liste Genel Kurulda oybirliği ile yönetime getirildi.

MİLLİ EĞİTİM BAKANLIĞI

Millî Eğitim Bakanlığı, Devlet Personel Dairesi Başkanlığı memur temsiliği seçimleri yapıldı. M.E.B.'ndeki tüm anti faşist güçlerin desteğini sağlayan DEVRİMCI MEMURLAR bu seçimleri faşistlere karşı büyük bir oy farkı ile kazandılar. Devrimcilerin adayları: 1. aday 876 oy, 2. aday 844 oy aldılar. Faşistlerin adayları: 1. aday 653 oy, 2. aday 559 oy aldılar. Kazanılan bu başarı, M.E.B.'ndeki Devrimci Memurlar'ın bir yıldır sürdürdüğü aktif mücadelesinin, birlik direniş ruhunun her an korunup güçlenmesinin ve giderek güçlenen örgütlülüğün bir ürünüdür. Belirtilmesi gereken diğer bir husus da, TÜM-DER Ankara şubesi yöneticilerinin, M.E.B.'nda bugüne kadar sürdürülen anti-faşist mücadelesinin aktif katılımıdır. Bu tavrın, aslında TÜM-DER yönetiminin siyasal anlayışının ve pasifist zihniyetinin bir sonucu olduğu unutulmamalıdır. Kuşkusuz TÜM-DER tabanı yönetimden bunun hesabını soracaktır. Ve memurların demokratik mücadelesi devrimci bir önderliğe kavuşacaktır.

KAR-MEM-DER

Karayolları Genel Müdürlüğü Memurları Dayanışma Derneği'nin (KAR-MEM-DER) 3. olağan genel kurulu 2 Ekim günü yapıldı. Bu genel kurulda alın şeneden beri kitlelerinin hiçbir sorunuyla ilgilenmeyen ve sendika hakkı verilinceye (!) kadar dernek açık kalsın anlayışıyla hareket ederek ileriyeye dönük her adımı engelleyen eski yönetime son verildi. Kar-Mem-Der içinde kısa bir süre önce çalışmalara başlayan Devrimci Memurlar, siyasal taleplerini ve yapacakları çalışmaları kitleyle açıkça aktararak seçimleri kazanarak yönetime geldiler.

REVİZYONİSTLERİN TEKKECI ZİHNİYETİ SAĞLIK PERSONELİNİN DEVRİMCI EYLEMİNİN BİRLİĞİNİ ENGELLEYEMEYECEKTİR

SAĞLIK işkolu hepimizin bildiği gibi en geniş anti-faşist unsurları kucağına alan bir yapıya sahiptir.

Buradaki sağlık emekçileri, bugüne kadar devrimcilerin çalışmalarını jeşikliği nedeniyle doğru devrimci bir örgütlenme olanağına sahip olamamıştır. Ve sözde devrimci bazı yanlış ve sakat anlayışların sonucu olarak da aktif bir şekilde mücadele içerisinde sokulamamıştır.

Sağlık kesiminde çalışanların mesleki kitle örgütü olma iddiasında TÜS-DER bu konuda görevlerini yerine getirememiştir. Ankara'da TÜS-DER yönetiminde bulunan revizyonist tekkeci gurubun yanlış dünya ve ülke tahahhüründen kaynaklanan ilkel demokratik kitle örgütü anlayışı da yetersiz örgütlenmede olumsuz etkenlerden biridir.

Onlar için mesele, sağlık emekçilerinin en geniş örgütlenmeye anti-faşist mücadelede yerini alması değil, her ne

pahasına olursa olsun TÜS-DER adlı derneğin genel siyasetçiliklerinin bir tekkesi olarak korunmasıdır. Bu amaçla faşizme karşı mücadelede sağlık personelinin güçsüz ve pasif bir durumda kalması, baskı ve kıyımlara boyun eğmesi, kitlelerin parçalanıp dağılması pahasına olsa bile.

Zaten genelde yönetimde oldukları demokratik kitle örgütlerinde kendilerinden başkasının varlığına bile tahammül edemeyen bu tekkeci revizyonistler; demokratik kitle örgütlerinde, anti-faşist, anti-emperyalist olmak ilkesi yerine, "anti-maoist", "anti-goşist" olmak gibi gayri ciddi ilkelere gitmektedirler. Kendileri dışındaki devrimcileri, yurtseverleri, maocu, goşist, maoeracı gibi kolay karalamaya demokratik kitle örgütü bünyesinden uzaklaştırmak istemekte ve bunu pervasızca uygulamaktadırlar.

Bunun en somut örneğini Ankara TÜS-DER kongresi ön çalışmaları ve kongre günü gördük. Kongreden önce devrimci sağlık personelinin kendi kitle örgütü diye kabul ettiği TÜS-DER'e üyelik kabulü sorun hale gelmiş, üyelik için başvuran yüzlerce devrimcinin üyeliği kabul edilmemiş, üye devrimcilerin

ise üyelikleri kaldırılmıştır. Sağlık işkolundaki kitle yeterli ne sağlık işkoluyla hiçbir ilişkisi olmayan İGD ve İKD örgütüne aslı üyeliğine getirilmiştir. 3.000'e yakın üyesi olduğu bildirilen dernek 200 kişi gibi komik bir rakamla genel kurul yapabildi.

Genel Kurul günü kongre salonu besleme İGD ve İKD' lilerce azde güvenilir gerekçesiyle önceden ılgal edildi. Devrimcilerin, gerçek sağlık personeli kitlelerinin içeri girme sinin engellenirken, kongre salonu sahte delegelerle dolduruldu. Devrimciler o günkü ve daha önceki anti-demokratik uygulamalara protesto ederek seçimlere katılmadılar. Fakat şurası unutulmalıdır ki; devrimci sağlık personeli, örgütünün başlıca öbeğlenen bu tekkeci revizyonistlerin anti-demokratik yönetiminden son vermek için, örgüt için demokrasiyi sağlamak, sağlık emekçilerinin ekonomik-demokratik taleplerinden yola çıkarak bilinçli ve kararlı bir şekilde anti-faşist mücadelede yerini alması yolunda çalışmalarını her türlü engelle rağmen sürdürecektir.

ESKİŞEHİR TÜS-DER

TÜS-DER Eskişehir şubesi seçimleri 8.10.1977 günü yapıldı. Devrimci sağlıkçılar grubunu destekleyen 8 üye kongre girişli üye listesini imzalamadıkları için oy kullanılmamasına rağmen, Devrimci Sağlıkçılar Grubu 41 oy alarak yönetime geldiler. Kongreye katılan diğer iki gruptan Yurtsever Devrimci Sağlıkçılar 34 oy alırken, Birleştirici Demokratlar 25 oy aldılar.

Öğretmen mücadelesinin önündeki engeller aşılabacaktır

ANTI-FAŞİST halk gücünün eylem birliğini oluşturma mücadelesinin bir parçası olan demokratik kitle örgütlerinin eylem birliği platformunu bozucu tutumu nedeniyle TÖB-DER Genel Merkezi tarafından feshedildi. Aksaray Şubesi'nin revizyonist yönetimi genel merkezin kararını tanımadığını açıklayarak İGD' liler aracılığıyla Aksaray şubelerini ılgal ettirdi.

Bu olay bir kere daha, revizyonizmin demokratik kitle örgütleri bünyesindeki yıkıcı ve parçalayıcı rolüne işaret ediyor. Onun gençlik içinde, TÜS-DER'de, işçi sınıfı içinde olduğu gibi öğretmen hareketi içinde de, öğretmenlerin devrimci eyleminin birliğini önleyen ve demokratik güçlerin mücadele birliğini parçalayıcı zihniyetini açığa çıkarıyor. DİSK'i kendi özel çiftlikleri haline getirmeye çalışan, kendi hakimiyetlerine son vereceği için yüzlerce devrimci sağlık personelinin TÜS-DER'e alınmayan bir zihniyet, devrimci öğretmenlerin demokratik kitle örgütüne TÖB-DER'i de, İGD' lilerin baskısı altında kendi sultanı altına almaya çalışmaktadır.

TÖB-DER'in demokratik örgütler arası eylem birliği çalışmalarını içindeki yerini al-

masına karşı çıkan, ve eylem birliği platformunu engellemek için çalışan TÖB-DER İstanbul ve Adana şubelerinde, bildiği gibi bugün genel merkez yönetiminde bulunan demokratik merkez yetkililerin desteği ile ve nereden geldiği anlaşılmayan "oy farkıyla" yönetime gelen ilerileme bay- lar, ellerinde bulunan tüm şubelerde aynı önelici bölücü politikayı izlemektedirler.

Görülmüştür ki, revizyonizm öğretmen mücadelesinin, kitle mücadelesinin, anti-faşist mücadelesinin ve işçi sınıfı mücadelesinin önünde bir engel, devrimci bölücüdür revizyonizm tasfiyecidir. Revizyonizm örgüt için demokrasiye karşıdır. Revizyonizm kit-

lerin politik eyleminin gelişmesine ve emekçi halk güçlerinin anti-faşist eylem birliğinin gelişmesine karşıdır. Bu, görülmüştür ve görülmeye devam edecektir. Devrimci mücadele revizyonizmi açığa çıkaracak bir mücadele çizgisinde, revizyonizmin emekçi sınıflar içindeki etkinliğini parçalayarak gelişecektir.

Aksaray şubesindeki revizyonist dökümlük yıkılacaktır. Devrimci öğretmenlerin örgütlerinin başına musallat olan revizyonist şefferin sultasını kırabilecek, İGD' li kabadayılarının baskısını defedebilecek, olgunluk, bilinç ve kararlılık sahibi olduklarına inanıyoruz.

DEVRİMCI ÖĞRETMEN

Emperyalizme ve Faşizme Karşı DEVRİMCI ÖĞRETMEN

Kasım başında ÇIKIYOR

GÜNÜMÜZDE ülke çapında varlığını sürdürö-
ren faşist terörün en yoğun
yaşadığı kesimlerden biri de
eğitim kurumlarıdır. Bir yan-
dan faşistlerin, devrimci leri-
ci, yurtsever, demokrat öğre-
tmenleri, öğretmenleri yara-
layan, öldüren saldırıları şa-
rkerken diğer yandan 2. MC
Hükümetinin eğitimin faşist-
leştirilmesine yönelik yurt ve
okul kapatma, orta öğrenim
kitaplarındaki faşist ve gerici
propagandanın dozunu artı-
rtma ve demokrat öğretmen-
leri yıldırma uygulamaları
gittikçe artıyor. Faşistlerin
saldırıları ile bugün MC'nin
denetimi altında bulunan dev-
let aygıtının değişik kurula-
rının (valilikler, yüksek öğre-
tim kurumlarının yönetimleri,
vb.) uygulamaları birbirini ta-
mamlıyor. Bu arada, bu iki
yoldan ilerleyen faşistleştirme
sürecini gözlerden saklamak
ve halk kitlelerini aldatmak
için, bazen faşist demagoji,
şarlatanca "özüm önerileri"
(!) getirerek (son olarak,
ODTÜ ve AİTİA örnekinde
görüldüğü gibi) en aşırı-
cı biçimlere bürünmektedir.
Halka dayanmak yerine, tek-
kelci sermaye ile doğrudan
ilişkileri olan, MC partilerinin
iç muhalefetine umut bağ-

layan CHP yönetimi ise faşiz-
min bu demagojik önerilerini
ve girişimlerini "güvenilir" (!)
ilan etmektedir; her ne kadar
daha sonra başını duvara
çarpmışca "bu da cık çıktı"
demek üzere de (örneğin Öm-
raniye olayından ve ODTÜ
Mütevelli Heyeti üyelerinden
ikisinin evinin bombalanma-
sından sonra Ecevit'in İçişleri
Bakanı Korkut Özal'a ilişkin
demeçleri, v.b.) iş iştin ge-
miş olmakta ve dolaylı da
olsa, CHP sayesinde yeni
mevziler kazanan faşizm ol-
maktadır.

Kısacası, oligarşi, bir
yandan "anarşiyi önleme ted-
birleri" (!) maskesi altında
devrimci yurtlar ve okullar
üzerinde sistematik bir baskı
oluştururken, diğer yandan
da eğitim kurumlarına faşist
mülisleri yerleştirerek "suyun
başını tutma" eğilimindedir.
Böylece eğitimin faşistleştiril-
mesi adım adım gerçekleştiril-
meye çalışılıyor. Ülke düze-
yinde adeta bir iç savaş
öncesi yaşanıyor ve egemen
sınıflar iç savaş örgütlenmesi
hayatın içinde giderek kızışan
ve bir ölçüde kendiliğinden
gelişen anti-faşist mücadelede,
faşizme karşı devrimci mün-
delenin yeni eylem biçimleri
geliştirmektedir. Bugünkü
görev, soyut cephe çağrılarını

la uğraşmak yerine, bu kendi-
liğinden gelişen sürece dev-
rimci bir müdahalede bulun-
arak, anti-faşist mücadelenin
yeni yeni eylem biçimlerini
yaratmak ve bunları hayata
geçirerek mücadeleye önderlik
etmektir. Toplumun her ke-
siminde olduğu gibi, eğitim
kurumlarında da, faşizme
karşı aktif direniş mücadelesini
örgütlemek ve yükselt-
mek devrimcilerin önde gelen
görevlerinden biridir.

Eğitim kurumlarında tek
bir demokratik mevzi bile
faşistlere terk edilmemelidir.
Açık ki, bu kızgın direniş
mücadelesi ancak örgütlü ol-
duğu takdirde başarılar elde
edilebilir. Dolayısıyla eği-
tim kurumlarında direnecek
nokta açıktır: Faşizmin saldı-
rılar karşısında teslim olma-
mak ve devrimci çalışmayı en
geniş kitlede yaygınlaştırmak.
Unutulmamalıdır ki eğitim
kurumlarındaki mücadelenin
dar tutulması bu darlık içinde
boguymayı gerektirecektir. O
halde tartışılması gereken
nokta ve bu nokta ışığında
sorulacak soru "Gençlik hare-
ketinin nereye yönelceği"
dır. Bu soruya verilecek ce-
vap, içinde yaşanan süreçte,
en geniş anti-faşist kitleyi
faşizmin karşısına dikmenin
aracı olan ve partileşme sü-
recine hizmet eden DİRENİŞ
KOMİTELERİ'nin eğitim

kurumlarındaki somut biçim-
lenmesine ilişkin tartışmalara
ışık tutacaktır.

Eğitim kurumlarındaki
yöneliş, her okulun tüm un-
surları ile, mümkün olabilmek
en geniş katılımı (elbette
belli bir örgütlülük esas alın-
arak) bir DİRENİŞ KOMİ-
TESİ haline getirilmesi doğ-
rultusunda olmalıdır. Bu di-
reniş, geneldeki anti-faşist
mücadele ve onun tabii oldu-
ğu temel siyasal görüşle ku-
caklaşmalıdır. Kitlelerin "si-
yasal eylem"e sokulması ve
bu eylem içinde devrimci hare-
ketin kadro örgütlenmesinin
asgari koşullarını yerine geti-
rebilecek unsurların ayıklan-
ması, durgun olmayan bir
"savunma çizgisi" nin hayata
geçirilmesi sürecinde rayına
oturabilecektir Sorunu ve he-
defleri daha da somutlayalım:

1) Devrimcilerin etkin ol-
duğu, bununla birlikte Türki-
ye'nin içinde yaşadığı siyasal
koşullarda her an faşizmin ve
faşistlerin tehdit alanı altına
girebilecek öğrenim kuruma-
larında en geniş kitle faşizmin

saldırılarına hazırlanmalı
ve geneldeki anti-faşist, anti-
emperyalist mücadeleye ö-
nemli bir destek sağlayacak
bir biçimde örgütlenmelidir.

2) Şu ya da bu nedenle
kapatılan öğrenim kurumları
ve yurtlar en kısa zamanda
açılmalıdır. Bu kurumların
kapatılmasının ve dolayısıyla
öğrenim özgürlüğünün büyük
ölçüde kaldırılmasının baş ne-
deninin faşizm olduğu, bu
okullarla doğrudan ve dolaylı
ilişkisi olan en geniş kitleye
(öğrenciler, onların aileleri,
öğretmen üyeleri, demokratik
kitle örgütleri, vb.) havatıl-
malıdır. Ve en geniş kitle bu
kurumların açılması ve bu
kurumlarda öğrenim özgür-
lüğünün ve can güvenliğinin
sağlanmasına yönelik müca-
deleye seferber edilmelidir.

3) Faşistlerin işgali altın-
daki okullarda, her türlü mü-
cadele yöntemini gündeme ge-
tirerek, en geniş kitleyi sefer-
ber ederek ve demokratik
kamuoyunu harekete geçire-

ODTÜ AÇILSIN FAŞİSTLER ATILSIN

SON günlerde ODTÜ
sorunu "kamuoyu"
nun ilgisini geniş olarak çek-
meye başladı. Bir yanda Kor-
kut Özal (fıyısı daha şimdiden
açığa çıkan) demagojilerle kit-
leyi aldatmaya çalışırken, di-
ğer yandan da ODTÜ-ÖTK'
nin yoğun çabaları sürüyor.
Korkut Özal ODTÜ'nün faşist-
leştirilmesi eyleminde bir
truva atı olan işçi kılıklı
faşistlerin ODTÜ'ye doldurul-
ması konusunda sessiz kal-
ken, ODTÜ sorununun "çöz-
mek" (!) için Mütevelli Heyeti
üyelerini istifaya ikna etmeye
(!) çalışıyor. Buna karşılık
ODTÜ'nün öğrencisi, memuru
asistanı, profesörü ile tüm
kitleleri, her türlü faşist saldı-
rıya karşı kararlılıkla mücade-
lesini, direnişini sürdürüyor.
Öğretim üyeleri ve Mütevelli
Heyetinin demokratik üyeleri
de bu açık faşist saldırı
karşısında bilinçlilikle müca-
dele ediyorlar. ODTÜ күnden
nün direnişi, daha bu günün
ODTÜ'nün faşistleştirilmesini
önlemekle sınırlı kalmayan bir
anlamla yüklenmiş, emekçi
halklarımızın faşizme karşı
direniş mücadelesinin bir par-
çası haline gelmiştir. Öyle ki
ODTÜ direnişinin zaferi faşiz-
me indirilmiş ağır bir darbe
olacaktır!

ODTÜ'DE SON DURUM

ODTÜ-ÖTK, özellikle son
haftalarda yoğun çalışmalarını
ile, Özal'ın MC'nin saldırılarını
kamufle eden demagojisini teş-
hir etmeye yönelik çabalarını
yoğunlaştırdı.

Bu arada en geniş öğrenci
kütlesinin ve onların ailelerine
yönelik Ankara'da bir panel ve
bir tartışmalı toplantı düzenle-
di. Bu toplantılar İstanbul ve
İzmir başta olmak üzere tüm
bölgelere yayıldı. ODTÜ soru-
nunu açıklamak ve toplumun
diğer kesimlerinde yankılan-
dırmak için değişik kentlerde

duvar gazeteleri asıldı ve
korsan eylemler yapıldı. Bu
arada okula yeni kayıt yaptır-
cak öğrenciler için bir danışma
bürosu açıldı. Ve kayıtlar
sırasında ortaya çıkabilecek
faşist saldırılar böylece önlen-
di. Yeni kayıtdan öğrencilerin
büyük bir çoğunluğu bu danış-
ma bürosuna gelip ÖTK ile
ilişki kurarak kayıtları yaptırdı.
Bu arada faşistlerin tüm zorba-
ca engellemelerine karşın bü-
tün ODTÜ kütlesinin baskısıyla
Hasan Tan'ın sonra rektör
vekil olan Temel Çekeloz
istifa etmek zorunda kaldı ve
yerine Nuri Saryal atandı. Bu
ötamadan sonra faşistler mü-
tevelli heyetinin iki üyesinin
evlerini bombalayıp Nuri Sar-
yal'ı tehdit ettiler. MC'nin
bütün demagojisine ve her
türlü faşist saldırıya rağmen
tüm ODTÜ kütlesi, okuldaki
akademik ve idari mekanizma-
nın demokratik bir biçimde
yeniden oluşturulması için bir
aydan beri başlatıldığı çalışmayı
sürdürmektedir. Hasan Tan'ın
atandığı 13 Şubat 1977'den
itibaren ODTÜ'de kök salma-
ya çalışan faşistler bu biçimde
tecrit olmaya başladı.

Bu arada belirtilmesi ge-
reken diğer bir önemli nokta
da oligarşinin çanak yalayıcısı
bir basın organında ODTÜ
mücadelesinin önderlerinden
Bülent Forta'ya ilişkin çıkan
bir haberdir. Bu haberin,
oligarşinin güvenilir örgütle-
rinde, Forta'nın, kendisinin de
belirttiği gibi (Vatan Gazete-
sinde), "hayatına kast etmeye
yönelik bir plan"ın bir parçası
olduğu ve ODTÜ direnişinin
şimdiki önderlerini yıldırması
yönelik olduğu unutulmamalı-
dır. Ancak oligarşinin bu ve
benzeri oyunları bir bir bozula-
caktır.

Devrimci Gençlik için,
Ankara örneğinde olduğu kadar,
Türkiye genelinde de oldukça
önemli bir konuma sahip olan

ODTÜ' de ise, faşistleştirme
çabalarına karşı mücadele sü-
rüyor. Türkiye genelindeki an-
ti-faşist mücadelenin bir par-
çası olan "ODTÜ Sorunu" nun
mücadele dersleri ve çözüm
önerileri faşizme karşı direniş
çerçevesinde tartışılmaktadır.
Getirilen çözümler alabildiğine
somut, alabildiğine uygulan-
abilir olmalıdır.

ODTÜ'DE SÜRDÜRÜLEN DİRENİŞİN DERSLERİ

Faşistlerin ODTÜ'ni doğ-
rudan hedefleri haline getirme-
leri mücadelenin boyutlarının
yükselmesini de beraberinde
getirdi. İşte yeniliğe yolaç-
mak için, örgütlenme bu
boyutları kucaklayabilmelidir.
Yani sorun kendiliğindenlik-
ten örgütlülüğe giden süreçte
daha sıkı örgütlülüğe yöne-
lilmelidir. Ancak bu soru-
nun kavranıp gerçekleştirilme-
si tutarlı bir "EYLEM PROG-
RAMI" çerçevesinde müm-
kündür. Eylemin devreye giri-
şi devrimci çözümleri ortaya
çıkarmak içindir. İçinde bulu-
nulan koşullar, "ODTÜ'nün
faşistleştirilmesi" koşullarıdır.
Ancak bu koşullara müdahale
ederek, yani durağan olmayan
mücadeleci olan bir müdahale-
yi gündeme getirerek, bu
koşullar devrimcilerin deneti-
mindeki koşullara, yani ODTÜ
nün her zaman olduğu gibi,
devrimcilerin denetimindeki
bir demokratik mevzi olarak
korumasını koşullarına dönü-
ştürülebilir. Elbette eylemin
örgütlenme ile olan bağıntısı
ve eylem programının hareket
katığı kişilerin daha sıkı
örgütlenmesi ihmal edilmeme-
lidir. O halde esas olan "EY-
LEM PROGRAMI" dir. Hayatın
canlı pratiğinin gösterdiği
gibi kağıt üstü örgütlenme-
ler kof örgütlenmelerdir. Gün-
demde olan iş içinde örgütlen-
me, yani pratikle atması ziden
bir örgütlenmedir.

ODTÜ'nde sürdürülen

mücadelelerin eylem programı,
yöneldiği alanlar açısından,
ikiye ayrılabilir:

1) İç dinamikleri (işçi,
öğrenci, öğrenci üyesi) hare-
kete geçirme.

2) Dış dinamikleri (kamu-
oyu) harekete geçirme.

Her iki alan için de
yaklaşım ilkesi "alışagelmış
kalıpları parçalanması" dir.
Günümüzde anti-faşist müca-
delenin somut eylem biçimleri
zenginleştirilmek durumunda-
dır. Bu eylem biçimleri, terke-
dilemeyecek olan bir "savunma
çizgisi" ni ve "aktif savunma"
yı esas almalıdır. Sadece bir
kaç eylem biçiminin dar çerçe-
vesine sığışıp kalmamak gere-
kir. Örneğin "babayadigarı"
kentin işlek yerlerinde ki kor-
san mitinglerle yetinilmemelidir.
ODTÜ pratiğinde bunların
yanısıra kahve toplantıları,
sinema aralarında kısa ajitatif
konuşmalar vb. yapılarak eyle-
m biçimleri bir ölçüde zengin-
leştirilmiştir. ODTÜ müca-
dele tarihi böylece zengin
biçimlerin iç içe verildiği bize
(Örneğin bu konuda, altı aylık
boycotta ve son Hasan Tan
direnişi boyunca ev ev dolay-
lı olarak yapılan çalışmalar hatırlan-
sın).

Sorun, ilk elde ODTÜ'nin
iç dinamikleri çerçevesinde ele
alınırsa, objektif olarak, ög-
renciler ve aileleri üzerinde
yapılan ve yapılacak çalışmalar
güçlü kazandırdığı görülür.
Gerek potansiyel olarak, gerek
örgütlenme düzeyi olarak di-
ğer kesimlere göre daha ileri
düzeyde olan öğrenci kesimi-
nin en geniş biçimde eyleme
sokulması çalışmaları yoğun-
laştırılmalıdır. Bu eylemlerin
öne çıkarttığı bilinçli katılıcılar
örgütlenmesi, hem Devrimci
Gençliği (ODTÜ çapında)
çözümü yaklaştırmakta, hem
de kalıcı örgütlenmenin ele-
manlarını yaratmaktadır. Du-
zenlenen miting, panel, kapalı
salon toplantılarında ve ailele-
re yönelik çalışmalarda yer

alan bu kişiler üzerinde günde-
me getirilen çalışmalar yaygın-
laştırılmalı ve derinleştirilmeli-
dir. Onlara, çevrelerinde genel-
de faşizme karşı mücadeleye,
özelde de ODTÜ'deki müca-
deleye kazancakları anlatılmalı
görevleri, ilişki kurmalarını
sağlamak için yaratılan döktü-
manlar (gazete, broşür, sergi
vb.) geliştirilmelidir. Ayrıca,
taşrada "ÖTK Komiteleri"
olarak çalışan yapılar, yerel
anti-faşist unsurlarla birlikte
kendi inisiyatiflerini de geliştire-
rek eylem örgütleme fonksiyon-
larını yerine getirmelidir-
ler.

İşçiler arasındaki çalışma
daha güç koşullara sahiptir.
Bu kesimde karşılaşılan olum-
suz bir durum da, ODTÜ'deki
sendikaların revizyonistlerin yö-
netiminde olmasıdır.

Devrimcilere bu noktada
düşün görev, sosyal l'ün reviz-
yonist yönetime yönelen işçi
muhalefetinin "devrimcilere"
ve "devrimci sendikacılığa"
yönelmesini sağlamaktır. Sos-
yal-İş'in tabanına ve ODTÜ'
ndeki işçi tabanına faşizme
karşı mücadele ruhunun yer-
leşmesi doğrultusunda çalış-
mak bir zorunluluk durumun-
dadır. Ayrıca işten atılan
devrimci işçiler ve onların
aileleri üzerinde çalışmalar
hızlandırılmalıdır. Faşizme
karşı mücadelenin uzun dö-
nemli bir mücadele olduğu
kavratılmalı ve "devrimci sen-
dikalar" çevresinde örgütlen-
menin kalıcı çalışmaları ve
kadroları yaratılmalıdır.

Öğretim üyeleri ODTÜ
mücadelesinin kamuoyuna açıl-
ması yönünden oldukça önem-
lidir. Ayrıca "özek ve
demokratik üniversite" müca-
delesinde "işçi-öğrenci, ögret-
men üyesi" birlikteliğinin somut
görüntüsünü ODTÜ'nde
görmek mümkündür. Bu diyalog
önmündeki süreçte de sürmelidir.

Devrimcilerin mücadele
yöntemleri karşı güçlerin saldı-
rılarını dağıtmalıdır. Bugün
Türkiye'de hızlı bir yayıma
gösteren faşizm, iki temel
yönteme başvurmuştur: Ter-
rör ve demagoji. Bugün RÜ-

ANTI-FAŞİST MÜCADELESİNİ SÜRDÜRÜYOR

rek faşist işgaller kirilmalıdır.

Bütün bu mücadele sürecinde Devrimci Gençlik hareketine ilişkin iki yıl içerisinde tesbit ettiğimiz aşağıdaki ilkeler geçerliliğini ve önemini sürdürmektedir:

a) Üniversitenin dar kapıları parçalanmalıdır.

b) Yeni ve insiyatifim (dövüşme alanı, zamanı, koşulları, vb.) elde tutulduğu eylem biçimleri yaratılmalıdır.

c) Kitleler en geniş biçimde "siyasal eylem" e sokulmalı ve faşizme karşı direniş ruhuyla donatılmalıdır.

d) Gençlik hareketinin kadroları üzerinde yoğun bir siyasal (sült ideolojik değil) çalışma gündeme getirilmelidir.

Tüm baskı ve engellemelere rağmen, faşizmin terör ve demagojisini dağıtan, en bastıktan en karmaşığa gelişen bir eylem çizgisini takip ederek, hiç bir eylem türünü

diğalamayan, yitilmeğe ve pasifizme düşmeyen bir mücadele anlayışıyla ileriye atılmak günüdür bugün!..

ANKARA'DA DEVRİMCİ GENÇLİK MÜCADELESİNİ SÜRDÜRÜYOR

Ankara özelinde şu noktayı belirtmekte yarar var: Geçtiğimiz dönem hayata geçirilen doğru devrimci önderlik ve onunla birleşen gençlik mücadelesi, gençlik hareketi içinde yaşadığı dar pratikliğinin ağır bastığı kısır gündem büyük ölçüde kurtarmış, olumlu bir gelişim çizgisine oturtmuştur. Bugün sorun bu çizginin yükselen siyasal pratik içinde daha sıkı kavranılması ve uygulanmasıdır. Yani bugün Ankara'da gençlik hareketinin ne yapacağı açıktır, gelecekte mücadele ile bağlantıları açıktır: Bir noktada hareket düzleşmişse, ancak bu çizginin yeni yeni somut biçimlerle zenginleştirilerek uygulanması gereklidir.

malıdır.

Bugün, gerek ülke genelinde, gerek ODTÜ özelinde, koşulları göz önünde bulundurarak ve ortaya çıkacak siyasal sonuçları her çeşit mücadele yöntemini kabul eden, "sektör değil, geniş katılımlı" olan bir mücadele anlayışı hayata geçirilmek durumundadır. Demokratik kamuyu da harekete geçiren, "üniversite sınırlarını aşan" halkın faşizme karşı mücadelesiyle kucaklaşan bir mücadele zaferi getirebilecektir. İşte ODTÜ'de böyle bir mücadele anlayışının önderliğinde sürdürülen bir mücadele başarıyı sağlayacaktır. Halkın eline "titreyen elleriyle" tutmaya çalışan revizyonistlerin bölücülüğünü, azgınca saldırı faşistlerin çabasını neticesiz kılacak olan budur. Doğru devrimci önderliğin sürdürülmesi, her türden revizyonist çizgiyi çilaz bir ses olarak bırakacaktır.

Örneğin, Halkın Kurtuluşu Yolunda Gençlik, kuyunun dibindeki kurbacağının gökyüzünü kuyunun ağzı kadar sanması gibi, ODTÜ'deki mücadele Devrimci Gençliğin, sorunun çözümünü "oligarşi içi çelişkilere bağladığı" iddiasında bulunuyor. Mücadeleden uzak olan, görevleri salt yapılan tartışmalara bazen katılmak olan Halkın Kurtuluşu yolunda gençler bundan başkasını göremeyeceklerdir, hele görmek istemiyorlarsa hiç göremeyeceklerdir. Ancak HK'nu yine de kutlamak gerek, bu kadar yabancısı olduğu bir konu hakkında bile "bilgi" (!) sahibi; oysa kendisi gibi mücadelede çok uzaktaki "can-düşmanı" (veya itikardeş) İGD, HK kadar da olsa bu konuda "bilgi" edinmemiş ki ağızını bile açmıyor!

Bugün, ODTÜ'yü faşizme karşı demokratik bir mevzi olarak sahiplenme günüdür. ODTÜ'nün tüm anti-faşist güçlerini, ODTÜ'nün faşistleştirilmesi çabalarına karşı, çelikten birliğini sağlayacak biçimde örgütlendirmesi günüdür.

Ankara'daki öğrenim kurumlarının bugünkü durumu hakkında şöyle bir özet yapılabilir:

1) Devrimcilerin Denetimindeki Okulları

Faşistlerin kitlelerden tecrit edildiği bir ortamda, faşist hareket devlet gücünün (polis, vb.) desteğinde şırınga edilmeye çalışılmaktadır. Oligarşi, ancak yalayıcı faşist milisleri oldukça iyi kollamakta, tek bir faşist milisin derse girmesi için kasalarla polisi bu okullara yığılmaktadır. Bu uygulama özellikle SBF, BYYO, Hükük, SİYÖ gibi okullarda kendisini göstermektedir. Bu okullarda, faşistler yok diye, örgütleme ihmal edilmemektedir. Bu ihtar, ileride gündeme gelebilecek faşist işgalleri geliştireceği bir zemin yaratmaktadır.

2) Faşist İşgallerin Kirildiği Okullar:

DTCF'nde polis-faşist idare işbirliği yeni mizanzenlerle sahnelenmektedir. Polisler devrimciler üzerinde "okul disiplini kurulu" gibi davranmaktadır. Polisin tesbit ettiği devrimciler "disiplin kurulu"na cezalandırılmaktadır. Buna rağmen devrimciler ağırlıkla giderek faşistlerin yüreğine korku salmaktadır. Aynı durum işgalin kirildiği Yükseliş'te de geçerlidir.

3) Faşist İşgal Altındaki Okullar:

Oligarşi bu kurumlardaki faşist işgali meşrulaştırmak için her çeşit yöntem kullanmaktadır. Ülkemizdeki faşizmin, faşistlerin işgali altındaki eğitim kurumlarına ilişkin çarpıcı bir örneği geçtiğimiz hafta ALTIA'nda görülmüştür. Bu okula öğrenci kesiminde hakimiyet kuran faşistler, geçen öğrenim yılı sonunda, "solcu asistanların atılması" için bir boykot başlatmışlardır. Faşistler bu boykotu geçen hafta yapılan sınavlar sırasında da sürdürdüler. MC Hükümetinin "tarafsız" olarak sunulup ve adeta bir "mit" haline getirilen İçişleri Bakanı, Ankara valisiyle, bir bölük jandarmayla ve kasalarla polisle okul çevresine gündüzleri bizzat gelip "güvenlik önlemleri alınması" (!) ruğünden nedense faşistlerin boykotuna son veremedi! Üstelik faşistler

ALTIA'ne iki gece üstüste bomba atıldılar. Faşistlerin boykotu bir ölçüde kırıldıysa da "İçişleri Bakanına rağmen (!) devam etti" ! 2. MC döneminde, hayatın her alanında ve her anında görüldüğü gibi görüntüde İçişleri Bakanı "tarafsız" (!) davranırken, bu görüntünün ardında faşizmin terörü alabildiği...e sürmektedir. Benzer uygulamalar, şu anda kapalı olan faşistlerin işgali altındaki diğer okullarda da, değişik biçimlerde, ileride gündeme gelebilir. Devrimcilere düşen görev faşist terörün püskürtül-

mesi dışında faşist demagojinin bu değişik biçimlerini de teşhir etmektir. Bugün devrimciler, faşist işgallerin kırılmasıyla yönelik çalışmalarını hızlandırmalıdır.

Izmir İnciraltı yurdu kapatılamaz

MC Hükümetinin

Devrimci öğrencilerin kaldığı yurtları kapatmaya yönelik zorba siyasetinin somut bir uygulaması olarak, İzmir-İnciraltı'daki 1600 kişilik öğrenci yurtları 17 Ağustos'ta polis zoruyla boşaltıldı. Yurtta bulunan öğrenciler polis tarafından tekme, tokat dövüldü, coplandı. Öğrenciler zorla dışarı çıkarıldı. 10 devrimci öğrenci gözaltına alındı. Bunun üzerine 700 kadar öğrenci yurt civarındaki bir arsada çadır kurarak direnişe geçtiler. Ancak polis bu çadırları, "Özel mülkiyete tecavüz" (!) gerekçesiyle söktü. Bu arada öğrenciler yine dövüldü, coplandı. Yıl sonu sınavlarının yapıldığı bir sırada öğrencilerin her türlü sağlık koşullarından uzak, faşist saldırılara açık bir hayat yaşamaya mahkum etmek MC'nin "Eğitim politikası"nın (!) temel bir ilkesi olmuştur.

Izmir'deki yüksek öğrenim gençliğinin kitle örgütü olan DİYÖD'ün yönetimine çöreklenen oportünistler, öğrencilerin bu somut sorunlarıyla yeterince ilgilenmediler. DİYÖD kitlelere önder olmadı. Bu arada Devrimci Gençlik olaya müdahale etti, mücadeleyi doğru yola yönlendirmeye çalıştı. Bu mücadelenin

bir parçası olarak 1 Ekim günü tüm okullardaki ve yurtlardaki faşist baskıları ve faşist işgalleri protesto eden bir miting Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu önderliğinde yapıldı. Tüm siyasetlere yapılan miting katılma çağrısına Halkın Gücü dışında hiçbir grup cevap vermedi. DİYÖD yöneticileri bu eylemde Federasyondan bağımsız, hatta ona alternatif ve fırsatçı bir tavır benimseyerek bazı "denekler"le birlikte ayrı bir miting yaptı. Bu eylem, DİYÖD'ün kuruluş çabalarını sırasında DİYÖD'ün Federasyona katılması gerektiğini savunan, şimdi ise bu konuyu "Tartıştığını" söyleyen DİYÖD yönetiminin iki yüzlü, programsız, pusulasız tavrılarını iyice açığa çıkartmaktadır. "Bölgesel Şökrat" olma evdalsız bu oportünistler DİYÖD'ü merkezi örgüt konumundan çıkartıp kendi oportünistliklerinin bir aracı haline getirmeye çalışmaktadırlar. Devrimci Gençlik bu oyunları etkisiz kılacak ve İzmir'deki öğrenci gençliğin öğrenim özgürlüğüne can güvenliği mücadelesini zengin eylem biçimlerini gündeme getirerek yönlendirecektir.

İZMİR-İNCİRALTI YURT-LARI AÇILSIN!
FAŞİZM KAHROLSUN!

İstanbul Site yurdunda mücadele...

ŞİMDİYE kadar tüm faşistleştirme çabalarının bosa çıkarıldığı, ilericiler, yurtsuz ve devrimci gençlerin kaldığı Site Yurdu valilik tarafından "Tamlar" gerekçesiyle kapatıldı, öğrenciler sokağa atıldı.

Bu olayın önemi yalnızca öğrencilerin hıralar ve pahalılığın alabildiğine yükseldiği bir dönemde sokağa kalmalarıyla ibaret değildir. Söz konusu tertip, genelde İstanbul'daki devrimci mücadeleye darbe vurmaya, özellikle ise İstanbul Üniversitesinin tamamen faşist komandalara teslim edilmesini amaçlamaktadır. Buradaki devrimciler aynı zamanda yakındaki Sivas yurduyla yerleşen faşistlerin halka saldırı ve baskılarına da göğüsliyorlardı. Şimdi ise, faşistlerin açık olan plânına göre, çevredeki devrimcilerin etkinliğini kırarak üzere Site yurdunda polis ve komandolar yerleştirilecek, faşistler halkı yıldırabilmek için rahatça terör kullanacak ve çare okullara da rahatça saldırabilecekler.

Ancak, bütün bu baskılar devrimci gençliğin halkın kurtuluş mücadelesine en kararlı bir şekilde katılmasını engellemeyecek, onları yıldıramayacaktır. Nitekim, öğrenciler faşistlerin bu tezgahını kamuoyuna açıkladıktan sonra bir dizi protesto eylemine girişmişlerdir. Devrimci gençler bu amaçla Vilayetin önüne bir de çadır kurdular. Vali tarafından çağırılan toplum polisi ekibi öğrencileri dağıtmaya çalıştı. Direnen öğrencilere saldırı polis çadırları tahrip etti ve öğrencileri gözaltına aldı.

Olaydan sonra bir açıklama yapan devrimci gençler, Site yurdundan polis baskıları sonucunda tahrip edildiğini ve yurt açılacağı kadar direnişlerini sürdüreceklerini bildirdiler.

Devrimci Gençlik faşizmin her çeşit saldırısına karşı direnişini en kararlı bir biçimde sürdürecektir.

SİTE ÖĞRENCİ YURDU
AÇILSIN!
FAŞİZM KAHROLSUN!

"Faşist Zulme ve Pahallığa Karşı Direniş Kampanyası Tüm Yurtta Genişleyerek Devam Ediyor.

FAŞİST ZULME VE PAHALILIĞA KARŞI DİRENİŞ KAMPANYASI TÜM YURTTA GENİŞLEYEREK DEVAM EDİYOR.

Faşist Zulme ve Pahallığa Karşı Direniş Kampanyası, belirlenen doğrultuda, tüm yurt düzeyinde, fabrikalarda, köylerde, okullarda, işyerlerinde genişleyerek devam ediyor.

Kampanyamızın en başta gelen hedefi mümkün olduğu kadar geniş anti-faşist halk güçlerini kucaklamasıdır. Bu doğrultuda değişik halk kesimlerini temsil eden pek çok demokratik kuruluş kampanyaya çalışmalarına katıldı. Bir çoğu ise kampanyayı desteklediğini açıkladı. Yurdun dört bir tarafında anti-faşist gösteriler, küçük üretici mitingleri yapıldı. Tartışmalı kahve toplantılarında, pazar yerlerinde düzenlenen "korsan miting"lerde faşist zulüm ve pahallık teşhir edildi. Devrimciler, 150 bin adet basılan Özal Sayı'ndan başka, bu gazetede bazı yazıları ve kendi yazdıkları bildirileri tekparç ederek çok geniş bir şekilde halka dağıtıyorlar. Büyük boy kağıtları üzerinde düzenlenen duvar gazeteleri, bez pankartlar, halkın okuyabileceği yerlere asılıyor, duvarlar zanaat-zulüm-zindan düzenini faşizmi teşhir eden sloganlarla donatılıyor; pullama, afişleme vb. yapılıyor.

Dergimiz kampanya süresince özel sayılar yayınlamaya devam edecektir. Yine kampanya nedeniyle Ankara'da bir dizi konferans ve tartışmalı toplantılar düzenliyoruz. Bunlardan birincisi, Çağdaş Sahne'de, faşizmin teşhiri konusunu işleneceği bir toplantıyla 21 Ekim cuma günü saat 19'da yapılacaktır. Bu konferanslara devrimci demokrat yazarlar, gazeteciler, uzmanlar davet edilecek. Faşizme karşı mücadele konusunda bütün boyutlarıyla sunulmaya çalışılacaktır.

Bir çok işçi, köylü, gençlik, memur, öğretmen, kadın ve halk demekleri kampanyamıza fiili olarak katıldıklarını ve bu doğrultuda eylemler, mitingler, yürüyüşler, toplantılar düzenleyeceklerini açıklamışlardır. Bir çok demek, kuruluş ve demokratik kişi de kampanyamızı desteklediklerini bildirmişlerdir. Ankara'da, Devrimci Gençlik Demekleri Federasyonu içerisinde AYOD İst. Dev-Genç'in de bulunduğu 47 üye demerji AKD, Halk evi subetinin ve halk odalarının bazılarını samit demekleri, gecekondulardaki halk demekleri TİB, DEV-SAN-DER, İstanbul'da TÜM-PTT-DER İst. Şubesi, Devrimci Kadınlar Demerji, Kimsan-İş, İTU-DER ve başka demerjiler birlikte 30 demokratik örgütür; Antalya'dan 5 demokratik kitle örgütü ve daha yurdun bir çok bölgesinden çeşitli kuruluşlar kampanyamıza katıldıklarını belirterek, belirlenen doğrultusundaki kampanyaya çalışmalarını, sürdürmeye başlamışlardır.

Bu kampanyanın bir parçası olarak tüm halktan güçler ve kişilerle Faşist Zulme ve Pahallığa Karşı Direniş hakkında mülakatlar yapıyoruz. Aşağıda yayınladığımız sorular ve benzerleri doğrultusunda çeşitli kesimlerin görüşlerini olanak buldukça ve mümkün olduğunca geniş bir şekilde yanıtmaya çalışacağız.

Faşizme karşı direnişi her alanda yükseltelim!

GECEKONDULU halk Direniş Kampanyasını geniş bir ilgiyle desteklemektedir. Gecekondu bölgelerindeki Devrimciler Kampanyası'nın hedefleri doğrultusunda bir dizi eylemler düzenlenmekte, en geniş yaygınlara faşizme karşı bir araya getirmek için çalışmalarını sürdürmektedir. Devrimci Yol ÖZEL SAYI'sının en çok satıldığı ve okunduğu yerlerden birisi de Gecekondu Mahalleleri olmuştur. Devrimciler bu mahallelerde dergi satışı sırasında, faşizme karşı nasıl mücadele verilmesi gerektiğini halkla tartışmakta, onların enerjilerini almakta ve dergide yer alan yazıları onlarla okumaktadır. Kahvelerde düzenlenen tartışmalı toplantılarda da aynı yol izlenmektedir. Bunun dışında, pazar yerlerinde düzenlenen "korsan miting"lerde devrimciler halkla birlikte faşist zulme ve pahallığa karşı devrimci sloganlar haykurmakta, yaptıkları konuşmalarla somut gerçekleri açıklayarak halkı aydınlatmaya çalışmaktadır. Pazar yerlerinde yapılan bu mitinglere polisler müdahale edemediği de bildirilmiştir. Halkla omuz omuza, iç içe olan devrimcilerle polis saldırılarına çekinmemektedir. Örneğin 4 Ekim salı günü Tuzluca pazar yerinde toplanan yurtsuvarlar, faşist zulmü ve hayat pahallığını protesto etmişlerdir. Mitingte yapılan

konuşmada, "pahallık ve zulmün içinde yaşadığımız düzenin zorunlu sonuçları olduğu, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin iktidara son vermeden, yani halkın demokratik iktidarını kurmadan faşizmden ve pahallıktan kurtulamayacağı" belirtilmiştir. Mitingte "Zam Zulümüne karşı, İste Faşizm!" "Kahrolsun faşizm", "Tek Yol Devrim" ve başka devrimci sloganlar haykırılmış, devrim andı okunmuştur.

Bu ve benzeri eylemler yurdun dört bir köşesinde sürdürülmektedir. Türkiye'den baştan bir başa faşist zulme ve pahallığa karşı devrimci direniş mücadelesinin sloganlarıyla inlemeye başlamıştır.

17 Ekim pazartesi günü de Sehitlik semtinin pazar yerinde bir korsan miting yapılarak faşist zulüm ve pahallık protesto edilmiştir. Aynı gün, Ulus Gıma önünde kalabalığın en yoğun olduğu bir saat olan 17:30'da, 300 kadar devrimci, faşist zulmü ve pahallığı teşhir eden sloganlar haykırarak bir korsan miting yapmışlardır. Binlerce insan bu mitingi ilgiyle izlemiş ve desteklemiştir; devrimcilerin FAŞİST ZULME VE PAHALILIĞA KARŞI DİRENİŞ KAMPANYASI hakkında anlattıklarını dinlemiştir. Devrimciler, Bentderesi dolmuş duraklarına kadar bir yürüyüş düzenlemişler, yol boyunca kampanyaya ilgili gazete

satmış ve el ilanları vardır. Miting, Bentderesi dolmuşlarındaki emek binlerce kişiye karşı tekrar anlatılmaya başlanmıştır.

FAŞİST ZULME VE PAHALILIĞA KARŞI DİRENİŞ

Devrimciler faşist zulmü ve pahallığa karşı küçük üreticilerin ve den işçilerin grevleri faşist işgal altındaki devlet dairelerine kadar yayılmak üzere bir çaba içine girmişlerdir. Binlerce gün daha fazla ememur, öğretmen direnişinin zorunlu ramaya başlamıştır ya her geçen gün bir kitleleşmektedir.

HACİBEKTAŞ'TA ZULMÜ PROTİTING

15 Ekim pazartesi akşamı Hacibektaş'ta faşist zulme ve pahallığa karşı direniş parçası olarak FAŞİST ZULME VE PAHALILIĞA KARŞI DİRENİŞ MITİNGİ yapıldı. Hacibektaş-Kadınlar ve TÖB-DER'de devrimciler bu mitingde büyük başarılar elde ettiler. İki haftadan başlayan mitinglerin bir köyde düzenlenmiş ve bir seçilecek küçük bir mitingden oluşan bir mitingte demokratik gücünün temsilci olarak burlama ve Aşıklar

MÜLAKAT SORULARI:

1. Faşizme karşı mücadelenin lafla olmayacağı her geçen gün daha iyi anlaşılıyor. Faşist terör ve saldırılar karşısında, ne gibi mücadele metodları öneriyorunuz? Yürüyüş, miting gibi eylemlerin önemi inkar edilmese de, bunlar nihayet kitleleşmiş gösterilerdir. Oysa faşizm maddi bir etkinlik temeli üzerinde gelişiyor. Faşizme karşı gösterimin ötesinde bir mücadele ve örgütlenme gereklidir. Bu konudaki düşüncelerinizi neledir?

2. Ankara ve İstanbul gibi büyük şehirlerimizde, halkın büyük bir çoğunluğu İlerici-devrimci, en azından sosyal-demokrat niteliktedir. Halkın ancak çok küçük bir kısmı faşistlerin etkisi altındadır. Örneğin, 4 milyonluk İstanbul'da MHP 40 bin civarında oyu zor almıştır. Bu duruma rağmen, bu büyük şehirlerde bir çok mahalle faşistlerin denetimindedir. MHP'li komandolar, çok küçük bir azınlıkla geniş bir bölgeyi kontrol altına alabilmektedirler. Ankara'da da faşistlerin kitle tabanı yoktur. Oysa bugün Mamak, faşistlerin kontrolü altındadır. Esnaftan, halktan kaçınan ve zorla aidaat ve yardım topluyor. Yani haraç alıyorlar. Tabii bu arada onların zorbalanma teslim olan kişileri, çapulcuları da örgütleyerek taban kazanıyorlar.

a) Halkın çok büyük bir kesiminin faşistlere karşı olmasına rağmen, faşistlerin bu şekilde kontrolü ele geçirmelerini ne şekilde yorumluyorsunuz?

b) Bu durum karşısında ne yapılmalıdır? Ne gibi önlemler alınabilir?

c) Kendisinden "yardım", yani haraç istenen esnaf ve halk, vermediği takdirde kendisine zarar vereceği, öldürüleceği korkusuyla bu talebe uyumaktadır. Gerçekten de veremeyenler, zaman zaman saldırıya uğramaktadırlar. Halk bu durumda ne yapabilir? İsteneni verdiği takdirde, faşistlere yardım etmiş olacaktır. Faşistler, bu parayla gidip yeni cinayet aletleri temin edecekler, yeni cinayetler işleyeceklerdir, kendisi de bu suçta ortak olacaktır. Vermezse de, kendine zarar vereceklerdir. (Güvenlik kuvvetlerine haber vermek de, zaten durumu değiştirmedikçe göre) Halkın

kin çıkar yolu nedir, ne yapılmalıdır? Ne gibi mücadele yolları önerebilirsiniz?

3. Faşizme karşı mücadele somutta, bir anti-faşist (demokratik) iktidar alternatifini gerektirmektedir. Zira, bu sorun da nihayet bir iktidar sorunudur. Ülkemizde faşizme son verecek bir anti-faşist iktidar alternatifini ne olabilir, ne olmalıdır?

4. Bir CHP iktidar vey. CHP'li bir koalisyon, faşizm sorununu çözebilir mi? Ülkemizde faşist güçler devlet aygıtı içinde yerleşik ve köklü güçlere dayanıyorlar. Faşizmi Türkiye'de örgütleyip, besleyen temel güç bildiği gibi ABD emperyalizmi ve CIA'dır. Oysa şimdiki Dışişleri Bakanı'nın da açıkladığına göre, CIA içimize girmiş, MIT'i kontrol altına almış, çeşitli köşebaşlarını tutmuştur. Başında bir çok kere Ülkü Ocakları'nın Genel Kurmay Harp Dairesi'nde görevli bazı kişilerce örgütlenildiği yazıldı. Ülkü Ocakları'nın, Kontr Gerilla'nın sivil kolu olduğu yazıldı.

Bu durumda bir CHP iktidar ne yapabilir? Bunu sorarken özellikle sunu kastediyoruz: CHP, "devletin tarafsızlığı" şeklinde görüşlere sahip. Daha önceki MSP ile koalisyon döneminde de Mamak'ta (Tutukevinde görevli bir işkenciler üstesini gördüğünü alamadı. Ordu, polis (güvenlik), MIT gibi devlet aygıtındaki faşist örgütlenmeler yok edilmeden, Kontr Gerilla ve Ülkü Ocakları dağılılmadan, CIA ve emperyalizm etkisizleştirilmeden faşizm yenilebilir mi? Ve CHP bunun için ne yapabilir? Bu konulardaki düşüncelerinizi neledir?

5. Faşizme karşı tüm anti-faşist halk güçlerinin, GÜÇ-BİRLİĞİ sorunu günümüzde giderek daha çok tartışılan önemli bir sorun haline geliyor. Bu konudaki düşüncelerinizi neledir? Hangi güçler arasında hangi ilkelere çerçevesinde ve ne şekilde bir birlik sağlanabilir?

6. Dergi'mizin Devrimci Yol'un, cemisi olduğu "Faşist Zulme ve Pahallığa Karşı Direniş Kampanyası" hakkında ne düşünüyorsunuz, bu konudaki önerilerinizi neledir?

AHMET YILDIZ

1. Bilinen tüm iki yüzlüğülerine, toplumsal değerlere sahip çıkar halka sempatik görünme taktiklerine, bunların kitlelere ötesi umutlar yaratma propagandalarına en karşıt sistemlerin en çekişli sloganlarını benimser görünme yöntemlerine basıyarak alaturka faşizm, devlet gücünü de en pervasız bir cesaretle kullanarak kitle tabanı oluşturulmuş devleti işgalde başarısız, başarısız sağladığı, onunla amaç birliği halinde olmaması gereken siyasal örgüt ve kişilerin ayamzlıklarından da üstün bir beceri ile yararlanmaktadır.

Faşizme karşı savaşımında, onu gerçek nitelikleri ile tanıtır tüm iki yüzlüklük ve kandırıcılıklarını açığa çıkararak halkı uyarmak ve kurbanlarını da (özellikle acı gerçekleri kavraymayan gençleri) onun peşesinden kurtarmak, savaşımın düşünsel yönünü oluşturur. Eylemler yünde de, örgütlü bir savaşım, karşıt kitleleri sıkı bir dayanışma halinde birleştirmek ve asla yılmak göstermeden ve fakat askersel bir karşısma da gerekçe vermeden, savaşımı kesintisiz sürdürmek. Sağlayabileceği olup bitileri karşısında eylemsiz yada etkisiz kalmak ise, başlangıç başarılarını, birikimsel yöntemle büyütebileceği göz ardı edilmemelidir.

Kıscacası, faşizme karşı savaşımında, onun tüm yöntemlerini karşılayacak, halkı ve kendilerini yandaşlarını da kazanmaya çalışarak örgütlü, cesaret veremeyen ve herhangi bir başlangıç başarısını bütölmeye fırsat vermemek için her olanağı kullanan stratejisi uygulanmalıdır.

2. Sayılan az olmasına karşın etkinlikle sağlamları, gözlü dönmüş, başına miltanları (gerekten iyi bir iş yapıyor musunuz sanısı ile) örgütlü biçimde, devlet gücünden ve bir takım parasal olanaklardan da yararlanarak kullanmalarını sonucudur. Lumpen proletaryeleri yada yitirecek bir şeyi olmadığı gibi bu yolda yarar sağlayacak kimseleri de kullanma (bilinen klasik yöntem) larının, bu başarıya payı büyüktür. Buna karşı örgütlü dayanışma, fırsatlar yaratılmaması dikkat, yasa dışı eylemlerini tank ve kant

olusturacak yargı organları 50'den destekçi devlet görevlilerinin de içinde davranışlarının hesabını olanaklı olanları derhal yargı o aktarma ve gelecekte de hesap kamsını yaratma), güç kazanma luyacak parasal destekleri kesme çareye basıyarak (suçüstü yakala ve kanıt sağlama, çokça para bu ma...) ve bütün bunlar için ba geniş ölçüde yararlanma.

3. Bugün için bir CHP İ ondan sonra da CHP (tezine karşı on oluşacak anti tezlere dayanarak muhalefet yarışması (diyalektik)

ZEKERİYA SERT

Soru 1

Yanıt 1- Faşizme karşı savaş yapabilmek için her şey onların izlediği metod ve tabi önde bulundurmamak gerek onların tuttukları ve başarıları leri yollar şunlardır.

A- Devleti içinden feshet nun için devlet dairelerindeki mevkileri tutmak. Böylece devlet ele geçirmek. Bunu güç ve bilinçli bir biçimde yapıyorlar.

B- Sonra sağ partilerin onları tabanını kendi örgütleri durmak.

C- Üniversite, yakaak enstitülerini işgal etmek.

D- Yerel örgütleri yayılmak.

Faşizme karşı açılacak geniş halk yığınlarını bu taban uyarmak gerekir. Onun için yaygın yapmak masmedine (gizli bildirir, broşür, kitap, radyo, televizyon) ile aydınlatma ve

"Direniş Kampanyası" Genişliyor!

Dağıtım-
deresi du-
halktan
panya'nın
sona er-

EVE
ARŞI

ist zulme
direniş
itingerin-
ne kadar,
okullard-
e işyerle-
rin yoğun
dır. Her
i, köylü,
genç bu
unu kav-
Kampan-
ha geniş
r kazan-

FAŞİST
TESTO

rünü Ha-
basında
at paha-
şının bir
ZİMİ VE
TESTO
Halkevi,
Derneği
rgülenen
ge öcu-
öncesin-
çalışma
opantılar
r temsilci
lerin de
sine aktif
anmıştır.
Kitle öri-
ti Ka-
köyünden

birer üretici konuştu. AKD ve DGD'nin gönderdiği mesajlar okundu. 3000 civarında halk kitlelerinin katıldığı bu miting hem hemen hemen yarı-sı kadınların oluşturduğu dikkati çekti. Geniş köylü yığınlarının, miting zamanı tarlalarda bulunma zorunda olmaları yüzünden katilim is-

tenen seviyede olmamıştı. Yine de 4000 kişinin yaşadığı bu küçük kasaba için bu miting büyük bir kitle gösterisi sayılmaktaydı. Bu miting ve yürüyüş FAŞİST ZULME VE HAYAT PAHALILIGINA KARŞI DİRENİŞ KAMPANYASI'nın çoksun bir parçası oldu. Mitingin sonun-

da, atılan bu adımla yetinilmemesi, faşist zulme karşı aktif mücadelede örgütlemek gerektiği vurgulandı.

Jandarmanın ve oligarşinin temsilcilerinin bütün engellemelerine rağmen başarılı bir şekilde gerçekleştirilen bu kitle hareketi çev-

rede çok olumlu bir etki yarattı. Böyle bir miting Hacibektaş'ta ilk olarak yapılmıştı. Miting sırasında taşınan Mahir'in, Ulaş'ın kartona çizilmiş resimleri ve pankartlar, köylerde evlere asılmak üzere adeta kapışıldı. Devrimcilerin halk içindeki itibarı daha da arttı. Hacibektaş'ta

emekçi halkı, geleceğe umutla bakabilmek için faşist zulme ve pahalılığa karşı direnmek gerektiğini, savunmak gerektiğini, bunun için ise tüm halk kesimlerinin sıkı bir yumruk halinde mücadelede atılması gerektiğini gördüler. Öğrendiler...

SULUOVA'DA TABAN FİYATLARINI, PAHALILIGI VE FAŞİZMİ PROTESTO MİTINGİ

14 Ekim cumartesi günü, Suluova'da

faşizmi ve pahalılığa protesto miting düzenlendi. Bu miting özel olarak da bölgedeki pancar üreticilerinin tepkilerini dile getiriyordu. Pancar üretici köylüler, üzerlerindeki sömürünün, bu düzenin kaçınılmaz sonucu olduğu tespitinden yola çıkarak, mucedelelerini faşizme karşı mücadele ile birleştirme doğrultusunda önemli bir adım atıldılar. Devrimcilerin önderliğindeki bu miting, başta Yeraltı Maden-İş Sendikası olmak üzere, DGD, Suluova DİK-DER, Vezirköprü Halkevi, Ladik TÖB-DER, Osmanlı İşçi Derneği, Havza Kültür ve Dayanışma Derneği, Turhal DİK-DER, Taşova Halk Kültür Derneği, bazı köy dernek-

ALTINDAĞ'DAN DEVRİMCİ YOL TARAFETARLARI

Evlerimizdeki çarşaflardan bez pankart yapıyoruz

BİZLER, DEVRİMCİ YOL siyasetinin savunucuları olan Altındağlı devrimcileriz. Mücadelemizi, polislin bölgedeki yoğun baskısı ve denetimine rağmen sürdürmekte kararlıyız. Bölgenizde devrimcilerin tutarlı ve doğru bir çalışma tarzı uygulayabilmesinin en önemli nedeni, kuşkusuz, sahip olunan işsizliği, yani Devrimci Yol hareketinin çizgisidir. Bugün bütün çalışmalarda FAŞİST ZULME VE PAHALILIGINA KARŞI DİRENİŞ KAMPANYASI'nın doğrultusunda sürdürülmektedir.

alköyan "CHP devrimciliği" de Altındağ'da geçerliliğini kaybetmektedir. Artık bölge halkımız, CHP yöneticilerinin ve bir zamanlar "umut" olarak gördükleri Ecevit'in kime hizmet ettiğini kavramaktadır. Artık bölge halkımız gerçek devrimcilerin kimler olduğunu ve kurtuluşunun hangi yollarla gerçekleşeceğini anlamaya başlamıştır.

Kampanya başladığından bu yana, çalışmalar hızlandırılan ve dergi satmaya çıkan arkadaşlarımız halkın büyük ilgi ve desteğiyle karşılanmaktadır. Halk arkadaşlarımızı evlerine davet etmekte, gecekondu kadınlar dergi satışlarına bizzat katılmaktadır. Bu durum bizlerin mücadele azmini daha da artırmaktadır. (Şu olayı anlatmadım edemeyeceğim: Bir arkadaşımız dergi satarken "Devrimci Yol", "Kahrolsun Faşist

Zulme ve Hayat Pahalılığı" diye bağıryordu. 60-70 yaşlarında bir nine oturduğu yerden kalkarak "Tek Yol Devrim" "Yaşasın Devrimciler" diyerek arkadaşımızın boynuna sarılıp öptü ve arkasından ağladı. Yaşlı gözleriyle eline bir dergi aldı, "okumam yok, Hacere okuturum da dinlerim" dedi.)

Bölgemizde yoğun bir şekilde bütün eksikliklerimize rağmen, bu kampanyayı yaymaya çalışıyoruz. Bu çalışmada en büyük engel olarak ekonomik sorun başta geliyor. Ama bunun da bir çözümünü bulduk. Örneğin evlerimizden aldığımız çarşaflara, "KAHROLSUN FAŞİST ZULUM VE HAYAT PAHALILIGI" "FA-

ŞİST ZULME VE HAYAT PAHALILIGINA KARŞI OMUZ OMUZA" gibi sloganları yazarak cadde ve sokaklara astık. Büyük kagitlara dergide yazılı bazı yazıları ve bölgeye ilişkin somut gerçekleri yazarak bunları bol miktarda cadde ve sokaklara, kahvelere, duvarlara yapıştırdık. Çok yazgın bir şekilde duvarlara sloganlar yazıldı. Polis bunları imha ediyor, ama biz hemen yeniden yazıyoruz. Dergimizin özel sayısını her gün ev ev, mahalle mahalle satıyoruz; yoğun bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyası sürdürüyoruz. Bunun yanında Devrimci Yol'a katılmak üzere, Devrimci Yol adına bağış kampanyası da aktif.

Yoksul Altındağ halkı faşizmin zulmünden ve pahalılığınan en çok ızdırıp çeken halk kesimlerindedir. Bu yüzden bu baskı ve teröre karşı önemli boyutlarda bir tepki söz konusudur. Ayrıca, bu koşullarda, yığınları boş umut ve vaadlerle oyalayarak mücadeleden

koşullarımıza ve sosyo-politik oluşum aşamamıza da en uygun biçim alışı) faşizme karşı oluşabilecek demokratik iktidar seçeneği, en akla yakın ya da gerçekleştirilebilir olanıdır.

5. Bu konuda demokratik kitle örgütlerini oluşturulan "eylem platformu" örneği, devrimci işçi örgütleri ve siyasal örgütlerle sürdürülecek yürütür bir diyaloga geliştirilme, siyasal örgüt ve işçi kesimi öncülüğü (asal gücün sahibi) ele alırsa, tüm anti faşist kitle ve örgütlerin onları desteklemesi en etkin yöntem olur.

6. Faşist zulüm ve pahalılık, MC'nin yapısı ve siyasal felsefesinin doğal sonucudur.

Kaynakları en kötü biçimde çarçur eden (yatırıma, üretici alanlara değil...) İç-dış sömürçü katmerli -çok hortumlu bir ahtapot gibi yurdun başına dayayan, dışarıya bolca değer aktaran, pazar olma niteliğinden, kurtulmak için, bizi bu halde tutmak isteyenlerden vize bekleyen, dışarıdan bizen ucuz alıp bize pahalıya satmasının adı olan devrasyon için onun buyruğuna uyan, aracıyı beslemek için taban fiyatı düşük tutan, kalkınma hızını bile IMF'nin istediği gibi indirmeye zorlayan, KİT'leri aralıp gibi kullanan ve asalak partizanlar orada besleyerek maliyeti yükseltip verimi artıran ve emperyalizme bağlılığın ceremesini halka ödeten ve bütün bu densizliklere karşı yükselerek tepkileri zorla bastırmaya ve haki yuandırıp doğru yolu gösterecek devrimci yurtseverleri sindirmekten başka care düşünmeyen iktidarın ölüyü sürükleyeceği kaçınılmaz bir bunalım yaşıyoruz. Aslında geri bırakılmış bir ülkede "apitalizmi uygulayan sağcı bir iktidarın fetaketten başka bir şey getiremeyeceğini bilmeyen hiçbir aklı başında insan düşünülemez.

Bozuk düzeni ve çağ dışı, gidisi olduğu gibi sürdürmeği kutsal bir görev sayan sağcıların alaturkaları, azgelişmiş ülkemizde az gelişmiş kafalılığını ve en olurca, çarçurculuğunu en çirkin örneklerini bolca vermektedirler.

Onlardan başka türlü de beklenemez. "Akropten güvercin olmaz" İste asıl görev bu gerçekleri ve gerçekten care olabilecek çözümleri halka anlatmak için sürekli bir uğraşı, ara vermeden sürdürmektir.

ASIS Sendikası Genel Bşk. Yrd. A. ATEŞ

Faşizme karşı mücadelede kitle gösterisinin önemi elbette yadsınmaz. Ancak kitle gösterileri ile birlikte aktif bir mücadeleden, yaşamın kılcal damarlarına değin uzanan bir mücadelenin de örgütlenmesi gereklidir. Böyle bir örgütlenmenin temelinde ise, işçi sınıfının örgütsel parçalanmışlığının önlenmesi ve bu parçalanmışlığa karşın işçi örgütlerinin bir araya gelerek ortak plan ve program hazırlamaları yatar. Bu ortak plan ve programdır ki işçi sınıfının anti-faşist mücadelesinde gerçek devingeliğini ona kazandıracaktır. Bu aşamadan sonrası ise bu işçi örgütleri birliğinin öncülüğünde tüm anti-faşist güçlerin toparlanması ve mücadelede birleşmesi, mahallelerde, üniversitelerde ve yaşamın tüm ünitelerinde anti-faşist direniş komitelerinin kurulması gelir. Bunların görevleri ise çok kısaca, Ülkü Ocaklarının silahsızlandırılması, faşist saldırısına karşı büyük caydırıcı gücü harekete geçirecek yığınları öneliyici aktif mücadeleyi vermektir.

Faşizm ve Nazizmin kitle tabanı bulabilmesi için "yığınlık yaratıcı" yöntemlere başvurduğu ve ancak böylece kitleyle pasifize ettikten sonra iktidarı alabildiği bilinen bir gerçektir. Faşist uygulamaya bu yöntemi tezgahlarken tüm devlet aygıtını faşistleştirir, iktidar araçlarının tümünü ele geçirmeyi de planlar. Bütün bunlar kitlelerin yığınlanmasını savunusuz güçlerin boyun eğmesini sağlayacak temel taktiklerdir. Ancak sorunumuzda belirttiğimiz "halkın çıkar yol bulması" olası değildir. Halkın çıkar yol bulması anti-faşist mücadelesinin de öncüsü olan işçi sınıfının ona öncülük yapması ile olanaklıdır. Bunun için de işçi sınıfının ve sosyalist kadroların aktif biçimde tüm anti-faşist sınıf ve katmanlara öncülük etmesi ve yukarıda andığımız büyük caydırıcı gücünü sıcak yöntemlerle uygulamaya almasına sokması gerektir.

CHP'nin anti-faşist mücadele içinde ki yerini ve etkinliğini sorunu, sınıfsal ölçütler içinde değerlendirilmezse anti-faşist mücadele ÜDC soyutlamasına değin vardırılabılır. O nedenle sosyal demokrasinin genel karakterini tarih içindeki yerini ve Türkiye'deki yerini kitle tabanını iyi saptamak

liderlik kadrosunu ise çok daha iyi irdelemek gerekir. Bugünkü sosyal demokrat liderliğinin önerdiğimiz aktif mücadele içinde olmayacağı kalmadı. Gerek iktidarda, örneğinde uygulamanın gerekse bugünkü tavırları iktidar için burjuvaziye bel bağlamaları "cephe" kavramını bir kaleme yadsınmaları sosyal demokrat liderliğin açmazlarını gösteren kesin kanıtlardır. Ancak bu liderliğin peşinden sürüklediği geniş bir kitle tabanı vardır ve bu taban görülmüden, bu taban kazanılmadan aktif bir karşı mücadelede eksik olur, anlamsız olur. Yani anti-faşist mücadelede sosyal demokrat liderliğin iktidardan bel bağlamakla gerçekleştiremeyeceği gibi bu liderlik pasifindeki geniş işçi ve küçük burjuvaziden oluşan tabanına da bir kenara iterek mücadele yürütmek. Burada sorun gene dönüp dölsün birleşik işçi cephesinin sosyal demokrat liderlik altındaki kitlelere güvenini bir plan ve program götürerek onu mücadeleye kazanmasını yatar. Bu program sosyal demokrasinin verilebileceğini üstünde ve gerçekten kitlelerin güvenini kazanacak gerçek değerleri içeren bir program olmak zorundadır. Anti-faşist mücadeleyi bir ayrı kategori olarak görüp, iktidar mücadelesinden soyutladınız mı sosyal demokrat liderliğin hilebaz ellerine geniş kitleleri teslim edersiniz. Ve de bunun adı da anti-faşist mücadele ya da "demokrasinin için savaşım" olur. Mahalleleri, sokakları, fabrikaları terk ederek anti-faşist mücadeleyi meclis için "sayıllara" bırakırsanız bundan karlı sadece faşizm çıkar. Anti-faşist mücadelenin gerçek alanı bir kez daha söyleyelim ki üniversiteler, fabrikalar, mahalleler sokaklarıdır ve burularda verilecek savaş karşı mücadeledir.

Burada son olarak şunu belirtmek gerekir. Sınıfların konularına bağlı olarak mücadele çeşitli aşamalarda geçecektir. Kapitalizmin içinde bulunduğu genel ve konjektürel bunalımlar burjuva iktidarlarının zülmünde bulunan "faşizm" in de grafiğini belirler. Ancak en az bunun kadar önemli diğer olgu da sosyalizm mücadelesinin grafiğidir. Zira bu bunalımların sonucu iktidar sorunudur. Ve de sosyalizm savışı kazanılacak her gödik faşizmin yükselmesini getirecektir. Bu nedenle her dönem mücadele yöntemi kesinlikle aynı değildir ve her iktidar zülmünde bulunan "faşizm" nedeniyle faşist olarak nitelenecek ve karşı mücadele çizgisi aynı statüde saptanamaz.

Emek mahallesi devrimcilerinin önerileri

ANKARA Emek Mahallesi halkı, işçisiyle, memuruyla, öğretmeniyle, gençliğiyle genel olarak anti-faşisttir. Bugün Emek'te faşist milisler ancak geceleri polis desteğiyle dolayabilmektedirler. Halkın faşistlere karşı duyduğu nefret ve mücadele azmi egemen sınıflar için bir tehlike teşkil etmektedir. Faşist baskılar alabildiğine yoğunlaşmıştır. Anti-faşist Emek halkını baskı altına almak için Emek Kız Yurdu'na "tamirat" gerekçesiyle kapatıp burayı Erkek Yurdu yapacakları açıklanmıştır. Amaçları, yurtlara yerleştirilecekleri faşist milislerle anti-faşist Emek halkı üzerinde terör estirmekdir.

komiteler kurulmalıdır. Bölgede bulunan okullardan, derneklerden, halkevlerinden gelen temsilcilerin ve tabandaki sözü geçen ilericiler, demokrat kişilerin (belediye görevlileri, muhtarlar, vb...) bu komitede aktif olarak yer almaları düşünülebilir. Bu aşamadan sonra gerek yukarıdan aşağıya gerekse aşağıdan yukarıya çeşitli alt-komiteeler kurulabilir ve bu alt-komiteeler çeşitli özgül konularla ilgili çalışmalar yapabilirler. (Örneğin, ev kiralalarının artmasına karşı mücadele yürütecek alt-komite, bilgi toplama görevli alt-komite, bölgenin günlük gerekimlerini karşılamak üzere karışılacak tüketim kooperatifleri v.b.)

Bu gelişmeler sadece Emek mahallesine ilişkin değildir. Burada sürdürdüğümüz mücadeleden çıkardığımız dersler çerçevesinde, anti-faşist mücadelenin geneline ilişkin somut önerilerimiz var. Bugün, en geniş kitleyi, faşizme karşı örgütlü biçimde aynı potada eriterek mücadeleye sokmak amacıyla, çeşitli anti-faşist kuruluşların, bunların alt birimlerinin tabanını da kapsamak üzere, bu örgütlerin temsilcilerinin yer alacağı

Bugün, somut olarak, Emek Kız Yurdu sorunu, bölgedeki tüm anti-faşist unsurları böyle bir eylem ve gücüne zorlanmaktadır. Ve bu mücadelenin ilk tohumları, kız yurduyla ilgili olarak, ortak eylemlerle (afiş yazı, duvar gazetesi, bildiri v.b.) atılmaya başlanmıştır. Yapılması gereken, Emek'teki tüm çalışmaların direniş komitesinin örgütlenmesine yönelmek ve bu çalışmaların temel siyasi görevi tabii kılmalıdır.

leri katıldılar. Mitinge Çorum'dan Amasya'dan, Gümüşhacıköy'den, Merzifon'dan Samsun'dan, Çarşamba'dan, Ünye'den, Fatsa'dan, bunların dışında başka kasaba ve köylerden gelen küçük üreticiler, devrimciler de katıldı. Mitingte, FAŞİST ZULME VE PAHALILIĞA KARŞI DİRENİŞ KAMPANYASI doğrultusunda sloganlar atıldı ve konuşmalar yapıldı. Bir yaba açısı konuşmasında üzerlerindeki sömürüyü anlattı. DGDV ve DİK-DER adına konuşan bir devrimci de faşizme karşı aktif mücadele verilmesi gerektiğini vurguladı. Yer Altı Maden-İş Sendikası Amasya Şubesi Başkanı yaptığı konuşmada "patronların, maden işçilerinin kömür üretmeyecek halkı soğukta bira-

kacakları yalanına baş vurduklarını, halbuki halka kömür vermemek için ellerinden geleni yapanın Şeker Şirketi ve onun alt kuruluşu olan Yeni Çeltik Genel Müdürlüğü olduğunu" anlattı. Şube Başkanı, "bu sömürücüler, halkın kömürünü şeker fabrikasına vererek onu kışın soğukta bırakmak istiyorlar. Biz Yeraltı Maden-İş Sendikası olarak halkımıza kömür verdim için elimizden geleni yapacağız" dedi. Konuşmasında ayrıca, Erzurum Aşkele Kömür Ocagını kapatan zihniyetin de aynı zihniyet olduğunu vurguladı. Şube başkanı işçilerin ve köylülerin mücadelesinin ortak, kurtuluşunun bir olduğunu da sözlerine ekledi.

Olgarşinin kolluk kuvvetleri ve temsilcileri de bu mitingi engellemek için elle-

rinden geleni arlarına koyamadılar. Bir takım oportünistler ise, başlangıçta mitingi birlikte yapmayı kabul ettikleri halde sonradan yan çizdiler. Pancar Üreticileri Birliği'nin oportünist yöneticileri mitingin ertelenmesini isteyerek aynı engelleyici tavıra katıldılar. Fakat tabanlarının bu mitinge büyük bir coşkuyla katılması ise engellemediler. Bütün bu güçlüklerle ve üstelik yağışlı havaya, olgarşinin baskısına rağmen mitinge katılım yüksek oldu. Küçük Üreticiler AÇ GOZÜNÜ GÖR OLANI HAKKIN NERDE SOR ÇALANI, PANCARDA SÖMÜRÜYE SON, İŞÇİ KÖYLÜ GENÇLİK DEVRİM İÇİN BİRLEŞTİK, KARHOLSUN FAŞİZM, ÜRETEN BİZ YONETEN DE BİZ OLACAĞIZ, TEK YOL DEVRİM diye bağrdılar...

CENGİZ ÇANDAR

1. Faşizme karşı olan güçlerin tüm örgütlerini kapsayacak bir ittifak gereklidir. Bu ittifak esnek ve geniş bir birleşme platformu üzerinde meydana getirilebilir. Bu ittifaka katılacak örgütlerin temsilcilerinden oluşacak merkezî bir koordinasyon komitesi söz konusu ittifakın karar organı olarak çalışmalıdır. Anti-faşist olduğunu ileri süren örgütler böyle bir ittifakın yaratılabilmesi için kendi öz düşüncelerini önemli bir kısımdan feragat etmek zorundadırlar. Her örgüt azami programını uygulamaya kalkarak anti-faşist ittifak içerisinde yer alamaz. Anti-faşist ittifak geniş bir birleşme zemini üzerinde kapsayabileceği kadar örgütlü kapsayarak yola çıkabilir. Eylemleri etkinlik kazanma içinde yer almayan bazı örgütleri de zaman içinde içine çekebilir.

2. a) Bu şekilde kontrol kazanabilemelerinin en büyük nedeni, hiç kuşkusuz MHP'nin devlet cihazındaki varlığı ve siyasal iktidarın etkin bir ortağı olmasında yutmaktadır.

b) Bu durumu karşısında MHP ve yandaşlarını iktidardan indirmek en geçerli yoldur tabii. Kise yarıda ise sözünü ettiğimiz eylemlere çeşitli düzeylerde dirençler örgütlenmek geçerli bir yol olabilir.

c) Halkın çıkar yolu örgütlenmek ve her ne pahasına olursa olsun karşı koymaktır.

3. Bu soruyu iki şekilde karşılamak gerekir. Yakın vade ve uzun vadeye göre cevap verilebilir. Faşist turanışı, faşizmin örgütlenmenin devlet cihazında etkinlik kazanmasını ve yayılmasını önlemek için MHP'nin iktidardan indirilmesi ve 2. MC hükümetinin düşürülmesi şarttır. Bu geçici bir çözümdür. Eşnel ve köklü çözüm ancak devrimci bir iktidarın ülkemizde egemenlik kurması ile gerçekleştirilebilir.

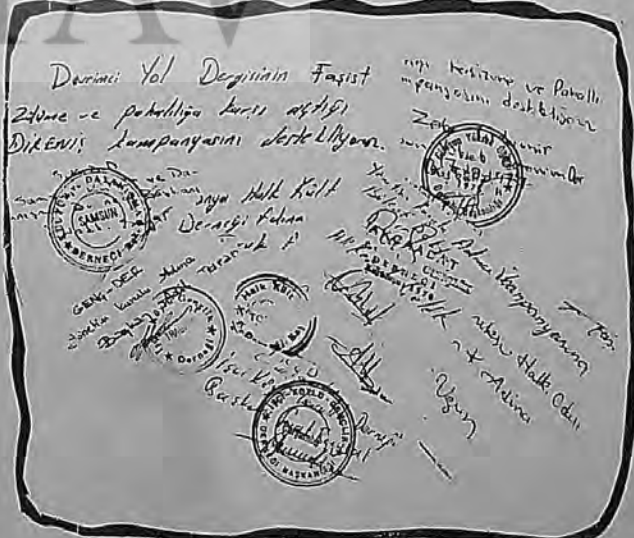
4. Bu sorunun cevabı yukarıda verilmiştir. Sözünü ettiğiniz tarzda bir iktidar faşist güçlerin etkinliğinde ve turanışında geciktirici ve bir ölçüde önleyici bir rol oynayabilir. CHP'nin yapabileceği bu kadardır. Faşizmin kesin olarak nasıl yenilgiye uğratılacağını sorunuza sorarken cevaplamışsınız zaten.

5. Bu soruya verilecek cevabın genel çerçevesini birinci sorunun cevaplarına çizdim. Daha somut cevap ancak pratikte verilebilir. Sol hareketin doğruluğu şartlarında bu soruya cevap olarak çeşitli formüller önermek geçerli değildir kanısındayım. Bu için yani anti-faşist gücünün pratikine güven örgütler, pratikte karşılaştıkları sorunları bir bir çözümler, güçlülüklerini iktidarını ve biçimini bulacaklardır.

6. Devrimci Yol'un kampanyası yerinde bir girişimdir. Tabanını genişletmek, mümkün olduğu kadar değişik eğilimlerdeki çevreyi ve kuruluşu bu kampanyanın yürütülmesine ve örgütlenmesine katmak ve kampanyanın gelişimini geniş ölçüde kitlelere duyurmak yararlı olacaktır düşüncesindeyim.

Katılma mesajları:

Yurdun dört bir tarafından FAŞİST ZULME VE PAHALILIĞA KARŞI DİRENİŞ KAMPANYASI'na katıldıklarını ya da desteklediklerini bildiren çeşitli kuruluşların mesajlarını almaktayız. Şimdiye dek Karadeniz bölgesinden, Trakya'dan, Akdeniz bölgesinden ve İç Anadolu bölgesinden bir çok kuruluş bize mesaj göndermiş bulunmaktadır. Karadeniz bölgesinden; Giresun Yüksek Öğrenim Demeği, Tonya Halk Kültür Demeği, Doğmuş (RİZE) Halkodası, Akçesab Devrimci Gençlik Demeği, Trabzon İşçi-Köylü Gençlik Demeği, Çarşamba İşçi Köylü Gençlik Demeği, Keşap Şubesi ve bazı öğretmen demekleri kampanyaya katılmışlardır. Akdeniz bölgesinden de bugüne kadar, TÜM-DER Antalya Şubesi, TÜTED Antalya Şubesi, Antalya Kıracılar Dayanışma Demeği, GENÇ-BİR, ŞAR-DER, Mut Emekçiler Demeği de kampanyaya katıldıklarını ve desteklediklerini bildirmişlerdir. Önümüzdeki sayılarda diğer demeklerin isimlerini ve mesajlarını mümkün olduğu ölçüde yayımlamaya devam edeceğiz.

1 Mayıs halkı, mücadelemize örnek oluyor..

ZULME boyun eğme-yen 1 Mayıs gecekondularının halkı her geçen gün artan binçaları ve bilinçleri ile mücadeleye devam ediyor.

Daha önce üç kez yıkıma uğrayan gecekonduların dördüncü kez yıkılmak için gelen panzer, sis bombaları, uzun menzilli silahlar ve köpeklerle donatılmış polis birliklerine karşı 2 Eylül günü dış bir mücadeleye girmişlerdi.

İlerimden 11 ölü verdiler, yüzden fazlası yaralandı, bade kadınlar, çocukları, çocukları, ihtiyarlar verlerde sürüklendi, tekmeledi, ağır hakaretlere uğradı. Yaralıları kan vermeye, yardımcı olmaya gidiler göz altına alınarak dayaktan geçirdi. 2 Eylül'den beri sekiz çocuk kadın olan eli bir kişi hala tutukludur. Evleri dördüncü defa yerle bir edildi. Ama onlar asla yalınlığa kapılmadılar. Mücadele bitmemiştir, sürecekti. Gerçekten kazanan gecekondularını başlarına yıkan oligarşi değil, 1 Mayıs halkı idi. Çünkü onlar gerçek bir kitle direnişinin destanını yazdılar. Çevre gecekondular mahallelerinde olduğu gibi mahallelerinin adını "Demirel Mahallesi", "Ecevit Mahallesi" koymamışlardı. Dünya işçilerinin şanlı bayramı olan "1 Mayıs"ın adını koymuşlardı. Bu, onların burjuvaziye, onun "umut"larına, düzen partilerine değil, kendi güçlerine güvendiklerini gösteriyordu.

Tek suçları başlarını sokacak yolsuz, elektriksiz, susuz, kanalizasyonsuz tek göz bir

dam yapmak olan halk, gecekondularını başlarına yıkanları, oligarşiyi daha iyi tanıdı. Boğazda kaçak yalılar yapıp para babalarının yalılarını yıkımdan, kendilerine bir ufaşık gecekondunun neden çok görüldüğünü, katledildiğini kavradı. Bunun nedenini sordüğümüzda "boğazdaki ruhsatsız yapılan kaçak apartmanlar yıkılmadı, çünkü onların içinde bizim gecekondumuz başımıza yıktıranlar oturur" diye cevapladılar.

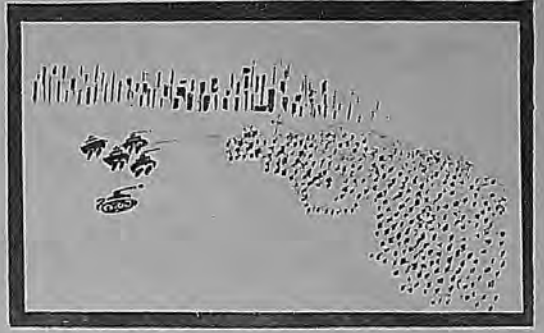
Direnişleri oligarşinin yüreğine korku saldı. Önceleri "başlı bir zabıta vakası" diyerek geçiştirmeye çalıştılar. Günlük gazeteleri ise büyük bir hinle halkın direnişini karalamaya girişti.

Daha yıkımın ertesi günü halk gecekondularını yeniden yapmaya başladı. Şimdi, yerle bir edilen binlerce gecekondunun yerine yenileri yapılıyor. Birlik olmanın, örgütlü olmanın önemi daha da iyi kavranmışlardı. Senin, benim demeden birbirlerinin gecekondularını hep beraber, el birliği ile inşa ediyorlar. Kendi aralarından kendilerini yönetecek, işleri organize edecek, açık oy açık tasnifle seçtikleri bir halk komitesi kuruldu. İşçemen sınıfların en önemli gazetelerinden Hürriyet bu haberi "İstanbul'un göbeğinde bir gerçek" diye dehaşet içinde, baş sayfasında verdi.

Komiteyi temsilen altı kişilik bir heyet Cumhurbaşkanı, Başbakan, İçişleri Bakanı, İmar İskan Bakanı ve CHP'lilerle görüşebilmek için

Ankara'ya geldi. Fakat umduklarını bulamadılar, bütün kapılar yüzlerine kapandı. Bir kere daha güvenecekleri tek şeyin kendi güçleri olduğunu gördüler.

Komite üyeleri 14 Ekim günü TMMOB'de bir basın toplantısı düzenlediler. Bu arada içinde DGDF'nin de bulunduğu çeşitli demokratik örgüt yöneticileri ile görüştüler. Dergimiz muhabirleri de 1 Mayıs mahallesini temsilen gelen komite üyeleri ile görüşüp, dergimizin açtığı "Faşist Zulme ve Pahalılığa Karşı Direniş Kamppanyası"ni anlattılar. Sorunları tartıştılar. Komiteden orta yaşlı bir baci: "Yaz yavrım, değişimizi yaz. Dertlerimizi anlatmaya geldik. Kapıldan kovulduk, içeri kaymadılar. Evlerimizi başımıza yıktılar. Kardeşlerimizi çocuklarımızı öldürdüler. Bizleri kursun yağmuruna tuttular... Polis, silahları ellerinde, copları başımıza sanki kursun yağmuruna tutulmuştu. Evlerimiz yıkılıp, arkadaşlarımız öldürülüyordu... Elimizde taşlarla, bulduğumuz çalı parçalarıyla onlara karşı koymaya çalışıyorduk. Yine de dediklerini ettiler, bizleri açığa koydular. Aç halkımız, işsiz halkımız evlerini yeniden yapıp içine girmeye çalışıyoruz" dedi. Cumhurbaşkanı görmek için gittiklerini, ancak Genel Sekreteri görüşemediklerini, h i bir yerde ilgi görmediklerini; bu arada CHP'nin de diğer düzen partilerinden hiçbir farkı olmadığını, Cumhurbaşkanı Genel Sekreteri ile CHP'li Ali Topuz'un kendilerine aynı ölüde ilgi gösterdiğini

söylediler. Diğer komite üyeleride baskıların halen sürmekte olduğunu mahallede oturduğu tesbit edilen işçi arkadaşlarının isten atıldığını, ilkököl çağındaki çocukların okula alınmadıklarını, beşinci defa bir yıkım beklediklerini, ama bunun onları yıldırmayacağını, geriletemeyeceğini söylediler. "Biz bloklara, gökdelnelere göz dikmedik; 500 birikelle, çamurla, binbir külfelle inşa ettikimiz, dokuz nüfusa dört duvar arasında oturduğumuz evlerimizi terk etmeyeceğiz" dediler.

1 Mayıs mahallesinin yitkintileri arasında faşizm yeşemedi, yeşermeyecek. Hiç bir gün 1 Mayıs mahallesi halkının mücadelesini öneleyemeyecek. 1 Mayıs mahallesi halkının mücadelesi kira parası ve hayat pahalılığının altında ezilen, tek çareyi kendi kollarına güvenerek, biriket ve çamurla, elektriksiz, yolsuz, susuz, kanalizasyonsuz,dağ başında tek göz gecekonduyu hazine topraklarını işgal ederek dikmekte bulan diğer mahalle halklarının mücadelesine güç verecek, yol gösterecektir.

Dr. HİKMET KIVILCIMLI'YI ANIYORUZ

BÜTÜN hayatını Türkiye halklarının kurtuluşu uğrunda mücadeleye adanmış, hayatının yarısını yakınına zindanlarda geçiren ve en sonunda 12 Mart faşizminin azgın saldırı günlerinde hastalığı nedeniyle kaçtığı yurt dışından Doktor Hikmet Kıvılcımlı'yı ölümünün 6. yılında saygıyla anıyoruz.

MTA Afşin Sondaj Kampı İşçileri:

"DEVİRİMCİ SENDİKACILIĞI GELİŞTİRELİM"

BİZLER MTA (Maden Tetkik ve Arama Enstitüsü) Afşin Sondaj kampında çalışan bir grup işçiyiz. Sorunlarımızın Türkiye ve Dünya işçi sınıfının sorunlarının bir parçası olduğunun bilincindeyiz. Bu nedenle sorunlarımızı ve devrimci çalışmamızı en geniş kitlelere ulaştırabilmek için Devrimci Yol Dergisine yazmayı uygun bulduk MTA, emperyalizmin ve oligarşinin Türkiye yeraltı kaynaklarını talaş etmede, doğal kaynakları tespit ederek yerli ve yabancı tekelere teslim etme yolunda çalışan bir aracıdır.

MTA işyerlerinde iki senka vardır. Birincisi Türk-İş'e bağlı sarı sendika, MTA-İş, diğeri ise DISK'e bağlı Devrimci Maden Sen'dir. MTA-İş işçileri hakimsiniflara peşkes çeken bir patron sendikasıdır. Ve her geçen gün gücünü yitirmekte-dir. Dev-Ma den Sen yönetimi ise işçilere yapılan baskılara karşı çıkmamış, Afşin Sondaj kampının 1 ay içinde polis tarafından 2 defa basılmasına, kitapların ve dergilerin toplatılmasına ve devrimci bir işçinin gözaltına alınmasına karşı suskunluğunu sürdürmüştür. Zaten MTA

ile imzladıkları toplu sözleşmeye "işyerinde siyasi çalışma yapılamaz" maddesinin konulmasını kabul eden Dev-Maden Sen yönetiminden başka türlü bir davranış beklemek de mümkün değildir. (DISK ise Yeraltı Maden-İş sendikasına bu sendikaya katılmasını önermektedir).

Afşin Sondaj Kampında 400'e yakın işçi çalışmaktadır. Bunlardan 30 kadarı kadrolu, geri kalanı geçici veya mevsimlik işçidir. Mevsimlik işçilerin toplu sözleşmeden yararlanmaları kampın açılış tarihine bağlıdır. Nitekim kamp daha önce açılması gerekirken, Haziran'da açılarak bu işçilerin toplu sözleşmeden yararlanmaları engellenmiştir. Biz bu olguyu işçi arkadaşlara anlat-tık. İşçileri aydınlatmak için lokalde bir okuma odası açtık. Lokal temsilciliğini işçilerin eğitim yaptıkları bir yer haline getirdik. Resmî olarak sendika temsilcisi olmadığımız halde fiili olarak temsilcilik görevini üstlendik. İşçilerin köylerine giderek onlarla daha yakın ilişkiye girdik, devrimci görüşleri yaymaya çalıştık. Mücadelelenin başarıya ulaşabilmesi için kitlelerin kendi güçlerine güvenmeleri gerektiğinden en

küçük fırsat da eyleme sokup kendilerini güvenmelerini sağlamaya çalıştık. Bu çabalar boşa gitmedi. Ağustos ayında toplu sözleşme ile alınmış bir hak olan elbise paraları verildi. Gerekece olarak para olmadığı ve Bayramdan sonra verileceği ileri sürüldü. Oysa işçiler kampın bayramdan 10 gün önce kapanacağını biliyorlardı. Geçen senede aynı oyun oynanmıştı. Bu nedenle tüm işçiler direnişe geçtik. Kamp-taki bütün işler durdu. Eski-den kendisine "devrimci" maskesi takan kamp sefi yardımcısı ve mutemet işçilerin birliğini bozmaya çalıştı. İşyerine polis ve jandarma çağrıldı. Bu arada işçilere yapılan saldırıda bir işçi yaralandı. İşçilerin tepkisi üzerine bozguncular kamptan kaçtılar. Bu arada Dev-Maden-Sen'in işyeri baş temsilcisi bozguncularla birlik

olup direnişi kırmaya çalıştı. İşçiler bu kişiyi artık tanımadıklarını söyleyip, pratikte görüş güvendikleri devrimcilerden temsilci seçtiler. Bu kısa mücadele sonunda haklarını alan işçiler, aynı zamanda reformist ve revizyonist sendikalarının ne olduğunu pratikte gözleriyle gördüler.

Biz Afşin Sondaj kampı işçileri olarak, bu deneyi yararlı olur diyerek tüm devrimci arkadaşlara duyurmak istedik.

MTA işçileri olarak işyerlerinde devrimci sendikacılığı geliştirelim.

YAŞASIN MTA İŞÇİLERİNİN DEVİRİMCİ MÜCADELESİ

Afşin'den bir grup devrimci işçi

Dergimiz yayına girdiği sırada, meydana gelen olaylarda, Batı Almanya Hükümetinin, cezaevinde bulunan 4 siyasi tutukluyu İntihar süsü vererek katilmesini şiddetle protesto ediyoruz.

Edirne Kartaltepe Mensucat İşçileri...

BİZLER Edirne Kartaltepe Mensucatta çalışan işçileriz. Şimdiye kadar işverenin çeşitli baskı ve hilelerine karşı direndik. Şimdide iş kanununun çeşitli boşluklarından yararlanarak işçi ücretlerini kese kese kuşa çeviren patrona karşı yirmidört saatli direniyoruz. Şimdide kadar koyduğumuz eylemleri, işçinin kendiliğinden gelişen hareketlerini, işçi sınıfının mücadelesinden habiber "Tekstil" sendikası Edirne Şubesindeki revizyonistler öncülük etmediler. Ve suskunluklarıyla patrondan yana tavır aldılar. Ama artık işçiler kendi kitle örgütlerine sahip çıkıyor. Ve biz devrimci tektül işçileri artık kendi sendikamıza sahip çıkacağız. Direnişimiz kesilen ücretlerimiz verilmesine kadar, mücadelemiz kurtuluşu kadar sürecektir.

Patrondan yana iş kanun işçilerin lehine değiştirilmez. Sigorta primlerinin tümü işverene ödetilmelidir

Edirne Kartaltepe Mensucat Devrimci İşçileri
11.10.1977

TÜRKİYE'DE KÜRT MESELESİ VE DEVRİMCİ HAREKETİN GÖREVLERİ (2)

TÜRKİYE'DE MİLLE MESELE KONUSUNDA TUTUMUMUZ.

1) MİLLİ MESELE İÇİN PROLETARYANIN GÖREVLERİ HAKKINDA BİRKAÇ SÖZ.

Marxistler milli meselenin çözümünün her zaman DEVRİMCİ bir tarzda ele alınmasını vurgulamışlardır. Bu milli meselenin, devrimci hareketin dünyaya genelindeki ve ülke özelindeki gelişimine uyumlu bir değerlendirilmesi demektir. Devrimci hareketin bütünselliği göz önüne alınarak, her özgül milli hareketin, bir "parça" oluşturduğu unutulmalıdır.

Proletarya milli meseleyi marksizmin çözünür, yani sınıfl mücadelesi açısından değerlendirir. Her konuda olduğu gibi bu konuda da parlak sözlerle, slogan düzeyinde ve hele burjuvazi ile arasına sınırlar çizmeyen genel "ilke"lerle tavır almaz. Önemli olan, sınıfların siyasi çıkarlarının karşılaştırılması sonucunda, emekçi yığınlar için en elverişli çözüme ulaşmak ve böyle bir çözüm için mümkün olan bütün araçlardan proletaryanın bağımsız siyasetini geliştirme yararı çıkarabilmektir. Proletaryanın milli mesele konusundaki programı da bu yüzden kendi sınıfsal temeline dayalıdır.

"Sosyalizmin amacı sadece insanlığın küçük devletlere bölünmesine ve ulusların her hangi bir şekilde teorit edilmesine son vermek değildir. Amaç sadece ulusları birbirine yaklaştırmak değildir, onları bütünleştirmekdir. Ve işte bu amaçla yaklaşmak için biz (...) ezen ulusların sosyalistlerinin ikiyüzlülüğü ve kırkçaklığı üzerine özellikle duran açık ve tam bir ifade ile kaleme alınmış bir programda, ezen ulusların kurtuluşunu istemeliyiz, ve bu, havada, genel sözlerle içi kör lafazanlıkla ve sorunu geleceğe sosyalizmin gerçekleştiği zaman "erteleyerek" olmamalıdır" (Lenin, UKTH s. 146-147)

2) KÜRT ULUSUNUN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKINI KAYITSIZ ŞARTSIZ SAVUNUYORUZ.

UKTH (Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı) milli meselenin ele alınış biçimine göre somut bir anlam kazanır.

Çağımızda milli hareketler, ulusların burjuvaları arasındaki çatışmalar değildir.

Bu hareketlerin tutarlı olması (milli meseleyi çözülmesi) için öncülüğün proletaryanın elinde olması gerekir.

Bir UKTH'ni, ulusların bir arada zorlaşma ve eşit koşullar altında bulunmalarını sağlayan bir en koşul olarak savunuyoruz. Ezen ulus-ezilen ulus ayrımının ortadan kaldırılması için savunuyoruz. Milli baskı altında tutulan, yani bir devlet kurma hakkı başta olmak üzere hiç bir ulusal hakka sahip olmayan Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmak da emredici bir demokratik görev olarak önümüzde duruyor.

Kürt ulusunun baskı altında tutulması, Türkiye'de diğerlerinin yıkılmasından en büyük engeller arasındadır.

İktidarı olan emekçi güçlerinin bir mücadelesi olan bu ulusal eşitsizlik koşullarında demokratizmden söz edilemez.

Bugün ülkemizde, ulusal devlete sahip olma imtiyazı Türk ulusuna aittir. (Emperyalizmin vesayeti altındaki bir siyasi "bağımsızlık" olgusu koşullarında dahi, yani bir yeni-sömürge devlet olan Türk Devletinde Türk ulusunun da kayıtsız şartsız devlet egemenliğinden söz etmek mümkün olmasa dahi, ezilen Kürt ulusu karşısındaki ezen Türk ulusu izafeli anlamda böyle bir "imtiyaza" sahiptir.)

Ayrıca, Türkiye özelinde, emperyalizmin boyundurduğundan ve diğerlerinin sömürsünden kurtulma kavgası veren hakların birlikteliğini savunmak için, ulusal eşitsizliğe karşı çıkmak bir şarttır.

Evet, Ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı, ezilen ulusun demokratik bir talebidir; ezen ulus emekçileri ise bu talebi ısrarla savunmadıkça kendi zincirlerinin kırılması olanaksız olur. Yani bu emredici bir demokratik taleptir. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı uğruna mücadele DHD'nin program hedeflerine hizmet eden vazgeçilmez bir talep uğruna mücadeledir.

Bu yüzden, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmayı DHD'nin programı bütünlüğünde ele alıyoruz.

Bu tavır, marksistlerin UKTH konusundaki genel tutumunun Türkiye özelinde uyarlanmasından başka bir şey değildir. Öyleyse UKTH'nin ne anlama geldiğini hatırlatmak bu noktada yeterlidir.

"Kendi kaderini tayin etme hakkı şu anlama gelir: Kaderini kararlaştırma hakkına sadece ulusun kendisi sahiptir, kimsenin ulusun yaşamına zorla karışma okullarını ve diğer kurumlarını yıkmaya, alışkanlık ve geleneklerini yok etmeye, dilini kullanmasını engelleme haklarını kısıtlama hakkı yoktur." (Stalin, US ve SS s. 22) Her hangi bir ulus, kendi uluslaşma sürecini engelleyen, demokratik istemlerini yok sayan, her türlü davranış karşısında bir güvence olması anlamında ve gerektiği zaman kullanması anlamında, kendi kaderini tayin hakkına sahip olmalıdır.

ULUSLARIN ÖZGÜRCE AYRILMA SORUNU ile belli bir ulusun belli bir anda ayrılmasının yararlılığı ve bu eylemin savunulması birbirine karşıt değildir. Kaderini tayin etme hakkı tanıdından sonra, bunun gerçekleştirilmesini Marksistler her özel durum karşısında bir bütün olarak proletaryanın sosyalizm uğruna sınıfl mücadelesinin çıkarlarını göz önünde tutarak, tam bir bağımsızlık içinde düşünmelidirler. Devrimcilerin ödevleri ile ulusun hakları ise iki ayrı şeydir.

"Bisbell ki, milletlerin hakları ile programın 'öz anlamı' tamamen iki ayrı şeydir. Programın 'öz anlamı' proletaryanın programında bilimsel biçimde temelle toplanmış olan bu sınıfl çıkarlarını ifade ederken milletlerin hakları güçlerine ve etkilerine göre burjuvaziyi de aristokrasiyi de, cin adamları sınıfını da, ya da herhangi bir başka sınıflın çıkarlarını da ifade edebilir. Birincisinde marksistün görevleri ikincisinde, çeşitli sınıflardan meydana gelen milletlerin hakları, Milletlerin hakları ile sosyal

demokrasinin/ulusların/ilkelere bağdaşabilir de, bağdaşamaz da." (Stalin, M ve MM, s. 73)

Kuşkusuz, çok uluslu bir devleti oluşturan bütün uluslara özgürce ayrılma ve bağımsız bir devlet olarak örgütlenme hakkını tanımakta tek başına yeterli değildir. Bu hakkın tanınmaması programına alan proletarya, bu hakkın pratikte korunması uğruna mücadele vermelidir. Bu hakkı savunur gözüken fakat uygulamalarıyla objektif olarak egemen ulusun hakim sınıflarının fetih ve ilhak politikasına destek olanlara karşı da kıyasıya mücadele vermelidir.

Ulusal sorundaki biricik doğru siyaset şudur: "Bütün ulusların ayrılma hakkını tanımak; her somut ulusal ayrılma sorununu, eşitsizliği, her türlü eşitsizliği her türlü ayrıcalığı kaldırma açısından değerlendirmek." (Lenin, Age, s. 73)

3) EZEN VE EZİLEN ULUS MİLLİYETÇİLERİ KONUSUNDAKİ TAVRIMIZ.

"Gerçekte bütünlüsünün kendi kaderlerini tayin etme hakkını tanımaması, demokrasiyi azami ölçüde tanıma ve burjuva milliyetçiliğini aşgari ölçüde tanıma anlamını taşır." (Lenin, UKTH s. 100)

Proletarya her türlü milliyetçiliği reddetmelidir. Ama her türden milliyetçiliğe karşı saldırıya geçerken bile, ezen ve ezilen ulus milliyetçiliği olarak, açık-seçik burjuva milliyetçiliği ve şovenizm olarak, küçük burjuva milliyetçiliği veya "arındırılmış" milliyetçilik olarak, sosyal şovenizm olarak çeşitlilik gösteren milliyetçiliğin gerici veya "demokratik" yanlarını hesaba katmak gerekir.

Ulusların hakları ile proletaryanın görevleri ayırıldıkça, sınırları bizzat proletaryanın kendisi tarafından çizilmiş bir çerçevede, milliyetçiliğin "olumsuz" (burjuvazi için) işlevleri göz önünde tutularak ve yalnızca bu işlevler desteklenerek işçi sınıtına vereceği zararları önlenektir. Ancak bu tavır alınabildiği ölçüde işçi sınıtının ittifaklar politikasına hizmet etmesi de sağlanabilecektir.

"Burjuva milliyetçiliği ve proleter enternasyonalizmi, kapitalist dünyanın iki büyük sınıfı kampına tekabül eden ve ulusal sorunda iki ayrı siyaseti (yani iki ayrı dünya anlayışını) ifade eden birbirine bağdaşmaz iki sloganıdır" diyor Lenin. (Coll, Wor ks 20, cilt, s. 26 ve UKTH s. 24) Öyleyse, tarihsel olarak burjuvazi ve proletaryanın karşı karşıya gelişleri, birincisinin tez, ikincisinin anti-tez oluşu, aynı şekilde milliyetçiliğin ve enternasyonalizmin de karşı karşıya gelmesine tekabül etmektedir.

Peki bu durumda proletaryanın ulusal görevlerinden ne anlamda söz edilebilir? Böyle bir sorunun cevabı: her şeyden önce, proletaryanın sınıfsal görevlerinin genel olarak ulusal görevlerle olan bağlantısını açıkça göstermelidir.

Marxistler ulusal hareketlerde yer alırken, proleter bilincinin burjuva ideolojisi tarafından karartılmaması için, burjuva milliyetçiliği ile aralarında kesin çizgi çekerler ve ilericilerle olan varsa yalnızca önde desteklerken, onun "olumsuz" yönleriyle yetinir ve bu uğurda "aşırı" davranışlara girmezler. "Çünkü

daha ilerde, milliyetçiliği güçlendirmeyi hedef tutan burjuvazinin ölümlü eylemi başlar." Demek ki: "Kesin olarak sınıflandırılmış olan ve sınırları belli bir tarihi alana yerleştirilmiş bulunan şovenin ötesinde burjuva milliyetçiliğine yardım etmek, proletaryaya ihanet ve burjuvazinin safına geçmek olur." (Lenin, UKTH, S. 33)

Marxizmin ulusal programıyla "ilerici" olsa bile herhangi bir burjuva programı arasındakilerden çoktan, proletaryanın enternasyonalizm ilkesine sahip olmasıdır. Proletaryanın kendi enternasyonalizmi silahı vardır. Bu yüzden her türlü milliyetçiliği reddetmelidir. Proletarya, ezen ulusun şoven milliyetçiliğini lanetlediği gibi, aynı zamanda, işçi hareketinin uluslara parçalanmasını önleyen "ince" (damıtılmış) milliyetçiliği de reddeder. Ki bu türden milliyetçilik çoğu kez ezilen ulus safından kaynaklanmaktadır. (Bak. Lenin P.E., s. 60)

LENİN şöyle diyor: "Genel ulusal baskıyı savunduklarında ya da kabul ettiklerinde ya da özellikle ulusların özgürce tasarruf hakkını reddettilerinde" burjuva liberal partilere karşıda mücadele edilmelidir. (Bak. P.E., s. 43)

Lenin'in bu sözleri CHP'nin güdümlüde anti-faşist mücadeledeki oynadığı rolün anlaşılmasına ve T.P., T.S.P., T.K.P. vb. (bugünkü CHP'ye faşizme karşı mücadelede koşulsuz bir müttefiklik yükleyen) ki bu sonuçta CHP kuvrukluğudur) sağ akımların sosyal-demokratiklerinin açığa çıkartılmasına işi tutuyor.

Milli meselede tavır, en somut şekliyle siyasi mücadele pratiğinde ittifak anlaşılmasına da yansır. Burjuva reformizminin temsilcisi CHP burjuvazi, faşizme karşı mücadeleyi mevdu devlet aygıtının korunmasında görüp politikalarını burjuva şoven milliyetçilikleri ile birleştiriyorlar. Şovenizmi ezen Kürt ulusu karşısında tasminen bir şoven tutum, faşizme karşı mücadelede teslimiyet çizgisinin savunulmasında da ifadesini buluyor.

Faşizme karşı mücadele ile ezen ulus şovenizmine karşı mücadele birbirinden ayrılmaz. Faşizme karşı mücadelede doğru devrimci bir politika, ezen ulus şovenizmine karşı mücadele ile ayrılmaz bir bütün teşkil eder. Milliyetçilikle karşı çıkılmadan faşist zulme karşı devrimci bir mücadele sürdürülemez.

Oysa, faşizme karşı mücadelede temel çizgileri bir CHP iktidarına bağlama olan sol gruplar (ulusal sorunda en keskin görünümü kimseler bırakmama gayretinde) dahil sonuçta, ulusal baskının kaldırılması uğruna mücadeleyi faşizme karşı mücadele programının dışında tutmak zorunda kalmaktadırlar. Anti faşist mücadelede anti-faşist devrimden (demokratik halk devrimi) koparan her anlayış (bizim görüşlerimiz bitip tükenmek bilmez) bir kin ile saldırıya kendileri için özel gıda haline getirenler) sonuçta anti-faşist mücadeledeki "ittifakların" (yani şu "tutarız da olsa bir müttefik olan CHP'yi) bozarak için şovenist olma ilkesini" faşizme karşı

mücadele ilkelerinin dışında bir yerde (arasına) okuyup seveceği bir söz olarak (1) saklamak, yani 'terketmek' durumundadır.

(Çarpıcı ki aynı temel mantıksal yanılıya, kendilerine "Kürt solu" ismini veren bazı siyasi akımlar da düşmektedir. Ya da en azından, böylesine bir ittifak ve mücadele anlayışını "Türk solu" açısından geçerli görmektelerdir. Bunlara göre "Türk devrimcileri" faşizme karşı mücadelede reformistlerle ittifakı bozmamak için, onların çöven siyasetlerine karşı çıkmayacaklar. Kürt ulusunun muhalefeti karşısında CHP'nin sosyal çöven siyasetini "tercih" edeceklerdir! Çünkü "Türk Solu'nun ve Kürt Solu'nun ittifakları farklıdır" iddiası başka bir anlama gelmez!)

D) TÜRK VE KÜRT HALKLARININ ORTAK ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ

Bu kısımda, Leninizm örgütlenme anlayışını bütün boyutlarıyla incelemeyeceğiz, yalnızca milli mesele ve örgütlenme ilişkisi üzerinde duracağız. Özellikle, günümüzde bir Enternasyonal örgütlenmenin mevcut olması, değişik uluslardan işçilerin ve emekçilerin örgütlenme biçimlerini karmaşık hale getiriyor. Bu karmaşa ilk önce II Enternasyonal'in, daha sonra da III Enternasyonal'in hüküm sürdüğü yıllarda Lenin ve Stalin döneminde de söz konusuydu ve işçi sınıfı içinde ayrılıkçı akımlarla mücadele zorunluydu, fakat Enternasyonal'in merkeziyetçiliğini kabul eden ayrı ulusların komünist partileri, bu ulusları aynı devlet sınırları içinde yaşadıkları sürece birleştirebilirlerdi. Zaten işçi sınıfının enternasyonalizm anlayışı, işçilerin mümkün olduğu kadar tek merkezi örgütler altında birleşmelerini gerektirir. Ezen ulusa ve ezilen ulusa mensup ulus, aynı merkezi devlet içinde yaşadıkları sürece, işçilerin farklı merkezi örgütler içinde mücadele sürdürmelerini gerektirmez. Çünkü tüm milliyetlerden emekçiler üzerinde mevcut olan sınıfsal baskı, söz konusu devlet cihazını elinde tutan hakim sınıflar tarafından uygulanmaktadır.

"BELİRLİ BİR DEVLET İÇİNDEKİ TÜM MİLLİYETLERDEN İŞÇİLERİN BİRLİKTE PROLETER ÖRGÜTLERİNDE KAYNAŞMASI" (LENİNİN) (1)

EVET aynı devlet içinde yaşadıkları sürece, yani çok uluslu bir merkezi devlette, tüm milliyetlerden emekçilerin aynı örgüt çatısı altında en sıkı organik birlik içinde merkezi otoriteye karşı mücadelelerini ulusal-sınıfsal-enternasyonal görevlerin bütünlüğünü dikkate alarak sürdürmeleri gerekir.

Bilindiği gibi, özel olarak ulusal mesele ve genel olarak sömürge meselesi çok uluslu bir devletin mevcudiyeti ve bu devlet içinde ezen ve ezilen ulusların mevcudiyeti demektir. Ne var ki, çok uluslu devletler arasında tarihsel nedenlerden dolayı farklılıklar vardır. (2)

Eskinin ulusal devletlerinden bazıları sömürgelelere sahip oluncu ve modern anlamıyla çok-uluslu devletlere dönüştüncü, artık bu ülkeler açısından metropol ülke ve sömürge ülke ilişkisi ve ayrımı gündeme gelmiştir. Her iki ülke devrimcilerinin/emekçilerinin aynı merkezi örgüt altında mücadele vermelerinin maddi olanakları yoktur.

ESKİ tip bir çok-uluslu devlette, yani emekçilerin aynı devlet sınırları içinde mücadele yürüttükleri, Çarlık Rusyasında, Lenin ve Stalin, ısrarla tek örgüt altında mücadeleyi savunmuşlar ve ayrılıkçı tavırları şiddetle eleştirmişlerdir. Böyle bir tutumun nedenleri Lenin'den yapacağımız şu alıntıya görülebilir:

"İşçi sınıfının çıkarları, Rusya'da yaşayan tüm milliyetler işçilerinin, siyasi, sendikal, kooperatif, eğitim v.b. tek proleter örgütler içinde birleşmelerini gerektirir. Proletarya, uluslararası sermayeye ve burjuva milliyetçiliğine karşı savaşımı başarıyla bir biçimde yürütmek olanaklı, ancak çeşitli milliyetler işçilerinin tek örgütler içinde bu türlü kaynaşması sağlayacaktır." (PE, s. 105)

Ezen ve ezilen ulusların işçileri, proleter hareketin ortak çıkarlarını birlikte savunmalıdır. Ve tek bir devlet çerçevesi içinde yaşadıkları sürece, bu savunmayı en sıkı organik ve organik kaynaşma içinde yapmalıdır. Belli bir devlet içindeki bütün milliyetlerden gelen işçilerin tek bir işçi örgütü içinde birleşmeleri ve kaynaşmaları gerekliliğinin anlamı şudur: İşçiler "hangi milliyetlensin?" sorusuna "ben bir sosyalistim" cevabı verebilmelidirler. Lenin, "Kim proletaryaya hizmet etmek istiyorsa, bütün ulusların işçilerini birleştirmeli ve 'kendisinin' olsun, başkalarının ki olsun, burjuva sövenliğine karşı kesin mücadeleye girişmelidir" diyor (3).

Lenin, işçi sınıfı hareketinde, onun sınıfsal konumunu değil ulusal konumunu öne çıkararak "Bund" çuluğa karşı özel bir mücadele vermiştir. Bund'cular tarafından enternasyonalizm değil fakat milliyetçilik savunulmuştur. Artık milliyetçilik savunulunca da örgütlenme modeli bakımından sınıf temeli reddedilecektir ve ulaşılacak bu sonucu normal karşılamak gerekir. Çünkü Lenin'in deyişyle, "meseleleri milliyetçilik açısından ortaya koyan kimse, orada tabiatıyla milliyetinin ve milletinin işçi hareketiyle bir Çin Seddi ile çevirmek durumundadır." (HB, s.9). Böylece tam da burjuvazinin istediği gibi ulusal tecridi sağlanan işçi sınıfı, kendi sınıfsal hedeflerini göremeyecek ve bu hedeflerden yoksun olduğu için de onun uğruna mücadele verdiği ulusal hedefler, aslında kendi burjuvazinin gösterdiği hedefler olacaktır. Kısacası, "Bund Rus sosyal demokrasinden, 'organik yapısı içinde milletlere göre bölünmeyeli' istemektedir." (Stalin, M ve MM) (3)

(Örgütlenme'de ulusal ayrımın reddedilmesi, kuşkusuz, devrimcilerin, ezilen ulusun "olumsuz" ulusal taleplerini savunmasını ortadan kaldırmaz. Öte yandan devrimciler, ezilen ulus emekçilerini kendi dilleriyle propaganda ajitasyonu yaparlar. Bu durum Türkiye'de de Kürdistan'ın bir propaganda dili olarak kullanılması, Kürdçe'den başka bir dil bilmeyen emekçilerin kendi dilleriyle eğitilmesi konusundaki zorunluluğu da ortaya koymaktadır.)

Milli mesele yüzeysel olarak ele alındığında, pek çok kimse, hem ezilen ulusların ayrılma hakkının tanınmasını, yani onların bağımsız bir devlet olarak "örgütlenme" hakkının tanınmasını; hem de bütün milliyetlerden işçilerin ve emekçilerin en sıkı organik birlik içinde tek örgüt altında mücadele etmelerinin zorunluluğunu, işte bu iki olgunun birlikte ele alınmasını kavrayamayacaklardır. Halbuki bu olgulardan birincisi, proletaryanın devrimci mücadelesi içinde onun uğruna savaştığı demokratik haklardan birisidir; ikincisi ise proletaryanın görevidir ve onun mücadelesinin varlık nedenidir.

Stalin şöyle diyor: "Kendi kaderini tayin hakkı demek, ulusun istediği biçimde örgütlenbilmesi demektir." Proletarya, ulusların eşitliği ilkesi ışığında, heterojen bir devlet içinde yer alan bütün ulusların her türlü örgütlenme özgürlüğünü savunacaktır. Her türlü ayrıcalığa karşı çıkan proletarya, ulusal kurumlar ve örgütler oluşturma tekelinin egemen ulusun elinde bulunmasına karşı çıkacaktır; her ulusun, örgüt ayrılmak istiyorsa, kendi devletini örgütlenme hakkına da savunacaktır. Bütün bunlar proletaryanın ileri sürmesi gereken demokratik taleplerdir. Ezilen ve eşit olmayan ulusların ayrıılma özgürlüğünün savunulması demek, proletaryanın ayrılmadan yana olması demek değildir; proletarya ilhaklara karşı olduğu için, zor temelinde dayanan birliklere karşı olduğu için ulusların kaderlerini tayin hakkını programına almıştır. Proletarya özel olarak bütün ezilen ülkelerin bütün ezilen sınıflarının birbirlerinden ayrılmalarını da ister. Bu istek, aynı devlet sınırları içinde buldukları sürece, bütün ezilen sınıfların merkezi otoriteye karşı tek örgüt çatısı altında mücadele vermelerini zorunlu kılar. Örgütlü mücadele vermek ve bu mücadelenin en sıkı organik ve organik kaynaşma içinde olmasını sağlamak proletaryanın görevidir. En açık ifadeyle proletarya progra-

mında yer alan talepleri ileri sürer ve program hedefleri doğrultusunda kendi görevlerini yerine getirir. Böylesi bir ayırım demokratik taleplerini ileri sürülmesi ve sınıfsal görevlerin yerine getirilmesi, anlamına gelir.

"Milletlerin istedikleri gibi örgütlenme hakları vardır, zararlı olsun, yararlı olsun kendi milli kurumlarını, hangisi olursa olsun korumaya hakları vardır. Kimse zorla milletlerin yaşamına karışamaz (kimsenin buna hakkı yoktur!) Ama bu, sosyal demokrasi, milletlerin zararlı kurumlarına karşı, milletlerin aklı uygun olmayan isteklerine karşı mücadele etmeyecek demek değildir. Tam tersine, bunu yapmak, milletlerin iradesini proletaryanın çıkarlarına en uygun biçimde örgütlenmelerini sağlayacak biçimde etkilemek sosyal demokrasinin görevidir." (Stalin M ve MM, s. 72-73)

Yukarıda anlattığımız genel ilkelerdir. Ve genel oldukları ölçüde de bazı özel ve istisnai durumları açıklamakta yetersiz kalabilirler. Örneğin eski tip bir çok-uluslu devlette şu ya da bu nedenle ötürü, baş günde merkezi otorite ile ezilen ulus arasındaki gelişmeye dönüştüğü zaman örgütlenme konusunda farklı durumlar ortaya çıkabilir. Yani ezilen ulusun ayrılma hakkı bizzatihi ayrılmaya başlama günde geldiğinde ve bu ayrılmaya gerçekleştiğinde, artık ezilen ulusun devrimcileri kendi emekçilerini ayrı olarak örgütlenme durumundadır. (4)

Kendini kabul ettirmiş bir proletarya partisinin bulunduğu koşullarda, ayrı örgütlenmenin "marksizm" adına açık-tan savunulmasına ancak Frakçilik (Bundçülük) gibi ayrılıkçı akımların temsilcileri çüret edilebilmekteydi.

Peki ama henüz böyle bir örgütlenme dahi olmadığı bir çok-uluslu devlette bu sorunun çözümü nasıl olacaktır? Böyle bir eksiklik, işçi sınıfı hareketinin ulusal derinliklere bölünmesinin mazereti olabilir mi? Bu türden bir soru, tam da ülkemiz örneğinde, örgütlenme sürecindeki engellerin açığa çıkarılmasına hizmet eder. Bir başka deyişle, devrimci hareketin partileşme sürecini yaşadığı günümüz koşullarında acilen müdahale edilmesi gereken yakıcı bir sorundur bu.

Kürt devrimcileri arasında, Kürdistan'ın ayrı örgütlenmesi görüşü yaygınlaştıkça ve böyle bir görüş yaygınlaştıkça da tehlikesi daha bir artmaktadır.

"SÖMÜRGEÇİLİK TEORİLERİ" HAKKINDA

AYRI örgütlenme taraftarlarının temel dayanak noktası çoğu kez "Kürdistan'ın bir sömürge olduğu" tezi olmaktadır. Bu sömürge tespiti, Stalin'in metropol ülkelerle sömürge ülkeler devrimlerinin farklılığına ilişkin tezi ile birlikte ele alınmakta ve "Kürdistan devriminin Türkiye devriminden farklılığı", "Kürdistan'da ayrı bir devrimin kaçınılmazlığı" sonucu çıkarılmaktadır.

"Sömürge ve bağımlı ülkelerde devrim hareketi sorunlarına eğildikleri zaman, Komünist Enternasyonal ve genel olarak komünist partilerin benimsedikleri çikis noktası nedir?

"Bu çikis noktası, emperyalist ülkelerdeki, öbür halkları ezen ülkelerdeki devrim ile, sömürge ve bağımlı ülkelerdeki, öbür devletlerin emperyalist baskısı altında yaşayan ülkeler arasında kesin ayrımdır. Emperyalist ülkelerdeki devrim, başka şeydir. Bu ülkelerde, burjuvazi öbür halkları ezen; bu ülkelerde, burjuvazi, devrimin tüm aşamalarında karşı-devrimcidir; bu ülkelerde, kurtarıcı savaşım ögesi olarak ulusal öge, eksiktir. Sömürge ve bağımlı ülkelerdeki devrim, başka bir şeydir: Bu ülkelerde, öbür devletlerin emperyalizm boyunduruğu, devrimin etkenlerinden biridir; bu ülkelerde, bu boyunduruğun ucu ulusal burjuvaziye de dokunmaktan geri kalmaz; bu ülkelerde, ulusal burjuvazi, belirli bir aşamada ve belli bir zaman için, ülkesinin emperyalizme karşı dev-

rimci hareketini destekleyebilir, bu ülkelerde, kurtuluş için savaşımlar ögesi olarak ulusal öge, devrimin bir etkenidir (Stalin, US ve SS, s. 170)

Bu konuda öncelikle bir noktayı açıklığa kavuşturmak gereklidir. Stalin'in metropol devrimleri ile sömürge devrimleri arasında yaptığı ayırımı yeni tip bir çok uluslu devlet bünyesindeki ezen ve ezilen uluslar arasındaki ilişkiye tekabül eden kapitalist (metropol) ülke ile, onun tarafından siyasi-askeri-ekonomik olarak ilhak edilmiş olan sömürge ülkeler arasındaki ayırımı ilişkin bir tespittir. Buradaki sömürge kavramı, tarihsel gelişimin belirli bir aşamasında ortaya çıkan, yani kapitalizm gelişmesinin yarattığı bir olguya, kapitalist metropol ile onun başlıca hammadde ve pazar gereksinimini gidermek için ilhak ettiği (bağımsız gelişiminde müdahale ettiği) ülke arasındaki ilişkiye aittir. Farklı bir ekonomik, siyasi ve toplumsal formasyona sahip olan, bunun sonucu olarak ayrı bir sınıflar kombinasyonu (ayrı bir hakim sınıfı ve ezilen sınıfları) olan bir ülke, kendisinden daha gelişkin (sanayileşmiş) bir ülke tarafından ilhak edilmiştir. Sömürge devrimleri gerekli hale getiren budur. İlhak edilen ülke bünyesinde, sömürgeci ülkelerin sınıfsal ve sosyal içeriği tamamen farklı, proletaryanın önderliğinde, bütün millî sınıf ve tabakaların katıldığı ve sosyal içeriği burjuva demokratik devrimde tekabül eden bir devrim maddi koşulları vardır. Oysa metropol ülke açısından böyle bir durum söz konusu değildir. Yeni tip bir çok uluslu devlet bünyesinde ezilen ulusun proletaryasının önderliğinde görevleri belirleyen ve sömürge-metropol devrimlerinin farklılığını yaratan budur.

Öte yandan, eski tip bir çok uluslu devlet bünyesindeki ezen-ezilen ulus ilişkisinin bu tür bir gelişmeye ve ilişkiye tekabül etmediği son derece açıktır. Burada zaten eskiden beri aynı devlet sınırları içinde yer alan iki farklı ulus arasındaki ilişki vardır. Burada da ezilen bir ulusun varlığından kalkılarak sömürge devrimin gerekliliği sonucuna ulaşamayacağı açıktır. Burada, aynı bir devrimin gerekliliğini yaratan-yükarıdaki-maddi koşullar söz konusu değildir, genel olarak ezen ve ezilen ulusun ortaklaşa kurtuluşunun maddi koşulları vardır. "Sömürgeçilik teorileri" nin savunucularının göz ardı ettikleri şey bu durumdur. Sömürge kavramını yukarıda kısaca açıkladığımız bağlam içinde kullanılabilecek bir kavram olmaktan çıkarak şekilsizleştirilmektedir. "Ortada ezilen bir ulus var. Bu ekonomik ve siyasi olarak da ilhak edilmiş O halde sömürge devrim söz konusudur." Böylesi bir tahlille tarihin her döneminde ve sömürge devrim çerçevesinde son derece farklı ilişkiler için dahi, örneğin Rusya-Polonya ilişkisine dahi sömürgeçilik ilişkisi demek ve sömürge devrimin gerekliliği sonucunu çıkarmak olanaklı hale gelirdi!

Kürt ve Türk ulusları arasındaki ilişki eski tip bir çok uluslu devlet bünyesindeki bir ezen-ezilen ulus ilişkisidir. Ve kendisi emperyalizmin tahakkümü altında bulunan bir bütün içinde yer alır. Burada, sömürge devrim bütün açısından geçerlidir. (5) Kürt ve Türk halklarının ortak kurtuluşunun maddi koşulları söz konusudur. Kürt ve Türk ulusları arasındaki ilişkiye Stalin'in tezindeki sömürge devrimi, sadece Kürt ulusu için gündeme getirecek şekilde sömürge ilişkisi demek marksizm açısından kabul edilemez. Kürdistan'a, bu nokta dikkate alınmaksızın genel bir kavram olarak "sömürge" denip denmemesinin hiç bir önemi yoktur. Sömürge kavramı, yukarıda değindiğimiz şekilde, ilki ülke arasındaki (tarihsel gelişimini belirli bir dönemde ortaya çıkaran) belirli bir ilişki biçimi olarak değil de, geniş bir çerçeve içinde, ezilen bir ulusun ekonomik olarak ezilmişliği, sömürülme olması, siyasi olarak baskı altında tutulması olması, ilhak edilmiş olması anlamında kullanılması halinde, bundan sömürge devrim gerekliliği sonucuna ulaşamaz. Bu anlamda "sömürge" ifadesi kullanılsa da kullanılmazsa da sonuç değişmez.

(Burada kısaca şunu da ekleyelim ki, ezilen ulusun ayrılma hakkını kulla-

nabilmesi için mutlaka sömürge olması bir durum da söz konusu değildir. Eski tip bir çok uluslu devlet bünyesinde bir ezilen ulusun da ayrı bir devlet olarak örgütlenmesi gerekli hale gelebilir. Bunu ise somut olarak tartışmak gerekir. Herhangi bir durumda, ezilen bir ulusun ayrı bir devlet olarak örgütlenmesinin o ulusun proleterlerinin ve emekçi halkların çıkarına olup olmadığının somut olarak tartışılması gerekir.)

Sömürgecilik konusunda getirilen "ölçütler", aslında sömürgeciliğin tarihsel ve yapısal özelliklerini de yansıtmaktadır. Ezen ulus-ezilen ulus bakımından genel olarak geçerli olan ölçütler (yani bir sömürsömürülen ilişkisi) ile bunun bir biçimi olan sömürgeci-sömürge ilişkisi'ni ayırtılabilmeye çalışılmaktadır.

Bu durumu açıklayabilmek için, toplumsal düzeyde, sınıf ilişkisi bakımından ezen-ezilen ilişkisi örneğine başvurabiliriz. Bu, yalnız bir sömürsömürülen ilişkisidir. Bu ilişki tarihsel olarak ve yapısal olarak incelendiğinde, köleciköle ilişkisi, feodal-serf ilişkisi, burjuva-proleter ilişkisi olarak somutlanabilir. (Ve elbette daha girift ve somut ilişkileri de içermek mümkündür.) Burada yapılması gereken nedir? Her ezilen insanın konumunu (statüsünü), tek vâli olarak (kendi başına) ele aldığımızda, ona "köle" diyebilir miyiz? Hayır. Bunun için elimizde bu ilişkinin somut tarihsel ve yapısal incelemesi ışığında ortaya konulan ölçütler bulunmalıdır. (Yani bunun için genel bir sömürsömürülen ilişkisinin ölçütleri yeterli değildir.) Bu ölçütleri sahip olduğumuz zamandaki, bu ikili ilişkilerin muhtevassını kavrayabilir ve bunların farklı çözümlerini yapabiliriz. Bir "kölecik" olgusu, elbette, toprak kölesi olarak serfite, ücretli köle olarak proleter'de gözlenebilir. Ama bunun gözlenmesi, bizi, köleciköle ilişkisini tarihsel olarak diğerleri ile ayırtılabilmeye götürmez.

Ezen ulus-ezilen ulus ilişkisi de bu şekilde ele alınmalıdır. Bağlı ulusların hepsi ezilmektedir, ezilen uluslardır. Bunların bir kısmı belirli tarihsel nedenlerden dolayı ve içinde bulunulan yapısal ilişkiler sonucu sömürgeleştirilmişlerdir. Bu durum, milli baskıyı uygulayan ezen ulus hakim sınıflarının somut bir siyasetidir ve ezilen ulusun kazandığı statü, yani onun sömürge, yarı-sömürge ya da başka bir şey olması bu siyasetin (müdahale biçiminin) bir sonucudur. İşte bir "sömürge" ölçütüne baş vurulması gerekiyorsa, bu ancak ve ancak mevcut ilişkinin irdelemesiyle bir anlam kazanır. Aksi halde bu ölçütleri, bu ilişkideki taraflardan birini tek başına ele alarak tespit edemeyiz. Yani, örneğin, tek başına ezilen ulusa bakarak bunun sömürge olup olmadığına karar veremeyiz.

"Sömürgecilik teorisyenleri" neşunları da hatırlatmak belki yararlı olur. Savundukları "sömürge" tezleri, sefalet ve ezilimsizlik edebiyatını aşmamaktadır. Marksistler tabii olarak bu tür yakınlamaları dayandırmamalıdır. Olguların Kürt ulusu üzerinde uyguladığı milli baskı BÜTÜN vahşetle gün gibi ortadadır. Bu bir gerçek. Ne var ki marksistler terimdoğrularını burjuvaziye köfretmek için kullanmazlar. Kavramlar, belli bir tahlihi yansıttığı ölçüde bir anlam taşır." Bir ülke siyasi olarak ve ekonomik olarak ilhak edilmişse, o ülke sömürge'dir" ölçütünü esas alan mantığın marksist tahlihiyle ilgili olamaz. Bu mantık sayesinde, örneğin, Lenin'in "bağımlı ulus" diye vurgulayarak bahsettiği Ukrayna ya da Polonya'nın da "sömürge" olması gerekmez miydi?

Hareket noktası olarak böyle katı, donmuş kalıplara ülkeleri uydurmayı almak (yani nesneyi kavrama feda etmek) yanlıştır. Nedenen hareket etmek, sömürge olduğu söylenen ulusa sömürgeci ulus arasındaki ilişkiyi incelemek, bu ilişkinin karakterini açığa çıkarmak gerekir. Ortada böyle bir ilişki varsa, o ulusun ötekil özellikleri (örneğin, statüsü) ne olursa olsun buraya "sömürge" sayılmaz.

Tüm çok uluslu devletlerin somut

tarihsel sunuluşuna bakıldığında, aklı başında hiç kimse, Türk devletinin Kürdistan'ı kendi kapitalizminin sorunlarını çözmek için işgal ettiğini ileri sürmez. Çünkü bu işgal sırasında zaten kapitalizm egemen değildi. Kürt ulusunun baskı altına alınması çöven bir devletin işgal ilhak politikasının sonucu gerçekleşti. Günümüzde de mevcut ilişki, emperyalizme bağımlı bir ülkede kapitalizmin, kaçınılmaz olarak onun ezilen ulusunda da yukarıdan aşağıya geliştirilmesi, oradaki feodal yapının parçalanmakta oluşudur, başka bir şey değildir.

Bu "sömürgecilik" konusunu bir kenara bırakarak tartışma sürecindeki örgütlenme sorununa dönelim.

Türkiye'de, ezilen ulus devrimcilerinin ayrı örgütlenmeyi savunmalarını mümkün kılan subjektif ortam, haldeki partizis ortamdır. Ne var ki, bu bölümün başından beri anlattığımız çalıştığımız nedenlerden ötürü, Türkiye koşullarında ayrı örgütlenmeyi çıkış noktası yapmak, milliyetçilik akımının temsilciliğini yüklenmekten başka bir anlama gelmemektedir.

Objektif olarak, iç savaş koşullarını yaşayan Türkiye'de, ayırım ulus esasına göre değil sınıf esasına göredir: Bir yanda oligarşi ve öte yanda geniş emekçi yığınları. Sorun, İdam ezilen sınıfları, proletarya partisinin önderliğindeki HALK CEPHESİ içinde birleştirmektir.

Bu tartışmanın bulanıklaştırıldığı nokta, belirttiğimiz gibi partinin, merkezi örgütün mevcut olmasıdır. Bunu dayanak alanlar, Kürt ulusuna ait bir proletarya partisinin kurulabilmesini mesru gösterme çabası içindedirler. Onlar, Kürt ulusal hareketinin mücadeleye boyutlarının, Türkiye proleter mücadelesine daha ileri olduğu inancındadırlar ya da hiç olmazsa, günümüzde proleter devrimci hareketin Kürt ulusal muhalefetine örgütlenme kapasitesinde olmadıkları söylemektedirler. (Bir başka gerekçe ise solun dağınıklığıdır.) Bu koşullarda bir Kürt ulusal hareketi başladığında, onun örgütsüz kalması için, Kürt devrimcilerinin şimdiden ayrı örgütlenmeyi gerçekleştirerek bu hareketin önderliğini "garanti" altına alma fikrini savunmaktadır.

Hemen, böyle bir varsayım üzerinde tartışmanın ve gene devrimci görüşün böyle bir varsayımına feda edilebilmesinin sakatlığını vurgulamalıyız. Ne var ki, konuya açıklık getirebilmek için, bu varsayımın "gerçek" olduğu koşullarda dahi ne tür bir anlayışa sahip olmak gerektiği üzerinde durmakta yarar var.

Bir çok uluslu devlette ulusal mesele, baş mesele durumuna yükseltilir. Yani baş çelişki, merkezi otorite ile ezilen ulus arasındaki çelişki biçimine bürünebilir. Lenin, "bir bölgenin ya da bir ülkenin, kendisini ilhak etmiş olan devlete karşı ulusal ayaklanması, pekala savaş değil ayaklanma olarak nitelendirilebilir" diyordu. (UKTH, s.173) Bu koşullarda "ulusal isyan ateşi" nin ülke devriminin o aşamadaki mihreri durumuna gelmesi söz konusu olabilir. Bunun böyle olabilmesi için, kuşkusuz, bu ayaklanmanın "ayrılıkçı" değil de "bağımsızlıkçı" olması gerekir.

Tüm devrimcilerin görevi bu muhalefetin mihrerinde merkezi otoritenin yıkılması için, ülke devriminin geliştirilmesi için çaba göstermektir.

Sözünü ettığımız gelişmeler, proleteryanın öz örgütünü mevcut olduğu koşullarda ortaya çıkışına, partinin bu meseleye doğrudan müdahalesi sayesinde bu ulusal isyan ülke devriminin gerçekleştirmesine hizmet edebilir.

Öte yandan, ülkede subjektif planda partileşme sürecini yaşadığı koşullarda, bu tür gelişmelerin ortaya çıkması, açıktır ki bu sürecin gelişimini de etkileyecektir. Devrimciler nerede mücadele kızınsa, nerede halk muhalefeti yükseliyorsa, en yoğun örgütlenmelerini orada gerçekleştirmeye çalışırlar.

Devrimcilerin asli görevi, ezilen ulusun tutuşturduğu isyan alevini, ülke genelindeki sınıf mücadelesini örgütlemeye ve bunu ortak düşmanın alayağı edilmesinde kullanmaktır.

Belki bu tür varsayımları ya da muhtemel gelişme biçimlerini artırmak mümkündür. Ne var ki, aklı başında hiç kimse bir eylem programını ve örgütlenme ilkesini bu tür ihtimallere terk etme gafletine düşmez. Hala hele günümüz Türkiye'sinde sınıf mücadelesinin genel akışını izlemek dahi halkların kuruluşunun genel yönünü göstermeye yeterli olmaktadır. Toplumsal devrim bir dizi muhtemel gelişmelerin arasında süzülüp gerçekleştirecektir. Bunun gerçekleşmesini, sosyalizmden yana ve emperyalizmden yana iki orduyun karşı karşıya gelmesi derekesinde kaba ayırımlarla sınırlamak, örneğin bir ulusal boyunduruğa karşı mücadele ihtimalini vb. ihtimalleri gözardı etmek, Lenin'in övüldüğü, toplumsal devrimi reddetmektir. "Saf" bir toplumsal devrimi bekleyen kimsenin ömürü bunu görmeye yetmeyecektir. Böylesi, gerçek bir devrimin ne olduğunu hiç anlamayan lafta devrimci'dir." (UKTH, s.201.) Ama bütün bunlardan devrim yararına yararlanmak başka şeydir; devrimin gelişmesini önceden görülemeyen her hangi bir ihtimal (faraz) gelişme üzerine bina etmeden, sisteme bir eylem programına sahip olmak başka şeydir. Ve devrimciliğin ölçütü bir bakıma da bu ikinci tür anlayışı uygulamadığı beceriklilikte yatar.

Lenin, "zorluk bir dereceye kadar, Rusya'da hem ezilen hem de ezen ulusların proleteryanının omuz omuza mücadele etmekte olmalarından gelmektedir" diyordu. (UKTH, s.120)

TÜRKİYE'de de Devrimci Hareket açısından aynı türden bir zorluk hem de daha çetrefil şekilde gündemdedir. Partileşme sürecinde, hareketin ulusal derecelere bölünmesini önleme görevi güncel bir görev olarak dayatılmaktadır. Bu görevi layıkıyla yerine getirmenin anahtarı, hiç bir hayali düşünceye kapılmadan, tüm milliyetlerden emekçilerin ortak örgütlenmesi genel ilkesi ışığında, partileşme sürecinin somut tarihsel konumuna tekabül eden sorunları çözmektir. "Şimdi ezilen ulus eğer ayaklanırsa kim, nasıl örgütleyecek? Parti varsa ne olacak yoksa ne olacak? Bir Kürt ayaklanmasının partileşme sürecine etkisi ne olacak?" vb., vb., önceden görülemeyen bir dizi ihtimal! Ama biz ihtimaller değil, somut gelişmelerin üzerinde kendi sınıf mücadelemizin yoluna bakmalıyız. Ve elbette bir de bunun pusulası olan sisteme ve plânlı bir eylem programına sahip olmalıyız. Hepsi bu kadar.

(1) Lenin, Coll. Works, 20. Cilt, "Corrupting Worker's With Refined Nationalism" (Damatimsiz Milliyetçilikle İşçilerin Çökertilmesi), s.290

(2) Yukarıdaki tespitlerin kolay anlaşılabilmesi için kısa bir hatırlatma yapmamız gerekiyor: İki çeşit çok uluslu devlet vardır. Birinci çeşit çok uluslu devletlerin oluşumu şöyledir. Yükselen kapitalizm çağında her ulus genel olarak kendil ulusal devletinde örgütlenirken, tarihsel nedenlerden dolayı, Avrupa'nın doğusunda gelişkin bir milliyetler diğeri milliyetleri egemenliği altında tutabilmesi sonucunda çok uluslu devletler meydana gelmiştir. Bunlara eski tip çok uluslu devletler denir. İkinci çeşit çok uluslu devletlerin oluşumu ise şöyledir. Batı Avrupa'da tek bir ulus barındıran devletler, kapitalist sömürgecilik ve giderek emperyalizim sayesinde, kendi ulusal devlet sınırlarını aşmışlar, yeni ülkeler ilhak ederek sömürgelelere sahip olabilmişlerdir. Böylece yeni tip çok uluslu devletler ortaya çıkmıştır. (Elbette bu iki tip, genel kategorilerdir. Bunların dışında, çeşitli ara kategoriler mevcuttur) Eski tip çok uluslu devletlerin bazılarında (örneğin Çarlık Rusyası), merkezi devlet sınırları içinde yer alan ve eskiden ilhak edilmiş bulunan bazı geri ülkelerin sömürgeleştirilmesi mümkün olmuştur. Yani bu tür ülkelerde, kapitalizmin ki dinamiklerle gelişmesi oranında merkezi devlet içinde baskı altında tutulan geri halkların sömürgeleştirilmeleri mümkün olmuştur.

Bir kısmında ise henüz kapitalizm gelişmesinde dış dinamiklerin müdahale-

etiminin gündeme gelmesinden ötürü, yani sürecin başlangıcında kendileri bir yarı-sömürge durumuna getirildiklerinden (örneğin Osmanlı Devleti), buradaki baskı altında tutulan halkların merkezi devlet tarafından sömürgeleştirilmeleri mümkün olamamıştır. Yani tip çok uluslu devletler ise, belirttiğimiz gibi, genel olarak, merkezi devlet (ulusal devlet) dışındaki başka ülkeleri sömürgeleştirdiler.

(3) Bundayoluğu ele alırken, onu, paralel olduğu diğer ayrılıkçı akım "biçimleri"nden ayırtılabilmeye çalışalım. Çünkü Bundayoluğu üzerinde yükseldiği Yahudi meselesi alışılmış bir ulusal mesele değildir; çünkü Yahudiler, en azından, bir ulus oluşturamamakta, dünyanın çeşitli yerlerinde dağıntık bir şekilde ulusal azınlık statüsünde, ulusal kastlar teşkil etmektedirler. Bu yüzden, zorunlu olarak, ayrı bir ulusal devlet uğruna mücadele yerine, her bölgede ulusal kurumların oluşturulması yolunda bir mücadele onların gündeminde olmuştur. Ancak her ayrılıkçı akım gibi Bundayoluğu da özünde aynı marksist ilkelere inandırıcı doğmuştur. Bundayoluğu teorik temelleri, Avusturya'da (1899 Viyana Kongresinde) aynı devlet içinde yaşayan farklı milliyetlerden işçilerin farklı örgütlerde yer almasını öneren ulusal-kültürel özerklik tezinin üzerinde yükselmektedir. Bundayoluğu, ulus temeli üzerinde ayrı örgütlenmeyi savunana görüşlerin en bilineni olduğundan, marksist literatürde ayrılıkçı tavırın karşılığı olarak kullanılmaktadır. Türkiye'de de ayrı örgütlenmeyi savunanlar, Bundayoluğuyla eleştirildikleri zaman, hemen Bund'un yukarıda değindiğimiz "farklı" gelişimini öne sürerek tartışmayı saptırmaktadırlar. Mesele'nin özü, ulus ayrımı esasına dayanan bir örgütlenmenin savunulmasıdır. Bu sakat anlayış Bund için de, Polonya küçük burjuva milliyetçiliği olan Fraksiyilik için de ve Türkiye'de ayrı örgütlenmeyi savunan tüm anlayışlar için de söz konusudur.

(4) Örneğin bu tür bir gelişmeye Rusya'da rastlanmıştır. Rusya'da, bağımlı ve sömürge uluslar, merkezi devlet sınırları içinde kaldıkları sürece, bu uluslara mensup emekçiler, egemen Rus ulusunun emekçileri ile birlikte Bolşevik Partisinin önderliğinde otokrasie karşı mücadelelerini sürdürmüşlerdir. Bu uluslar bağımsızlıklarına kavuştukları zaman bu kez de kendi ulusal devletleri içinde kendi komünist partilerine sahip olmuşlardır. Örneğin Ekim Devriminden sonra bir ara bağımsızlığını ilan eden Ukrayna'da, Ukrayna Komünist Partisi (bolşevik) kurulmuştur. Ukrayna tekrar Sovyetler Birliği'ne katıldığı zaman SBKP (bolşevik) nin (o zamanki ismi RKP.b) önderliği yeniden gündeme gelmiştir.

(5) Kürdistan'ın "sömürge" olduğunun savunan tezler, bunun, "östelik uluslararası bir sömürge" olduğunun ileri sürüyor; Kürdlerin ayrı örgütlenmesinin gerekçelerinden birisinin de bu olduğuna söylüyorlar. "Çünkü Kürt ulusal hareketi tek bir merkezi otoriteye değil, dört merkezi otoriteye karşı sürdürülmek zorundadır. Halbuki Türk Devrimi tek merkezi otoriteye karşıydı, bu yüzden hedeflerimiz farklıydı" diyorlar. (Diğer üç merkezi otoritenin de "sömürgeci" olduğu var sayılıyor! Ya da Türkiye'nin sömürgeciliği nasıl "kanıtlanıyorsa" bunları ki de öyle kanıtlanıyor!)

Biz, devlet sınırlarının burjuvazi tarafından çizildiğini, onların savunuculuğunun (emperyalistlere karşı vatan savunması dışında) proleteryanı düşmediğini biliyoruz. Ve ancak ulusal baskı ortadan kaldırıldıktan sonradır ki, ulusal eşitlik tanındıktan sonradır ki, "kahrolsun sınırlar, yoldaşlar bize gelin" sözünün bir anlam kazanacağını Lenin'den öğreniyoruz. Sorunumuz, burjuvazinin devlet sınırlarının meşruluğunu savunmak değil, tam tersi, bu sınırlara göre belirlenen siyasi mücadele (iktidar mücadelesi) platformunda burjuvazinin alayağı edilmesidir. Çünkü bu sınırlar, şimdiki bir toplumsal bütünleşen siyasi bir gündemdedir. Toplumsal çelişmeler bu sınırlar çerçevesinde

OKUYUCU MEKTUPLARI

YUSUF YAVUZ
ARKADAŞIN CENAZESİ
TÖRENİ

HAYAT pahalılığını ve zamirleri protesto eden miting çalışmaları Antalya Merkez Köyü Bahçeli'de afiş asma sırasında faşistlerin aşırı yirtmak istemelerine karşı çıkan Yusuf arkadaşımız daha önce kalp hastası olduğu için tartışma esnasında faşistlerin silah çekmeleri üzerine ani bir kriz geçirerek devrimci mücadeleden ayrılmıştır.

Arkadaşımızın ölüsü Antalya Devlet hastahanesine otopsi raporu için getirildi. Genç-Bir'in önderliği altında cenazeyi arak yürüyüşe bağladık.

Köyde 500 kişilik bir halk kitlesiyle mezarlığa giderek arkadaşımızı gömdük. Arkadaşımızın kişiliği ve mücadelesindeki yeri bir arkadaş tarafından anlatıldı. Daha sonra Köy halkıyla birlikte sloganlar atarak köyün içine kadar yürüdü. Böylece bizim disiplinimiz ve çalışma azmimiz bir kere daha halk tarafından sempatiyle karşılandı.

GOLEDE FAŞİST TERÖR

TÜRKİYE halkları üzerindeki faşist terörün, Gölü üzerindeki uygulamalarını somut örneklerle açıklamayı halkımıza karşı devrimci görev biliyoruz:

Gaz almak için, şeker almak için surlaya giren yoksul halk polisler tarafından cüplamakta, adaleti teslim etmek için vazife yapan, vatandaşta yardımcı olmakla görevli olan, kaymakam, jandarma komutanı ve polis komiseri halk üzerinde baskı unsuru olmaya çalışmaktadır.

Devrimcilerin halka meseleleri anlatması, halkla bütünleşmesi, şeker dağıtımını eşit bir şekilde halka dağıtılması, Gölüdeki oligarşinin sözcüklerinin yokularını kaçırarak, onları tehdigin etmekçilerdir. Bunların sonucu olarak 9.10.1977 tarihinde gece saat 11 sıralarında evine gitmekte olan bir arkadaşımızı polisler silah atmak iddiasıyla karakola götürmüşlerdir. Zarfı Kılıç arkadaşını karakolda sabaha kadar dövmüş, işkence etmiş, polisleri arkasına

bindirmişlerdir. Arkadaşımız yapılan işkenceler karşısında bayılmıştır. Aylıtmak için eline iğne batırması, başına kovalarla su dökmüşlerdir. Arkadaşımız ayıldığını zaman ayaklarındaki şişçi gizemek için tuzlu suda yürütülmüş ve toplam 9 saat dövmüşlerdir. Ertesi sabah olayı haber alan devrimciler savcılığa durumu bildirmişlerdir. Arkadaşımız bir iki saat sonra mahkemeye çıkarılmıştır. Adliye binası önünde toplanan devrimciler halka meseleyi anlatmış, faşist komiserin sermayenin uşağı olduğunu bu baskıların halkı sindirmek için yapıldığını ve bu "baskıların" dev-

EDİRNE İNŞAAT İŞÇİLERİNE BİN SELAM

BİZLER Edirne'nin çeşitli mahallelerinde çalışan inşaat işçileriyiz. Her birimiz Anadolunun çeşitli yerlerinde kalcıp sırf karnımız doyarabilmek için gurbete geldik. Ellerimizle yükselttiğimiz sıvasız penceresiz inşaatların rutubetli odalarında yatıp kalkıyoruz. Çoğumuz kışın bile melekete dönmüyoruz. Türkiye'de çalışan tüm inşaat işçileri gibi sigortasız sendikası iş güvenliğimiz olmadan çalışıyoruz, ama mücadelemizi vererek sürdürüyoruz yaşamımızı. Kimimizin melekete de bir toprağı var, kimimizin de bir karış toprağı bile yok köyünde.

Ve jandarma dipçisinde bıraktığımız köyümüzün, 5,10 dönüm kırıp topraktan karnını doyurmak zorunda olan köylümüzün halini yazdı sözde ilericiler gazeteler. İnşaat işçilerinin nasırlı ellerini, fabrikalarda kolunu bacağına makinaya kapıranları, boğaz tokluguna ağının yanında çalışan ırgatları, taban fiyatlarının düşük verimliliyle yoksul köylünün nasılı bir kat daha yoksullaştığını, zamlarla tüm çalışanların ücretlerinin nası yarıya indiği gazeteler yazdı. Yazdı da kurtuluşun nerede olduğunu yazmadı. Zaten yazmadı da. Yalnızca yurdun dört bir yanında sürdürülen kavga yazmadı. Ama onlar yazmasada biz Edirne'de çalışan inşaat

işçileri dörtlerimizden yakınlaştırmakla kurtulamayacağımızı kavradık. Ve anladık ki kurtuluşumuz tek tek inşaatlarda, tek tek fabrikalarda verilen kavgada değil, yoksul köylülerden inşaat işçilerine, yeraltından maden çıkarılardan fabrika işçilerine kadar bu düzende ezilip horlanan, sömürülen çoğunluğun vereceği zorlu kavgaya sonuca olacaktır. Bu nedenle biz Edirne'deki inşaat işçileri önce ayrı ayrı inşaatlarda çalışan arkadaşlarımızla tanışıp birleştik. Birliğimizi pekiştirdik. Birliğimizde olsak patron bizi işten atıp bir değerimizi düşük ücretle işe alamayacak. Ama bir araya gelişimizin tek nedeni bu değil. Biz inşaat işçileri birliğimizin herçalış duvar gibi çökün ve köf olmasını hiçbir zaman istemedik. Bu nedenle birliğimizi sınıf bilinçimizle pekiştirdik. Şimdi aramızdan hiçbir arkadaş sadece kendini düşünmüyor.

Bizler Edirne'deki Tekstil işçileriyle, devrimci gençlik birleşmeden gücümüzün tam ve yeterli olamayacağına inanıyoruz. Bu inançla Edirne'deki "Devrimci Gençlik"le birleştik. Verilen mücadeleyi hep beraber omuzluyoruz. Faşistlerin üs kurmak istedikleri kale içi mahallelerinde faşistlere karşı hep beraber mücadele ediyoruz. Ayşeked'in mahallesinde ücretlerimizin arttırılması ve yatacak yerlerimizin düzeltilmesi yolundaki direnişimiz

kısa sürede başarıya ulaştı. Yurdun dört bir yanında süren mücadele gibi Edirne'de de mücadele hayatın her alanında sürüyor, işçilerin ve köylülerin gerçek kurtuluşuna kadar sürecektir. Bizim bu birliğimizi gösteren bize karşı baskılarını yoğunlaştırdılar. Yattığımız şantiyeler polis tarafından aranmaya başlandı. Hatta gece ısınmak için yattığımız inşaat odun kırırken bile polis gelip ne yaptığınızı sorar oldu. Ama tüm bunlar ne bizim inancımızı sarsıyor ne de mücadelemizi durduruyor. Onlar, yani patron ve patronları. Biz devrimci saflarda örgütlenmenin önemini kavrayan Edirne'deki inşaat işçileri, tüm yurttan çalışan inşaat işçilerini sendikamızda olsak, mücadeleye, devrimci güçlerle birleşip olmaya, oluşturulacak anti faşist halk komitelerinde aktif görev almaya çağırıyoruz. Anti faşist mücadeleyi hep beraber omuzlamaya çağırıyoruz. Amaçlarımız üretken yoksul köylü ve işçilerin iktidar olmalarıdır. Üretken mademki bizler de halde yönetenlerde bizler olmalıyız. Bizler Edirne'deki inşaat işçileri olarak kavga yürütürken mücadelemizle, birliğimizle selamlıyoruz.

farklı karakterler arz ediyor. Çünkü bu çerçevelerde farklı sosyo-ekonomik yapılar (toplumsal formasyonlar) mevcut; sonuç olarak, sınıfların mevzilenmesi bu çerçevelerde farklılıklar arz ediyor. Farklı çözümlerin de farklı yöntemlerle çözülmesi gerektiğini biliyoruz.

İşte "4 parçaya bölünmüş Kürdistan için ayrı devrim" önerisinin en kalıbsız olduğu nokta da burasıdır. Hemen belirtelim ki, ezilen ulusun milliyetçilerinin, bu öneriyi savunması kadar "dogal" bir şey yoktur. Çünkü onları herşeyden önce devrim (toplumsal kurtuluş) değil "ulusal kurtuluş" ilgilendirir. Ama bir marksist, "ben Kürdüm, beni herşeyden önce kendi ulusumun kurtuluşu ilgilendirir" diyebilir mi? Bu katıksız bir FRAKİCİLİK olurdu. (Biz Çarlık, Polonyayı ondan kopararak zayıflatırız, onu devrimci Rus yoldaşlarına attırır" diyen Polonya'nın küçük burjuva milliyetçiliği.) Bir marksist her şeyden önce ezilen sınıfların kurtuluşuyla ilgilendirir ve herşeyi buna tabii kılar. Onun tutarlılığının ölçütü sınıf mücadelesindeki konumudur. Hal böyle olunca, Kürt olsun Türk olsun tüm marksistlerin görevi mevcut devlet cihazına (tüm baskıların kaynağına) ve onun sahiplerine karşı mücadele sürdürmektir. Bu görev Kürdistanın dört parçasında da her marksiste düşen bir görevdir. İlike budur. Bu ilke şöyle ya da böyle içtimallerle feda edilemez. (Zaten bildiğimiz kadariyle, dört parçada bir den ve aynı zamanda dört merkezli otoriteye karşı mücadeleyi sürdürecektir tek bir Kürt ulusal örgütlenmesini öneren bir "marksist" kim de yok. Öneriler-hiç olmazsa "başlangıçta" -her parçada ayrı örgütlenme olarak sunuluyor.)

Tek bir "KÜRDİSTAN DEVRİMİ" nin olanaksızlığı, diğer nedenleri yani sıra, Kürdistan'ın dört parçalanmış oluşu ile de doğrudan ilişkilidir. Bunun maddi temelleri yoktur. "Kürt solu" denilen akımlar, birincisi, her parça için (örneğin Türkiye Kürdistanı için) mevcut devlet sınırları içindeki sosyo-ekonomik yapıdan (toplumsal formasyondan) ayrı olarak, marksist bir sınıf tahlihi yapamamaktadır. ("Kürt komprador burjuvazisi" gibi komikliğe varan zorlamaları saymazsak tabii) Yapamazlar da, çünkü böyle bir şey yoktur! (Yani Kürt burjuvazisi-proletaryası, Kürt feodali-köylüsü vb. ayrı bir sınıf mevzilenmesi yoktur. İkincisi, bir bütün olarak Kürdistan düzeyinde bir sınıf tahlihi ve bundan kaynaklanan bir sınıf mevzilenmesi de olanaksızdır. Çünkü dört ülke/dolayısıyla Kürdistanın dört parçası da farklı sosyo-ekonomik yapılara sahiptir.

Kısacası, marksist bir örgütün sahip olması gereken birincil unsur, yani ezilenlere karşı tavır alan sınıfların çıkarlarının programlaştırılması, bir bütün olarak Kürdistan'ın haldeki konumu bakımından mümkün değildir. Dört parçaya (SSCB'deki de sayarsak beş parçaya) bölünmüş olan Kürt ulusu, dört (ya da beş) farklı toplumsal formasyon içinde yer almaktadır. Bütün Kürt ulusu açısından geçerli bir sınıflar mevzilenmesi söz konusu değildir. (Bu özellik Kürdistan'ın Osmanlılar ve İranlılar tarafından parçalanmasıyla ortaya çıkmış ve günümüzde de devam etmektedir.

-DÜK= DOĞUDA ULUSAL KURTULUŞ HAREKETLERİ (Lenin)

-M ve MM= MARKSİZM ve MİLLİ MESELE (Stalin)

-UKTH= ULUSLARIN KADERLERİNİ TAYİN HAKKI (Lenin)

H.B.= HAREKETİN BİRLİĞİ (Lenin)

P.E.= PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ (Lenin)

-US ve SS= ULUSAL SORUN VE SÖMÜRGELELER SORUNU (Stalin)

DÜZELTME

9. Sayıdaki bazı yazılarda bir takım dizi hataları olmuş... Düzeltir, özür dileriz.

Sayfa 8, sütun 4, paragraf 7, satır 9'da parçalamak kelimesi yerine parçalamamak

Sayfa 11, sütun 3, paragraf 1, satır 21-22'de kaynaklanmakta kelimesi yerine ayıklanmamakta, geçecektir.

Sayfa 12, sütun 1, paragraf 1, satır 48-55 arası şöyle olacaktır:

"Şil tekelci burjuvazisi devleti iktisadi yaşamdan mümkün olduğu kadar uzaklaştırmayı ve burjuva üretimin düzenini dış pazara hizmet etmek üzere düzenlemeyi önermektedir. Orta ve küçük burjuvazi ise, burjuva üretimin düzenini, iç pazarı desteklemek üzere yeniden düzenlemeyi ve devlet harcamalarını orta sınıf ve tabakalarını taleplerini karşılamaya yönelik olarak teşvik etmeyi önermektedir."

Sayfa 12, sütun 2, paragraf 1, satır 2'de kuruluş kelimesi yerine kurulup,

Sayfa 12, sütun 3, paragraf 7, satır 8-9'da devrilişinde de yerine devrilişinde ve,

Sayfa 13, sütun 1, paragraf 2, satır 23'de sürdürülebilir kelimesi yerine, sürdürülebilir geçecektir.

Sayfa 13, sütun 3, paragraf 5'in alt başlığı Allende Bugün Şilidedir yerine Pasa Allende Bugün Şilidedir olacaktır.

Sayfa 13, sütun 4, paragraf 5, satır 4'de kırılan kelimesi yerine kırılan geçecektir.

Sayfa 16, sütun 1, paragraf 1, satır 8-11'in doğru şekli şöyle olacaktır:

"Olan Szuma Chien'in bu sözleriyle sınıf tekrarlayıp, şu eklemeyi yapmış:"

Sayfa 16, sütun 1, paragraf 3, satır 26'de halk kelimesinin yerine halkın

Sayfa 16, sütun 1, paragraf 1, satır 18 şöyle olacaktır:

"devrimci sınıf ve yönlendirici güç olmasına rağmen, devrimin temel"

Sayfa 16, sütun 4, paragraf 1, satır 24'de Ordusunun kelimesinin yerine Ordusu geçecektir.

Sayfa 16, sütun 4, paragraf 1, satır 35-37 şöyle olacaktır:

"Mao'nun yönetimindeki ÇKP'nin yönlendirdiği Çin Halkı, gücünün bilincine buradadır."

Sayfa 16, sütun 1, paragraf 3, satır 32'de oynasın kelimesinin yerine oynasın geçecektir.

**DEVRİMCİ
YOL**

15 GÜNLÜK SİYASİ DERGİ

Sahibi:
Mehmet YAZICI
Sorumlu Müdürü:
Yaşarhan ARSLAN
Yönetim Yeri:
Hasan Ali Yücel Cad. 38/D
İnceuş ANKARA
Yazışma Adresi:
P.K. 383 Kızılay/ANKARA

Dağıtım
EMEK-DA: Ankara: İhlamur Sok 8/10 Kızılay, İstanbul
Himaye Eftal Sok. 6/21
Çağaloğlu, İzmir: Ahmetpaşa Mah. 857 Sok. No: 3 D
Salınga İşhanı Oda No: 228
Baskı-Dizi
EM-AŞ Veb Ofset Tesisleri
Rüzgarlı Ulus-ANKARA

ABONE KOSULLARI
Yurt içi: 6 aylık 60 TL.
Yıllık 110 TL.
Yurt Dışı: 6 aylık 120 TL.
Yıllık: 249 TL.
Abone Olmak İçin MEHMET YAZICI adına Posta Çeki No: 104620 ve Para Yatırılması Yeterlidir...

YAŞASIN AŞKALE MADEN İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİ

TKİ'nin maden işletmesini kapatma kararını geniş tepkilerle karşılandı.

Çevre köylülerin ve çok sayıda demokratik örgütlerin desteklediği maden işçileri kapatma kararını tanımadıklarını açıklayarak direnişe geçtiler..

OLİGARŞININ emekçi halkımıza karşı tertiplediği faşist saldırılar sürüyor. Bu faşist saldırıların bir parçası Erzurum'un Aşkale ilçesindeki Maden işçilerine yöneldi. Devlet, TKİ Genel Müdürlüğü Şark linyitleri işletmesine bağlı Aşkale ocağını kapatma kararı aldı. Bu kararlar, toprağın yüzlerce metre derinliğinde kömür tozu yutarak on yıllardır çalışan, ekmeğ parası uğruna, karın tokluğuna hayatını bu kömür ocaklarının derinliklerine gömen yüzlerce işçi, ellerine tutuşturulacak bir tutam kıdem tazminatı ile sokağa işsizliğin, sefaletin pençesine terk edilmiştir. En ağır çalışma koşulları altında dökülmüş alınterinin, emeğin karşılığı olarak devletin verdiği budur!

İşçiler yaşam mücadelesine yönelmiş bu karar karşısında karar tanımayacaklarını açıklayarak direnme kararını aldılar.

TKİ'NİN KARAR GEREKÇESİ SAHTEDİR

TKİ Genel Müdürlüğü kapatma kararında gerekçe şöyle özetlenmektedir. "Kurumumuz Şark Linyitleri İşletmesi Aşkale İşyeri kökürtlü ocağı; istihsalin yapılmaması, aşırı zarar, ve işletmenin teknik yapısının doğurduğu zorlayıcı sebepler muvacehesinde yönetim kurulumuzun 27.9.1977 gün ve 2406/1288 sayılı kararı ile süresiz olarak kapatılmıştır."

TKİ kararında ileri sürülen gerekçe tamamen uydurma ve geçersizdir. Yeraltı Maden-İş Sendikası, Maden Mühendisleri ve Jeoloji Mühendisleri Odası ve TMMOB Genel Başkanı Teoman Öztürk'ün yaptığı açıklamalarda TKİ'nin ileri sürdüğü kapatma gerekçesinin mesnetsizliği ve sahteliği açık olarak ortaya konulmuştur. Eğer zarar ettiği gerekçesiyle devlet işletmelerini kapatmak gerekseydi TKİ'nin bütün işletmeleri, hatta bütün devlet işletmelerini kapatmak gerekirdi. Öte taraftan bir çok devlet işletmesi faşistlerin ve parababalarının yemeliği olarak kullanılır ve çok büyük oranda zarar etmesine rağmen kapatılmazken, onlarla ölçülemeyecek oranda bir işletme rantabilitesi olan Aşkale ocağının kapatılması nasıl açıklanacaktır? Öte yandan, TKİ işletmeleri neden zarar ediyor? Bunun cevabını da vermek gerekir. Burada, bunun nedeninin bir avuç tekeli para babasına ait büyük işletmelere kömürün maliyetinin altında bir fiyatla verilmesinin olduğu görülecektir. TKİ'nin ileri sürdüğü kapatma gerekçesinin sahteliği ve tutarsızlığı apaçık ortadadır.

KAPATMA KARARININ ESAS NEDENİ, YERALTI MADEN İŞÇİLERİNİN DEVRİMCİ MÜCADELESİNİ BASTIRMAKTIR

Aşkale linyit ocağının esas kapatma gerekçesi politiktir. Devlet, aldığı bu kararıyla Yeraltı Maden İşçilerinin devrimci mücadelelerinin gelişmesini önlemek, yeraltı karanlıklarında işyan bu devrimci işi söndürmek istemektedir. Doğu Anadolu'nun bağrına dikilen bir mücadele bayrağını ortadan kaldırmak, işçilerin birliğini dağıtmak istemektedir. Bugüne kadar bu uğurda işçilere ve Yeraltı Maden-İş'in mücadelesine karşı çeşitli biçimler altında sürdürülen saldırılar başarıya ulaşamayınca çareyi işyerini kapatmakta bulmuşlardır.

KAPATMA KARARI GENİŞ TEPKİYLE KARŞILANDI

TKİ'nin aldığı karar başta Yeraltı Maden-İş Sendikası ve Yeraltı Maden-İş'e üye maden işçileri olmak üzere ülke çapında geniş bir tepkiyle karşılaştı. Maden Mühendisleri Odası, TMMOB, Jeoloji Mühendisleri Odası, Türkiye İktisatçılar Birliği, Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu, İlhan Selçuk, İlhami Soysal, Dursun Akşam gibi ilerici yazarlar yaptıkları açıklamalarda alınan bu haksız kararı protesto ederek, işçilerin yanında olduklarını ortaya koydular.

Yeraltında, kömürtozu ve curuf kokusu içindeki karanlık dehlizlerde tutuşan bir kıvılcım, bir ışık.

Aşkale yöresindeki 19 köy muhtarı da Yeraltı Maden-İş Sendikasına çektikleri bir telgrafla kararı faşistçe bir karar olarak niteleyerek Aşkale Maden İşçileriyle omuz omuza sonuna kadar mücadele edebileceklerini bildirdiler.

AŞKALE DİRENİŞİ İŞÇİ SINIFININ MÜCADELE TARİHİNE ŞANLI BİR SAYFA EKLEYECEKTİR

Devrimci ve demokratik kuruluşların, Devrimci Gençliğin ve çevre köylülerin geniş desteğini sağlayan Aşkale Maden İşçileri TKİ'nin kapatma kararına karşı mücadele etmeye kararlıdır.

Devlet bu kararıyla kimin devletli olduğunu bir kere daha ortaya koymuştur. Oligarşinin son zamanlarda yoğunlaştırdığı azgın saldırıların bir parçası olan bu saldırı, faşist güçlerin halk düşmanı yüzlerini bir kere daha ortaya koymuştur.

Yeraltı Maden-İş Sendikası avukatları, kararı bozdurmak için Danıştaya başvurmuşlardır. Sendika başkanı yaptığı açıklamada "Aşkale ocaklarını kapatmak biçimindeki faşizan yöntemlerle bizi yıldıracaklarını sananlar yanılmaktadırlar. Zaman ve mekan içindeki doğru değerlendirmelerle mücadeleimiz yeni boyutlarıyla sürecektir" diyor.

Faşist güçlerin saldırılan maden işçilerinin kararı direnişle bir kere daha püstürtülecektir.

**Yeraltı Maden İşçilerinin Yaktığı Mücadele Ateşi Söndürülemez!
Yaşasın Aşkale Direnişi
Yaşasın Maden İşçilerinin Mücadelesi
Kahrolsun Faşizm
Yaşasın İşçi Sınıfının Devrimci Mücadelesinin Birliği**